ANNE NEVILLE

Bărbatul lăsat moștenire

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS

Capitolul 1

O ploaie fină și deasă cădea pe câmpia înverzită și Faye Armitage, strânsă într-un impermeabil, privea masa impozantă a conacului Brantye. Parcul era pustiu, cu excepția mașinii închiriate pe care tânăra femeie o oprise pe alee. „Iată-mă la strâmtoare, se gândi ea. Ce straniu!“

În avionul care o adusese de la Paris la aeroportul Gatwick, își consultase mașinal horoscopul: „Azi, joi, influențe contradictorii vor traversa cerul dumneavoastră. Așteptați-vă la câteva schimbări.“

Nimerise în plin! Astrologul ghicise exact. Această clădire din alt secol, de care o legau atâtea amintiri din copilărie, era de acum înainte proprietatea sa. Și în ciuda ploii care înviora culoarea părului ei castaniu-roșcat, în momentul când să-i treacă pragul, tânăra femeie ezită. În locul bucuriei pe care ar fi trebuit să-o simtă, o teamă fără motiv îi strângea gâtul.

Cât de departe părea cerul albastru al Parisului! Doar în urmă cu câteva ore, Christophe o condusese la aeroport sub un soare strălucitor și iată că acum se afla pe o câmpie în Sussex, sub o ploaie fină și pătrunzătoare, singură cu primii rododendroni ai primăverii.

La începutul după-amiezii, se întâlnise cu domnul Seymour, notarul. Acesta îi comunicase neverosimilul adevăr: Julius Armitage, bunicul lui Faye, murise și-i lăsase moștenire conacul Brantye. Domnul Seymour era sau nu un prieten apropiat al bătrânului Julius? Faye n-ar fi știut să-o spună și totuși, o oarecare agresivitate în atitudinea lui față de tânăra femeie, îi spunea că-l cunoscuse pe bătrân.

Ei bine, da, Faye nu-l mai văzuse pe bunicul ei de peste zece ani! Dar ce-l privea pe el? Și de altfel, nu și-a imaginat niciodată că Julius o va trece în testamentul lui. După acea veche ceartă de familie, se credea exclusă pentru totdeauna din locurile copilăriei sale.

Ploaia continua să cadă. Faye tremura sub impermeabilul său. Toate astea erau absurde, ar face mai bine să dea uitării stările ei sufletești și să inspecteze conacul.

Luă legătura de chei pe care domnul Seymour i-o înmânase și introduse o cheie în broasca ușii de la intrare. Spre marea ei surpriză, aceasta nu era încuiată și ușa se deschise imediat în fața ei.

Un hol mare, întunecat, scara monumentală și tablourile agățate pe pereți... nimic nu se schimbase în toți acești ani.

Un miros familiar de ceară și de praf se degaja din încăpere, redeșteptând amintiri rămase adânc în memoria lui Faye. Ah, marile vacanțe, verile însorite petrecute în compania mamei. În vremurile acelea, Brantye răsuna de râsete și respira bucurie și viață.

Dar în această zi ploioasă, numai fantomele mai bântuiau coridoarele conacului. Timpul acela se sfârșise pentru totdeauna.

Tânăra femeie înainta încet pe hol. Lacrimi de emoție îi ardeau pleoapele. Revedea silueta grațioasă și agilă a mamei sale și pe Vicky, încă bebeluș, în brațele tatălui său. Asta era înainte de doliul teribil care-i lovise, înainte de anii grei de tristețe și mai ales înainte de sosirea Claudiei...

Faye își scutură buclele roșcate. Nu era momentul să dea frâu liber emoției. Nu era acolo decât pentru o zi, curând se va întoarce la Paris unde erau viața ei, prietenii ei, munca ei. Brantye va fi vândut și fantomele vor rămâne în pagubă.

Un zgomot slab o făcu să tresară. Se întoarse în momentul în care ușa de la intrare se deschidea pentru a lăsa loc unui bărbat înalt îmbrăcat într-un pardesiu.

– Cine sunteți? întrebă tânăra femeie.

Necunoscutul nu răspunse imediat. Nu părea nici surprins, nici neliniștit. Înaintă spre Faye cu un pas ușor și firesc, ca și când voia s-o cerceteze pe-ndelete.

– Mă numesc Terence Mackenzie, zise el în cele din urmă. Presupun că nu sunteți altcineva decât Faye Armitage, nepoata lui Julius.

Surprinsă, tânăra femeie avu un moment de ezitare înainte de a încuviința.

– Asta nu-mi explică motivul prezenței dumneavoastră aici, reluă ea. Vă mărturisesc, domnule Mackenzie, că nu așteptam pe nimeni aici, în această după-amiază.

– Ne-am cunoscut, totuși,

– În ceea ce mă privește, nu cred că vă cunosc. Și cum se face că aveți o cheie a conacului?

Terence Mackenzie părea să se amuze, întârziind să lămurească misterul. Sprijinit nepăsător de un bufet de stejar, o privea cu un surâs slab pe buze.

Firea impulsivă a lui Faye avu prioritate.

– Vă atrag atenția că sunteți acasă la mine, declară ea cu trufie. Conacul îmi aparține de acum înainte.

Își regretă imediat cuvintele pompoase. Dar atitudinea acestui bărbat îi displăcea în cel mai înalt grad și ținea să-l facă s-o simtă.

Zâmbetul lui Terence Mackenzie se lărgi.

– Pentru că luați acest ton, domnișoară Armitage, vă pun în vedere cu regret că chiar în clipa aceasta, călcați pe un covor care-mi aparține.

– Cum? A fost posibil ca bunicul meu...

– Julius v-a lăsat pereții și mie mi-a dăruit mobilele, pentru a fi mai clar.

– Vin de la domnul Seymour, notarul. Nu mi-a precizat acest amănunt. Scuzați-mi ignoranța și reacția mea puțin brutală.

– Dar este foarte normal, replică Terence Mackenzie pe un ton ironic. Cum puteați să știți că am fost alături de bunicul dumneavoastră din moment ce n-ați dat nici un semn de viață timp de zece ani?

Faye simți că roșește violent. Spre deosebire de domnul Seymour, Terence Mackenzie își manifesta disprețul fără nici o reținere. Ce grosolănie! Cum putea să judece o atitudine căreia nu-i cunoștea cauza?

– Înțeleg că viața mea privată n-are niciun secret pentru dumneavoastră, constată ea cu ironie.

– Oh, n-am pretins așa ceva. Știu numai că s-a constatat că ați lipsit la înmormântare și că acordați puțină importanță rudelor dumneavoastră.

De data asta, Faye era cât pe ce să se supere de-a binelea.

– Ascultați-mă bine, domnule Mackenzie. Nu știu cine sunteți, pentru că n-ați avut bunăvoința să-mi explicați, dar este clar că v-ați făcut deja idei preconcepute despre mine. Trăiesc în Franța de mulți ani. S-a întâmplat ca în momentul morții bunicului meu, eram plecată într-o călătorie de afaceri la Roma. N-am aflat vestea decât la întoarcerea mea, a doua zi după funeralii, și am venit cât am putut de repede. Asta pentru informarea dumneavoastră. Acum, dacă nu vreți să-mi dați mai multe amănunte despre dumneavoastră, mă voi lipsi de ele.

– Să nu ne enervăm, murmură el cu un aer ironic. V-am spus deja numele meu. Ce vreți să mai știți?

În fața tăcerii tinerei femei, el continuă:

– Julius mi-a lăsat mobilele conacului. Nu mă așteptam la asta, dar se întâmplă că eram foarte apropiați, în ciuda diferenței de vârstă dintre noi. Îmi amintesc de dumneavoastră deoarece v-am zărit, acum cincisprezece ani, chiar aici. Erați cu sora dumneavoastră, cu tatăl și cu mama vitregă. Eram încă un adolescent, dar am simțit după plecarea voastră că Julius era necăjit și tulburat.

– Ce memorie! comentă tânăra femeie. Și ce făceați la Brantye pe vremea aceea?

– Suntem aproape din aceeași familie, dumneavoastră și cu mine. Tatăl meu era fiul adoptiv al lui Julius, copilul pe care-l avea a doua lui soție din prima căsătorie. L-am considerat întotdeauna bunicul meu, chiar dacă nu eram de același sânge și cred că și el mă iubea.

– Cum se face că ne-am văzut o singură dată, în aceste condiții?

– Tatăl meu călătorea mult. N-a revenit să se stabilească în Anglia decât când aveam șaptesprezece ani, anul în care tatăl vostru se recăsătorea. De atunci, am început să vin adesea la Brantye.

– Bun, i-o tăie Faye, ați răspuns la întrebarea mea.

Privirea lui Terence Mackenzie o deranja. Acest bărbat, martorul unui trecut pe care dorea să-l uite, îi reamintea de prea multe suferințe. Ea conchise pe un ton politicos:

– Am venit să constat starea conacului. Să nu vă îndoiți de intenția mea de a vinde conacul cât mai repede posibil. Dar se face târziu și mă gândesc să revin mâine pentru a-mi face vizita în toată liniștea. Vă convine?

– Aveți destul timp în această seară să vă faceți inventarul?

Terence înclină capul.

– Așadar, ne părăsiți deja? Și unde aveți de gând să dormiți?

Faye nu știa ce să răspundă deoarece nu se gândise la această problemă. Adevărul era că prevăzuse să petreacă după-amiaza la Brantye și apoi să se întoarcă la Londra, unde sora sa Vicky avea un apartament. Îi făcea plăcere o astfel de vizită, dar dacă trebuia să revină a doua zi la conac, trebuia să găsească un han unde să doarmă. Păcat, va rămâne o zi în plus pentru a o vedea pe Vicky înainte de a se reîntoarce la Paris.

– Mă voi aranja, se mulțumi ea să spună.

Își înfundă mâna dreaptă în buzunarul impermeabilului și degetele sale întâlniră asperitățile cheii de contact. Nu avea decât o singură dorință: să fugă cât mai repede de conac și de privirea acuzatoare a lui Terence Mackenzie. Deschizând ușa, primi în plină față o rafală de vânt. Cerul era întunecat și ploaia cădea acum cu violență.

– Ce furtună! observă Terence. N-ar trebui să plecați.

– Nu am de ales.

– Bineînțeles că aveți. Există optsprezece camere în acest conac și toate sunt ale dumneavoastră. Nu aveți decât să vă alegeți una.

Faye deschise ușa de la intrare.

– Vreți să râdeți, cred. Aveți intenția de a dormi și dumneavoastră aici?

– Ei bine, de ce nu? răspunse Terence râzând. Dacă mă invitați...

Un val de confuzie o străbătu din nou pe tânăra femeie. El trecea de la înfruntare la glumă cu un aer atât de firesc! Cercetă pe furiș fața interlocutorului său. Întinerită de râs, fața lui arăta totuși vreo treizeci de ani. Părul său brun încadra o față voluntară cu fruntea înaltă și maxilare pătrate, pe care străluceau ochi căprui închis, aproape negri, profunzi și scrutători. În privirea lui era tot atât de multă sfidare trufașă câtă maliției și acest amestec surprinzător sporea misterul personajului.

– N-am nici un motiv să vă invit, replică ea. Faceți ce vreți, asta nu mă privește. La urma urmei, toate paturile sunt ale dumneavoastră, nu-i așa?

– Haide, Faye, nu fi atât de uricioasă. Dumneata îmi împrumuți o cameră, iar eu îți ofer un pat și nici unul din noi doi nu trebuie să plece pe această furtună.

Tânăra femeie își ridică ochii spre cer. Iată unde o dusese fantezia bunicului său: din motive cunoscute numai de el, bătrânul hotărâse să-i lase conacul lui Faye și mobilierul acestui necunoscut numit Terence și, acum stăteau acolo certându-se, în timp ce afară furtuna se desfășura cu furie. Ce situație absurdă!

– Dormiți aici, dacă găsiți de cuviință, domnule Mackenzie. Cât despre mine... eu plec. La revedere. Adio, ar trebui să spun. Cred că veți fi plecat mâine dimineață când voi reveni.

Îi strânse repede mâna și ieși fără să se întoarcă în ploaie. Mașina o aștepta ca un colac de salvare.

„Ce înfruntare!“ se gândi ea acționând cheia de contact. Terence Mackenzie n-avea decât să-și petreacă noaptea la Brantye dacă-i făcea plăcere. În ceea ce o privea, se va îndrepta spre satul cel mai apropiat pentru a găsi un han.

Mașina întârzia să demareze. Faye acționă starterul și apăsă de mai multe ori pedala de accelerație, dar motorul tuși fără a porni. Brusc, tusea motorului încetă cu totul. Tânăra femeie împinse maneta starterului, dar în zadar: înecase fără îndoială motorul.

O umbră se aplecă la geamul portierei. Terence Mackenzie bătea în geam.

– Ce se întâmplă?

– Mașina nu pornește, răspunse Faye necăjită.

– Cu ploaia asta, era de așteptat. Așteaptă puțin și intră la căldură.

– Nu știu dacă...

Dar Terence deschisese deja portiera. Observând un buchet de flori pe bancheta din spate, adăugă cu un aer malițios:

– Câtă amabilitate! Mi-ai adus trandafiri roșii. Sunt florile mele preferate!

Faye luă buchetul, geanta de voiaj și-l urmă ridicând din umeri. Trandafirii roșii erau un dar de la Christophe pe care-i oferise la aeroport. Era preferabil să-i pună într-o vază, deoarece își petrecuseră deja o jumătate de zi fără apă.

– Încălzirea centrală este oprită, preciză Terence urmând-o în hol, dar am pregătit un foc în salon. Vino să te încălzești.

Câteva momente mai târziu, dezbrăcată de impermeabil, stătea în fața șemineului în care se ridicau frumoase flăcări portocalii. Terence îi cerceta cu atenție silueta scoasă în relief de o rochie de lână roz aprins.

– Te-ai schimbat mult în cincisprezece ani, zise el.

– Îmi imaginez că și dumneata la fel. Dar nu reușesc să-mi amintesc unde ne-am întâlnit.

– Am pus apă la fiert în bucătărie. Vrei un ceai? Este aproape șapte seara, dar îmi închipui că în Franța nu se acordă deloc atenție acestor detalii.

În ciuda stânjenelii pe care o simțea în această situație ieșită din comun, Faye schiță un surâs slab.

– Crezi că telefonul este încă în stare de funcționare? întrebă ea. Aș vrea să dau un elefon la Paris.

– Telefonează. Eu voi pregăti ceaiul.

Tânăra femeie formă numărul cu un suspin de satisfacție. Christophe trebuia să se fi întors de la birou la această oră și va fi o adevărată ușurare să-i audă vocea. Obținu legătura fără dificultăți.

– Bună seara, Faye, zise vocea bine cunoscută. Cum ți-ai petrecut ziua?

– Imaginează-ți că bunicul mi-a lăsat moștenire conacul familial...

– Dar este minunat!

– Dacă vrei. În fine, sunt încă la fața locului la ora asta și mă tem că nu pot ajunge la Londra în această seară. Cred că-mi prelungesc șederea cu douăzeci și patru de ore.

– Întoarce-te repede, draga mea. Parisul este teribil de gol fără tine.

Dragul de Christophe! Întotdeauna curtenitor și amabil...

– Sunt nerăbdătoare să mă înapoiez, spuse ea. Pe curând, Christophe. Te sărut.

– Și eu te sărut din toată inima.

Puse telefonul în furcă și observă că Terence revenise din bucătărie cu mâinile goale.

– M-am gândit în cele din urmă că este cam târziu pentru ceai, explică el, N-ai prefera să mergem să cinăm? Între timp, poate că mașina dumitale se va hotărî să pornească.

La drept vorbind, Faye murea de foame. Întâlnirea cu domnul Seymour nu-i lăsase timp să prânzească. Ezită o clipă, apoi clătină din cap cu un aer ușor dubitativ.

– Ai accepta așadar să iei masa cu nepoata nedemnă a bunului dumitale prieten Julius? Câtă generozitate!

Terence o privea fără să zâmbească.

– Există un han la zece minute de aici. Mașina mea este la reparat. Dacă nu este prea mult pentru dumneata, vom merge pe jos. Ia o umbrelă din hol.

Înghețată de tonul acestei replici, Faye îl urmă fără un cuvânt. Își puse o pelerină, luă o umbrelă și ieșiră amândoi în ploaie.

Începuse să se întunece. Terence Mackenzie mergea cu pași mari și tinerei femei nu-i era ușor să-l urmeze. La intrarea în sat, un han rustic îi aștepta, luminat puternic, confortabil și călduros. Faye se grăbea, preocupată să rupă tăcerea care apăsa asupra lor în timpul cursei nocturne. Terence nu era cu siguranță un însoțitor ideal. Cum reușea oare s-o facă să se simtă atât de stânjenită?

Așezați în sfârșit în fața unei mese copioase, la căldură, nu făceau nici un efort pentru a înjgheba o conversație. Cinară în tăcere, abia schimbând câteva cuvinte despre frumusețea cadrului și preparatele excelente. Tânăra femeie nu-și făcea nici o iluzie asupra plăcerii pe care Terence putea s-o simtă în compania ei: a făcut destule ca să-i simtă ostilitatea.

De aceea, se pregăti să se reîntoarcă la Brantye imediat după ultima înghițitură. Dar Terence o opri.

–De ce te grăbești? Mai trebuie să dai un telefon?

– Nu, și de altfel nu mă grăbesc. Mă gândeam numai că, masa fiind terminată, nu mai avem nimic de făcut aici.

– Aveam intenția să comand o cafea.

– În cazul acesta...

Stânjeneala tinerei femei spori. Terence chemă chelnerița și, la un semn din cap al lui Faye, comandă două cafele. Apoi, întorcându-se spre ea, o întrebă pe neașteptate:

– Mama dumitale vitregă este stabilită în Franța, nu-i așa? O vezi adesea?

– Într-adevăr, Claudia trăiește la Cannes. N-am ocazia să cobor în sud. Nu ne vedem niciodată.

– Asta este uimitor.

Tânăra femeie roși.

– N-am fost niciodată foarte apropiate una de alta.

– N-am avut impresia asta. Nu te-am văzut decât o dată, în aceea faimoasă zi de care nu-ți amintești și despre care am păstrat o amintire puternică. Se părea că formați o familie fericită.

– Adevărat?

– Am păstrat imaginea unei frumoase zile însorite; tatăl dumitale citea într-un colț al grădinii, micuța Vicky de juca veselă cu cei doi labradori ai lui Julius și dumneata glumeai cu Claudia. Trebuie să fi avut șapte sau opt ani, iar ea douăzeci.

– Ei bine, această situație n-a durat prea mult! răspunse Faye cu amărăciune.

Întâlni privirea lui Terence și își plecă ochii. De ce bărbatul acesta se încăpățâna oare să-i pună întrebări despre un trecut dureros pe care-l vrusese îngropat pentru totdeauna? Simțea că asupra ei apasă greutatea unei dezaprobări mute. Fără îndoială, o lua drept o ingrată, o nepoată foarte răsfățată care nu încercase niciodată să reia legăturile cu bunicul său părăsit și solitar.

Simți brusc nevoia să se justifice, să-și deschidă inima în fața acestui acuzator prost informat. Cel puțin, dacă persista în părerea proastă pe care și-o făcuse, va fi lămurită în privința lui. Făcu un efort pentru a-și stăpâni emoția și începu:

– Mama a murit când aveam șase ani. Am trecut cu toții printr-o perioadă foarte grea. Vicky era prea mică pentru a-și da seama, dar tatăl meu a suferit o depresie. El nu avea decât treizeci și șapte de ani, dar într-un an ajunsese să aibă înfățișarea uni bătrân. Acesta a fost momentul când Claudia a dat buzna în viața noastră. Era tânără, frumoasă și veselă. Tatăl meu s-a îndrăgostit nebunește și ea l-a schimbat.

– Asta ți-a displăcut?

– Bineînțeles că nu, dimpotrivă. În vremea aceea cred că ne-ai văzut pe toți patru. O adoram pe Claudia pentru tot binele pe care i-l făcea tatălui meu. Brusc, viața revenise în casa noastră. Desigur, ea nu putea s-o înlocuiască pe mama, dar mă fascina prin frumusețea și nepăsarea ei.

– Și ce s-a întâmplat atunci?

– Totul s-a degradat rapid. În timpul vizitei la Brantye, bunicul Julius, ca om circumspect, și-a manifestat limpede dezaprobarea în fața ei. L-a sfătuit categoric pe tata să nu facă această căsătorie, dar el n-a ținut seama de acest avertisment și cearta dintre ei a marcat despărțirea lor definitivă. Claudia s-a grăbit să toarne gaz pe foc. A aruncat vorbe insultătoare la adresa bunicului, iar tata s-a grăbit din nefericire să încheie căsătoria.

– Ciudat. După câte știu, Claudia a încercat dimpotrivă de mai multe ori să facă pace cu Julius...

– Da, bineînțeles. Mai târziu, când au intrat în discuție interesele financiare. Deoarece mi se părea evident că nu se căsătorise cu tatăl meu din dragoste. La câteva săptămâni după căsătoria lor, comportarea ei s-a schimbat radical. Tatăl meu a căzut din nou în depresia lui și a murit câțiva ani mai târziu.

Terence o privea cu atenție. Vocea lui se îmblânzise:

– Trebuie să fi suferit mult.

– Sufeream mai ales din cauza depărtării. Claudia a insistat ca tatăl meu să ne dea la internat, pe Vicky și pe mine. El n-a mai avut forța să se opună acestui plan. În timpul vacanțelor școlare, pentru că nu se punea problema să mergem la Brantye, ne trimitea în tabere de vacanță.

– Dar mai târziu, când ai devenit adultă, de ce n-ai încercat să reiei legătura cu Julius? Era profund nefericit de a fi despărțit de dumneata și de Vicky.

Faye suspină.

– Cum puteam oare să știu că bunicul m-ar fi primit cu brațele deschise? Păstrasem în memorie cearta teribilă pe care a avut-o cu tata în ziua plecării noastre și ca să-ți spun totul, acest bătrân impozant, cu vocea lui răsunătoare și cu coama de păr alb, mă speria puțin. Astăzi regret nespus...

Vocea tinerei femei se frânse. Toate astea erau prea copleșitoare, prea dureroase. Terence îi redeștepta dureri încă vii, ar fi vrut să nu mai abordeze niciodată acest subiect.

– În fine, conchise Terence, Julius ți-a dat o mare dovadă de afecțiune postumă lăsându-ți conacul moștenire.

Tânăra femeie tresări.

– Nu mă consideri demnă de asta, nu-i așa?

– Oare ce crezi? Că sunt gelos? Ce puțin mă cunoști!

– De ce? Erai mult mai apropiat de bunicul meu decât am fost eu însămi...

– Din vina dumitale, nu uita, completă cu asprime Terence.

Privirea lui se înăsprise. Încrederea pe care Faye i-o arătase o clipă dispăru cât ai clipi. Ar fi vrut să părăsească restaurantul, să-și ia mașina și să-l lase acolo pe individul acesta arogant care urmărea să-i cerceteze trecutul. În clipa aceea, Terence reluă pe un ton monden:

– Sper că cina ți-a plăcut. Bineînțeles, nu suntem la Maxim's... Apropo, vorbește-mi despre acest Paris unde trăiești de câțiva ani.

– N-am nimic special să spun despre Paris, răspunse ea politicoasă. Mă tem să nu te plictisesc. Cina a fost delicioasă, mulțumesc, muream de foame.

Nu va mai risca să-și deschidă inima în fața unui necunoscut. Ce ar putea înțelege din noua ei viață? Parisul, cu zgomotele sale și cu cartierele sale atât de pitorești, era de acum înainte domeniul ei, își iubea apartamentul din bulevardul Saint Michel, meseria și prietenii ei. Tot atâtea subiecte de dezaprobare pentru Terence Mackenzie.

– Am avut multă afecțiune pentru Julius, reluă pe neașteptate Terence. Cred că pot spune că a fost cel mai bun prieten al meu. Acesta este motivul pentru care mă interesează atât de mult povestea familiei dumitale.

– Totuși, exista o mare diferență de vârstă... aproape patruzeci de ani.

– A fost foarte bun cu mine. Datorită lui am devenit omul care sunt astăzi.

Faye își reținu un surâs sarcastic. Atâta mulțumire de sine era ridicolă!

– Și... ce ești, mai exact? întrebă ea cu un aer provocator.

– Sunt expert în artă. Julius era, cum poate știi, un amator informat. El m-a îndemnat să vizitez toate muzeele din

Europa într-o perioadă când, încă adolescent, îmi căutam drumul. Datorită lui m-am putut specializa într-o profesie care mă face extrem de fericit.

Tinerei femei îi fu ciudă că interpretase atât de greșit cuvintele însoțitorului ei. În culmea încurcăturii, se ridică.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să ne întoarcem. Am încă două ore de drum până la Londra.

– Desigur. Sunt încântat că cina nu ți-a displăcut prea mult.

Perspicacitatea acestui bărbat era aproape intolerabilă. Părea că citește ca într-o carte deschisă în mintea ei.

Faye îl urmă cu ușurare pe drumul spre Brantye. Ploaia încetase dar temperatura scăzuse și un vânt rece sufla peste câmpie. O dată sosiți în fața conacului, tânăra femeie recunoscu ușor forma întunecată a mașinii sale. Va putea în fine să scape de compania lui Terence Mackenzie.

Dar când întoarse din nou cheia de contact, mașina refuză cu încăpățânare să pornească. În picioare în frig, Terence îi urmărea eforturile cu un surâs ironic.

– Nu mai insista, zise el. Ai văzut nivelul combustibilului. Pană de benzină.

Faye coborî din mașină și trânti portiera.

– Este îngrozitor! Ce să mă fac oare?

– Petreci o noapte la Brantye, într-unul din paturile mele, răspunse el malițios. Mâine vei putea să faci plinul.

– Nu am de ales, murmură Faye descurajată.

Când intrară în holul conacului, Faye fu copleșită de un sentiment de neliniște. Fantomele pe care și le imaginase adineauri, într-un elan de nostalgie, păreau acum că planează cu toată prezența lor amenințătoare. Se înfioră.

– Când mă gândesc că în timpul copilăriei mele casa era plină de veselie în fiecare zi. Existau Rex și Sara, cei doi labradori ai bunicului... Se trăia bine la Brantye, odinioară...

Vorbise cu voce scăzută, fără măcar să-și dea seama. Terence o privea cu atenție.

– Asta nu-i ușor, murmură el.

Tânăra femeie se încordă.

– Intenționezi să dormi aici?

– Ți-am spus deja: pentru că mi-ai oferit cu atâta amabilitate ospitalitatea uneia dintre camerele dumitale, va fi o plăcere pentru mine.

– Bine.

Fără să se fi pus de acord, intrară în salon unde rămășițele focului străluceau în obscuritate.

– Ce moștenire stranie, nu se putu împiedica să murmure tânăra femeie. Atât de pustie, atât de întunecată...

– Ei bine, te vei instala în camera cea mai luminoasă. Te va trezi soarele mâine dimineață și la lumina zilei totul ți se va părea mai puțin trist.

– Nu sunt tristă, i-o tăie Faye. Bună seara, domnule Mackenzie.

Capitolul 2

Terence nu se înșelase: după o noapte agitată, Faye se trezi o dată cu primele raze ale unui soare timid, dar anunțând timp frumos. Prima ei privire fu pentru decorul maiestuos al camerei. Tapiserii decorau pereții, punând în valoare mobilierul de stejar masiv. Ferestrele înalte dădeau spre parcul care întâmpina vesel promisiunea unei zile frumoase de primăvară.

Tânăra femeie se îmbrăcă rapid și coborî în bucătărie. Cel puțin, dacă nu existau posibilități de a pregăti un mic dejun substanțial, va fi în măsură să bea o ceașcă de ceai înainte de a porni la drum. Ziua din ajun îi apărea ca un vis vag și dezagreabil pe care dorea să-l uite cât mai repede.

Terence Mackenzie nu se trezise, fără îndoială, deoarece casa mare rămânea tăcută. Faye puse ceainicul pe foc. Brusc, auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi cum se închide și curând Terence apăru în pragul bucătăriei, cu o cutie în mâini.

– Iată micul dejun! anunță el bucuros.

– Ai fost la cumpărături? La ora asta?

– Nu, m-am dus doar până la mine acasă.

Tânăra femeie îi privi cu ochii măriți de surpriză.

– La dumneata casă?

– Da, la mine acasă, la Lodge. M-am stabilit acolo acum câțiva ani, pentru a rămâne aproape de Julius. Deoarece mecanicul mi-a reparat mașina, m-am dus să-ți aduc o canistră de benzină și m-am gândit că aceste cumpărături îți vor face plăcere.

Tot vorbind, despachetă proviziile: ouă, pâine, unt, grepfruturi și portocale, trei pahare cu dulceață... După câteva secunde, masa era plină cu cele necesare pentru un mic dejun perfect. Apoi se întoarse spre Faye cu o față radioasă.

– Așadar, ce spui frumoasă copilă?

– Cred, domnule Mackenzie, că Lodge este numai la doi kilometri de aici și n-aveai nici un motiv să rămâi peste noapte la Brantye.

Vorbise cu o duritate instinctivă, sub șocul acestei vești. Terence răspunse cu amuzament.

– Haide, lasă-l încolo pe solemnul domnule Mackenzie. Am petrecut o noapte sub același acoperiș și suntem aproape veri prin alianță!

– Nu atâta timp până nu-mi vei explica de ce ai rămas să dormi aici, domnule Mackenzie?

– Oh, oh! Oare ce-ți închipui?

Ochii verzi ai lui Faye aruncau fulgere.

– Nu-mi imaginez nimic, tocmai. Nu sunt din acele femei care suspectează bărbații că...

– Vor să le ducă în patul lor, completă Terence cu un aer amabil. Totuși, n-ar fi nimic uimitor în asta. Ar fi chiar măgulitor. Dumneata nu ești lipsită de farmec. Dar, din fericire pentru dumneata, n-am nimic dintr-un desfrânat.

– Destul cu gluma, i-o tăie tânăra femeie, copleșită de jenă. De ce nu te-ai dus acasă la dumneata aseară?

– Păreai speriată și deloc în largul dumitale în acest conac mare și pustiu. De aceea, am avut înfumurarea să cred că prezența mea va avea darul să te liniștească.

– Nu mă tem de nimic, replică Faye. Ce te-a făcut să crezi.

– N-am spus că te temeai de ceva. Dar dacă din întâmplare o fantomă s-ar fi rătăcit deasupra capului dumitale, nu mi-ai fi iertat-o niciodată.

Izbucni într-un râs dezarmant care-l întinerea. Furia lui Faye dispăru instantaneu. Prin urmare, Terence nu făcuse decât să se asigure că ea va petrece o noapte liniștită.

– De fapt, ai dreptate, recunoscu ea. Aș fi detestat să dorm singură în acest mausoleu. Atunci... sper că ai petrecut o noapte bună, Terence, și îți mulțumesc.

Gheața era spartă. Își făcu de lucru veselă în jurul mașinii de gătit și după câteva minute un mic dejun copios se afla pe masa din bucătărie.

Soarele se ridica rapid pe cer și prin ferestrele înalte ale bucătăriei se răspândea o lumină puternică. Acest mic dejun improvizat avea mult farmec: Terence glumea, Faye râdea, orice urmă de indispoziție sau de agresivitate dispăruse. Ea începea să cerceteze cu plăcere trăsăturile regulate și virile ale acestui „aproape văr": ochii lui strălucind de veselie și umor sub o masă de păr aproape negru. Ce-i drept, trebuia să admită: Terence Mackenzie era foarte seducător...

Brusc, atunci când Faye întindea mâna pentru a se servi din nou cu dulceață, degetele lor s-au atins involuntar. Terence continua să glumească, dar tânăra femeie, împietrită, simți că roșește până în vârful urechilor. Cum era oare posibil ca o atingere atât de fugitivă, atât de neînsemnată, să trezească în ea o senzație atât de tulburătoare? Își plecă nasul în ceașca cu ceai și începu să se bâlbâie.

– Doamne, trebuie s-o sun pe Vicky. Este probabil neliniștită din cauza absenței mele.

Profitând de acest pretext, dispăru în salon. Degetele ei tremurau formând numărul, dar își blocă gândurile. Curând, vocea adormită a surorii sale răspunse.

– Bună, Faye. Ce s-a întâmplat?

– Iartă-mă, scumpa mea. Te-am trezit, nu-i așa?

– N-are nici o importanță... Ar fi trebuit să vii acasă ieri seară, cred.

– Da, dar am întârziat din cauza furtunii.

– Am bănuit. Ceva nou?

O dată în plus, Faye se înduioșă de dezinvoltura tinerei sale surori. Ele se înțelegeau de minune, în ciuda firilor lor opuse: Vicky asocia o maturitate uimitoare pentru cei douăzeci de ani ai ei cu o nepăsare extraordinară, care se datora fără îndoială firii sale de artistă. Urma cursuri de artă dramatică de aproape cinci ani și talentul ei de artistă îi asigura de pe acum o reputație promițătoare în mediul teatral.

– Am vizitat Brantye, reluă Faye, și chiar am dormit aici noaptea asta. Încerc să ajung la Londra astă seară.

– Până când vei putea rămâne în buna și bătrâna noastră Anglie?

– Nu știu. Mă gândeam să plec mâine.

– Nici nu se pune problema. Imaginează-ți că plec în această după-amiază la Manchester pentru o audiție. Un lucru formidabil, este pus la punct un turneu de șase luni. Nu mă voi întoarce la Londra decât mâine și vreau neapărat să te văd. Ascultă, este foarte simplu: îți las o cheie la Nick, vecinul meu. Dormi acasă în seara aceasta și voi veni să de văd sâmbătă dimineață, cu cornuri. Ce spui?

– De acord mă voi întoarce la Paris duminică.

– Minunat! Te sărut scumpa mea... Oh, vreau să te întreb: ai avut vești de la Claudia, zilele astea?

– Nu, de ce?Trebuie să fie la Cannes.

– Nicidecum... A trecut pe la mine alaltăieri. Imaginează-ți că bunicul mi-a lăsat ceva bani drept moștenire. Și tu o știi pe Claudia. Nu trebuie mai mult ca s-o atragă!

– Nu-i foarte amabil din partea ta să crezi așa ceva. Ți-a cerut ceva?

– Este prea vicleană! În fine, vreau să te previn. Dacă vrei să știi părerea mea, așteaptă-te la vizita ei foarte curând.

– De ce crezi?

– Din cauza conacului, desigur. Ești prea naivă!

– Asta vom vedea. Nu te neliniști pentru mine. Pe mâine, Vicky, te sărut și-ți țin pumnii pentru audiția ta.

– Pe mâine, Faye.

Tânăra femeie închise telefonul cu un sentiment de neliniște. Erau ani de când n-o văzuse pe Claudia, și bănuielile lui Vicky puteau foarte bine să se dovedească exacte. Dar mai neliniștitor decât lăcomia acestei femei, era abilitatea ei de a învenina toate situațiile. Faye se înfioră la amintirea certurilor sterile pe care Claudia le întreținuse cu grijă în sânul familiei. Puțin a lipsit să n-o împiedice pe fiica ei vitregă să-și realizeze visul: să devină desenatoare de modă.

Astăzi, Faye depășise definitiv dificultățile trecutului, dar tatăl său murise fără să vadă reușita ei, fiind convins de Claudia că fiica sa se angaja pe un drum greșit. Era un regret teribil pentru Faye. La acest gând, ochii ei se umplură de lacrimi.

– Este totul în ordine?

Terence apăruse în ușa salonului, tăcut ca un pisoi. Faye clipi din pleoape și își înghiți lacrimile.

– Da, mulțumesc. Vicky nu va fi acolo în această seară, dar mă gândesc să rămân până duminică, s-o pot vedea. Are o audiție la Manchester. Este actriță.

– Știu, răspunse Terence luând loc într-un fotoliu.

– Cum se face?

– Simplu, pentru că am văzut-o pe Vicky la înmormântarea lui Julius. Este uimitor că nu ți-a spus. Numai dacă... Ai rupt legăturile și cu ea?

Această insinuare redeșteptă neîncrederea lui Faye. Prin urmare, abandonându-se adineaori unei conversații amicale, el nu scăpase din vedere părerea proastă pe care și-o făcuse despre ea.

– Acest rol de cenzor ți se potrivește de minune, replică ea răspicat. S-ar putea spune că mă bănuiești de lipsă de loialitate față de toată familia mea.

– Înțeleg că am atins un punct sensibil. Să știi că n-am avut intenția.

Tânăra femeie ridică din umeri. Nu putea să-l lase să creadă că părerea lui conta atât de mult pentru ea.

– Ai ajuns la o concluzie greșită, oricum. Vicky și cu mine suntem foarte apropiate, în ciuda distanței geografice care ne separă. Nu trece o săptămână fără ca una dintre noi să telefoneze. Dar încerc, în măsura posibilului, să nu joc rolul surorii mai mari, moralizatoare.

Terence o privea cu amuzament, instalat confortabil în fotoliul său. Ea continuă.

– Știu prea bine că a asistat la înmormântarea bunicului, dar imaginează-ți că nu mi-a vorbit de dumeata. Este limpede că personalitatea dumitale strălucitoare n-a impresionat-o peste măsură.

Satisfăcută de replica ei, începu să se plimbe prin salon. Terence nu părea câtuși de puțin ofensat.

– Ce vrei să faci azi?

– Ei bine, mă duc la Londra, îmi las lucrurile la Vicky și... Nu știu. Voi merge să văd un film sau o expoziție după-amiază, presupun.

– Ar fi păcat să stai înăuntru într-o zi atât de frumoasă.

El se întinse în fotoliul său și din nou tânăra femeie nu se putu împiedica să admire grația firească a mișcărilor lui.

– Îmi închipui că ai o mulțime de planuri pasionante, replică ea cu agresivitate.

– Într-adevăr, dar la ce bun să ți le expun?

– Iată o poziție constructivă.

Terence izbucni în râs.

– Ai fi interesată de sugestiile mele? Cine ar fi crezut? Ei bine, iată ce-ți propun: așteaptă puțin înainte de a pleca la Londra și vino să vizitezi cu mine împrejurimile. Trebuie să ai câteva amintiri din această regiune. De ce nu le-ai confrunta cu realitatea de azi? Numai dacă, bineînțeles, nu te-ai hotărât o dată pentru totdeauna să tragi o linie peste trecutul dumitale.

Faye simți că o cercetează cu o privire încărcată de curiozitate care o ardea profund. Invitația lui Terence răsuna adânc în ea după această noapte fără vise petrecută la Brantye. Simți că poate nu va fi atât de simplu să se întoarcă la Paris și să-și reia viața ca și când nu se întâmplase nimic. La urma urmei, nu avea numai amintiri urâte despre

aceste locuri, dimpotrivă. Își amintea de exemplu de lungile plimbări cu părinții săi, înainte de nașterea lui Vicky și de câteva veri care-i luminaseră copilăria.

– Nu încerc să neg trecutul... Dar trebuie să mă întorc la Londra. Mulțumesc, oricum.

– Desigur, ar fi trebuit să bănuiesc. N-ai nimic dintr-o persoană nostalgică, ești genul de femeie modernă: trecutul nu te reține.

– Ce te face să crezi așa ceva?

– Am să-ți spun ce cred: te temi.

Aceste cuvinte răsunau ca o lovitură de gong în urechile tinerei femei.

– Mă tem? Dar de ce?

Se oprise la câțiva pași de fotoliul din care Terence o privea cu intensitate.

– Trebuie neapărat să ți-o spun?

– Nu știu despre ce vorbești, repetă ea cu încăpățânare.

El se ridică și se apropie încet de ea, aproape s-o atingă. Faye inspiră efluviile ușoare ale parfumului său pe care-l identifică mașinal: Paco Rabanne, amestecat cu mirosul plăcut de iarbă care emana din costumul lui de stofă. O senzație comparabilă cu cea care o tulburase adineauri o făcu să se clatine. Terence nu se înșelase. Îi era teamă.

– Trecutul dumitale este cel care te sperie, murmură el.

Slavă domnului, nu reușise să ghicească în întregime ce se întâmpla cu ea. Scoase un mic suspin pe care el îl interpretă greșit.

– Nu poți sta locului. Ideea dumitale fixă, începând de ieri seară, este de a fugi de Brantye și de fantomele trecutului. Și lasă-mă să-ți spun de ce: emoțiile și în special cele din copilărie n-au loc în viața dumitale. Ți-ai făcut din indiferență o carapace împotriva lumii exterioare. Nimic nu te poate face să te abați de la confortul personal.

Se putea oare să aibă dreptate? Faye nu accepta această imagine despre ea însăși. Desigur, avea tendința să se spetească muncind după moartea tatălui său, dar nu putea fi acuzată de indiferență.

– Te crezi, fără îndoială, foarte perspicace. Poate că ai urmatcursuri de psihologie? Dar spune-mi, cine te crezi? Poate că femeile n-au nici un secret pentru dumneata...

– Unele femei mă interesează mai mult decât altele.

– În ceea ce mă privește, în orice caz te înșeli.

– Adevărat?

– Adevărat. Nu am nici un motiv special să fug de trecutul meu și iubesc locurile copilăriei, chiar dacă de acum înainte viața mea se desfășoară în altă parte.

– În aceste condiții, admit că m-am înșelat. Prin urmare, te duc să te plimbi prin împrejurimi până la ora prânzului. Vom lua masa de prânz la han, ca ieri, apoi poți pleca la Londra. Ce spui?

Faye se înclină. Capcana tocmai se închidea fără să fi putut face ceva ca s-o evite. Dar în mod ciudat, perspectiva unei dimineți în compania lui Terence nu-i displăcea atât de mult. Dezorientată, nu reuși să-și formuleze consimțământul.

– Mașina mea este oprită pe alee. Ne întâlnim peste un sfert de oră... Și să nu profiți ca să fugi, zise el.

– Drept cine mă iei?

– Nu știu exact. O licărire din ochii dumitale... Lași impresia că te simți hăituită.

– Nu fi ridicol. Mă duc să-mi iau mantoul și poșeta.

Tânăra femeie urcă repede scara cu inima bătând cu putere. Pierduse o bătălie, dar Terence Mackenzie n-o va duce în paradis. Acest aer triumfal pe care îl afișa... Ce atitudine puerilă de superioritate masculină!

Se bucură, fără îndoială, la ideea de a-i arăta mașina lui. Se gândise că trebuia să aibă o mașină sport roșie, foarte bătătoare la ochi, în armonie cu caracterul lui arogant și autoritar, și această idee o făcu să surâdă.

Capitolul 3

O surpriză o aștepta pe Faye când ieși pe peronul conacului. Mașina lui Terence era un vechi Rolls negru pe roți înalte, cu capota prelungită maiestuos.

– Dar asta este o veritabilă piesă de colecție! exclamă ea.

– Îmi plac lucrurile care durează, răspunse Terence cu un zâmbet. Această mașină anacronică este cea mai mică dintre extravagațele mele.

El îi deschise portiera și tânăra femeie se așeză cu plăcere pe scaunul de piele. Tabloul de bord din lemn prețios era plin de cadrane și manete. Rollsul demară torcând ca o felină și își arătă curând toată puterea motorului său. Clădirea întunecată a conacului se îndepărta în oglinda retrovizoare și pe marginea drumului, stânjenei galbeni sălbatici și campanule înfloreau sub razele unui soare puternic.

Primele case ale satului vecin apărură curând, înălțând pereții lor de cărămidă roșie spre cerul albastru. Terence opri mașina în piață și coborâră, schimbând păreri despre clădirile pe care le vedeau.

– Privește această casă! exclamă Faye. Înainte, era un magazin. Veneam aici să cumpăr bomboane și ziare.

– Multe din acele mici prăvălii au dispărut pentru a deveni reședințe secundare. Azi, toată lumea posedă o mașină și gospodinele se pot duce la oraș pentru a-și face cumpărăturile.

– Și acolo, nu este vechea școală?

– Ba da. Un tip care locuiește la Londra a cumpărat-o pentru a face din ea casa sa de vacanță.

Faye îi aruncă o privire întrebătoare.

– S-ar spune că asta te face să suferi, remarcă ea. Te deranjează chiar atât de mult? Vorbise cu o voce scăzută, impresionată să recunoască la acest bărbat o emoție asemănătoare cu a ei.

– Ce putem face? răspunse el cu filozofie. Nu sunt decât douăzeci de ani de când aveam încă un croitor, un cizmar, trei măcelari și tot atâția brutari. De acum înainte, Brantye este un sat fantomă: locuitorii lucrează în oraș și se reîntorc către orele nouăsprezece, iar orășenii înstăriți vin să se odihnească aici la sfârșit de săptămână. Nu pot să mă bucur de asta.

– Eu nici atât, răspunse Faye. N-am chef să întârzii aici. Am văzut destul, să ne întoarcem la mașină.

Terence se întoarse spre ea, cu ochii sclipind de maliţiozitate.

– Să nu-mi spui că nostalgia a sfârșit prin a te cuprinde și de dumneata!

– Nu până într-atât. La urma urmei, nu mi-am petrecut decât câteva veri în regiune. Prefer mai curând să-mi păstrez amintirile decât să suprapun peste ele imagini puțin triste.

– Este adevărat. Am uitat că trăiești la Paris...

Faye tresări. Terence îi reamintea într-un mormăit foarte nepotrivit un univers la care nici măcar nu se gândise la începutul plimbării lor. Mergând alături de acest bărbat îmbrăcat în costum de tweed, regăsea cu încântare semnele câmpiei înverzite din Sussex. Toate sentimentele pe care le încercase în ajun dispăruseră până când Terence îi vorbise despre Paris...

– Nu mi-ai spus nimic despre meseria dumitale, reluă el. Vicky mi-a spus că lucrezi în domeniul modei.

– Într-adevăr, sunt stilistă. Specializată în stofe de bumbac și tricoturi.

– Ce curios! Nu mi te imaginez tricotând lângă foc...

Tânăra femeie izbucni în râs.

– Știu să tricotez, bineînțeles, dar asta n-are legătură cu meseria mea! Firma pentru care lucrez face apel la întreprinderile de textile. Eu creez forme noi, motive, culori.

– Asta trebuie să-ți ceară multă imaginație.

– Ai dreptate. Acesta este motivul pentru care îmi place atât de mult ceea ce fac.

– Și cum se pătrunde într-o lume atât de închisă cum este cea a modei?

– Șansa! La sfârșitul studiilor, am mers practic din ușă în ușă cu desenele mele sub braț pentru a găsi un stagiu de vară. Bois de Rose, casa de modă la care lucrez la ora actuală, m-a angajat pentru trei luni, apoi m-a sfătuit să mai urmez un curs pentru a mă perfecționa. În vara următoare, eram angajată.

Faye se însufleția la amintirea acelor ani decisivi când pasiunea ei devenise realitate. Terence surâse.

– Norocul nu înseamnă totul. Trebuie să ai și un mare talent.

– Și multă energie! Am lucrat din greu pentru a mă arăta demnă de încrederea care mi s-a acordat. Când Bois de Rose și-a deschis sucursala pariziană, mi s-a încredințat imediat conducerea ei. Abia împlinisem douăzeci de ani și îți închipui că n-am ezitat.

– În felul acesta, ai descoperit capitala modei...

– Da. Din acest punct de vedere, n-am fost decepționată. Parisul reprezintă tot ce poate visa o tânără creatoare de modă ca mine. Oricum, nu-i vesel să lucrezi din greu în fiecare zi. Înainte de prezentarea unei colecții, adesea nu dorm decât câteva ore pe noapte. Fără a mai vorbi despre aspectele supărătoare, strict comerciale, problemele cu fabricile de textile. În fine, după cum vezi, toate astea mă pasionează. Călătoresc mult, creez în toată libertatea și mai

presus de orice îmi place să inventez noi nuanțe de culori. Dacă ai ști ce plăcere simt când un material vine de la fabrică exact cu culoarea pe care am visat-o...

– Ca acel roz santal al rochiei pe care ai purtat-o ieri?

Faye roși ușor.

– Așadar, ai remarcat-o?

– Este o culoare plăcută și totodată caldă care îți vine admirabil. Este una din creațiile dumitale?

– Da...

O scurtă tăcere pluti deasupa lor.

– Și ce faci când nu lucrezi? reluă Terence.

– Nimic deosebit. Parisul este un oraș unde nu te plictisești niciodată.

– Acolo te simți cu adevărat acasă, nu-i așa?

– Da.

– Prin urmare, nu există nici o șansă să te instalezi la Brantye.

Ea ridică spre el o privire surprinsă.

– Dar... Bineînțeles că nu. Am intenția să vând conacul cât mai repede posibil. De altfel, n-aș avea mijloacele necesare pentru întreținerea unei locuințe atât de mari. Pe de altă parte, cred că sunt lucrări de executat.

Terence o asculta cu atenție. Ea continuă ca pentru ea însăși:

– Bunicul mi-a lăsat o grea responsabilitate.

Tot vorbind, reveniseră la Rolls. Terence deschise portiera tinerei femei. Ea avea din nou impresia că vorbise

prea mult. Era ceva în privirea, în înfățișarea acestui bărbat care o îndemna spre mărturisiri și o speria în același timp. Dornică să readucă discuția la un subiect mai puțin intim, reluă:

– Așadar, ai întâlnit-o pe Vicky. Ce impresie ți-a făcut? Ai găsit-o și pe ea schimbată?

Terence pornise mașina și răspunse zâmbind:

– Este cel mai puțin ce se poate spune. Totuși, am recunoscut-o imediat. Are încă aceiași ochi albaștri, imenși și naivi. Ce apariție!

– Îmi închipui cu ușurință, răspunse Faye cu veselie.

– Purta o imensă capă neagră și o pălărie cloș foarte la modă în 1925. Cu pletele ei blonde fluturând și cu ochii mari albaștri, părea o eroină dintr-un film mut. Este încă o fetiță, în ciuda celor douăzeci de ani ai ei.

Faye clătină din cap cu indulgență.

– Cred că are un talent veritabil de actriță, dar încă n-a învățat să despartă teatrul de realitate. Are gustul costumelor și al efectelor dramatice. În fine, putea fi și mai rău. În faza ei visătoare, Vicky nu purta decât roșu aprins și verde. S-ar putea spune că pentru funeraliile bunicului a făcut un efort pentru a respecta convenințele.

– Nimeni nu s-ar fi gândit să-i poarte pică pentru extravagațele ei. Este profund bună și onestă și asta se vede.

– Ai dreptate!

Rollsul străbătea câmpia și Terence îi arăta în trecere locurile pitorești pe care le traversau.

– Se vede hanul, zise el. Sper că ai poftă de mâncare.

Faye încuviință, admirând priveliștea pe care o văzuse în ajun în întuneric. Hanul se ridica la capătul unei alei cu pietriș, înconjurat de o grădină adorabilă unde creșteau narcise. Ansamblul respira un aer de veselie și confort care o impresionă pe tânăra femeie.

– Este într-adevăr încântător, zise ea într-o suflare.

Terence opri mașina în fața hanului și o precedă pe tânăra femeie. Atmosfera intimă și călduroasă din seara trecută căpătase o notă mai elegantă datorită razelor de soare care se strecurau prin perdelele de dantelă. Restaurantul era plin și chelnerul le propuse un aperitiv în timp ce așteptau să se elibereze o masă.

Faye bea rar, dar pentru o dată treacă meargă, astfel că se lăsă tentată de un pahar de porto. Petrecură astfel un sfert de oră înainte de a se așeza față în față la o masă împodobită cu flori. Efectul conjugat al aerului liber și aperitivului avusese darul s-o destindă pe tânăra femeie, ceea ce avea un rezultat pozitiv asupra conversației: discutau veseli, fără cea mai mică urmă de stinghereală. Ce diferență față de masa din ajun!

Terence comenta meniul ca un om avizat.

– Hanul acesta este un popas gastronomic bine cunoscut în regiune. Desigur, pe lângă restaurantele pariziene, trebuie să ți se pară cam șters...

– Nu, îl asigură tărăna femeie, chiar dacă trebuie să recunosc că Franța deține primul loc în bucătăria internațională, știu să apreciez oriunde o masă bună.

Îl observă pe furiș în timp ce vorbea cu chelnerița. Terence îndeplinea cele mai mici fapte de viață cu o noblețe uimitoare. Scena micului dejun reveni în mintea tinerei femei și se înfioră la amintirea emoției confuze pe care o simțise atingând ușor această mână puternică și totodată aristocratică și care acum se odihnea pe fața de masă albă.

Terence remarcase oare tulburarea ei? Nu se putea ghici nimic în ochii lui negri din ceea ce gândea cu adevărat. Își dădu seama brusc că, începând din ajun, o încurajase foarte firesc pe calea confidențelor, fără a dezvălui nimic, sau aproape, despre el însuși.

Bărbații pe care îi frecventa în mod obișnuit, aveau cu toții un punct comun: nimic nu le plăcea mai mult decât să vorbească despre ei înșiși și să se prezinte într-o lumină favorabilă. În primul rând Christophe, în ciuda bunei sale educații și a celor peste treizeci de ani de viață, nu pierdea nici o ocazie să se laude cu diplomele sale, cu familia și cu situația lui în cercurile financiare. Nimic din toate astea la Terence. Părea dimpotrivă să facă o chestiune de onoare din a nu furniza decât informații indispesabile asupra vieții lui particulare. Avea oare ceva de ascuns? Sau dimpotrivă, știa că distincția lui firească vorbea de la sine?

În cursul celor douăzeci și patru de ore petrecute în compania lui, Faye fusese adeseori constrânsă să facă multe presupuneri. Și împotriva oricărei așteptări, acest mister o atrăgea mult mai mult decât conversația mondenă a lui Christophe. Christophe... i se păru dintr-o dată că aparține unei alte lumi. La această oră, trebuie că era în plin prânz de afaceri într-un restaurant renumit din Cartierul Latin sau de pe Champs- Elysées, îmbrăcat după ultima modă pariziană.

Vocea lui Terence întrerupse reveria tinerei femei.

– Iartă-mă, zise ea, eram cu gândul aiurea. Ce spuneai?

– Te întrebam dacă vrei vin?

– Nu, mulțumesc.

– Și pe unde rătăceau gândurile dumitale? La Paris, fără îndoială...

Faye nu răspunse. Privirea pătrunzătoare a lui Terence o tulbura mai mult decât trebuia.

– Vei disprețui așadar acest excelent vin alb de Chablis? reluă Terence indicând sticla.

– Nu beau decât în foarte rare ocazii.

– Este uimitor pentru o pariziancă!

– O englezoaică la Paris nu este obligatoriu o pariziancă și pe de altă parte doar nu-ți închipui că francezii beau fără socoteală sub pretextul că au cele mai bune podgorii din lume.

O tăcere plină de semnificații urmă după această remarcă. Terence părea că apreciază inteligența lui Faye. Apoi, comandă două cafele.

– N-aș vrea să-ți las impresia că insist, dar ești sigură că vrei să scapi de Brantye?

– De ce această întrebare? Da, sunt sigură. Ce aș putea face cu un asemenea conac?

– Poți locui aici, bineînțeles! Și apoi, aș avea în sfârșit o vecină.

Ea ridică din umeri.

– De acord, dar este un motiv suficient pentru a părăsi totul: slujba, apartamentul, prietenii?

– Bineînțeles că nu! Totuși...

Sub aparențe inofensive, conversația se aventura pe un teren periculos. Faye o simțea. Pe de altă parte, tânăra femeie nu mai era foarte sigură de sentimentele sale. Unde voia oare Terence să ajungă?

Credea într-adevăr că vecinătatea lor putea fi un argument destul deputernic ca s-o facă să-și schimbe părerea? Ideile se amestecau în mintea ei și nu reușea să-și desprindă privirea de ochii negri ai lui Terence, profunzi și aproape fascinanți.

– Ai putea lucra pe cont propriu. Te împiedică ceva să creezi propria dumitale colecție? continuă el. Ai destulă experiență pentru asta. Brantye ar fi cadrul ideal pentru a lansa o nouă marcă de îmbrăcăminte. Nu ai nici o ambiție?

– Nu asta-i problema. Nu sunt pregătită...

– Cu alte cuvinte, preferi statutul de angajată, celeia de șef de întreprindere. Iată ce mă miră la dumneata. Ești obsedată până într-atât de siguranță?

Tânăra femeie se încordă. O voce obscură îi spunea că Terence atingea un punct deosebit de sensibil. Bineînțeles, după acești ani de necazuri, aspira la o viață liniștită și bine ordonată. Dar știa de asemenea că firea ei metodică și total impetuoasă n-ar înflori decât în lucrări mari, că păstrase în adâncul sufletului gustul provocărilor și sentimente puternice.

De ce se amesteca el, la urma urmei? N-o cunoștea decât din ajun și deja, dând dovadă de o perspicacitate redutabilă, făcea planuri pentru ea. Faye îl măsură cu privirea.

– În lumea modei, chiar o simplă angajată ca mine, nu este niciodată în siguranță. Totul evoluează atât de repede... Vorbești despre o profesie pe care n-o cunoști bine:

– Să admitem. Nu cred totuși că mă înșel în privința dumitale.

Faye se abținu să-l trimită la plimbare. Această discuție nu ducea nicăieri, n-avea nimic să-i dovedească și era preferabil să se oprească aici. Terence ceru nota de plată și insistă să plătească el. Ea îi mulțumi scurt.

– Să ne întoarcem, vrei?

– Ce-ai spune de o mică plimbare pe malul mării? Nu suntem decât la câțiva kilometri depărtare și aerul din larg ne va face bine la amândoi. Porto se pare că te-a amețit puțin... adăugă el malițios.

– Bineînțeles că nu! protestă ea ridicându-se. Știu exact ce fac și am mintea absolut limpede, dacă nu te superi.

– Nu m-am îndoit nici un moment. De altfel, nu mi te imaginez în nici un caz pierzându-ți capul.

Faye îi adresă atunci o mică grimasă care spunea „Imaginează-ți ce-ți place, domnule Mackenzie!"

Își reluară drumul în tăcere. Tânăra femeie era rezervată. După câțiva kilometri, Terence se întoarse spre ea zâmbind.

– Să facem pace, zise el. Am greșit când m-am amestecat în viitorul dumitale, sunt de acord. Timpul este atât de frumos, să nu stricăm această primă zi de primăvară certându-ne pentru fleacuri.

– Este prea ușor să joci pe cartea liniștirii după ce ai răscolit în viața mea privată. Ce-ar fi să schimbăm subiectul, acum? Vorbește-mi despre dumneata și despre spiritul de aventură!

– Sunt la ordinele dumitale. Ce vrei să știi?

Descumpănită de atâta bunăvoință, Faye bângui:

– Ei bine... Începe prin a-mi vorbi despre munca dumitale.

Terence se execută cu plăcere și restul drumului a fost consacrat descrierii anilor lui de ucenicie cu Julius. Faye descoperi o latură ascunsă a bunicului ei și regreta amarnic că nu-l cunoscuse.

În plină câmpie, Terence opri brusc mașina pe marginea drumului. În depărtare, la orizont, panglica cenușie a mării întrerupea masa verde și brună a câmpiei.

– Ce-ai spune de o plimbare până la marginea falezei? propuse Terence.

Faye îl urmă cu bucurie. Vântul sufla cu putere în ciuda unui cer fără nori, aducând cu el stropii fini și înviorători ai mării! Părul tinerei femei îi flutura pe umeri, peste țesătura verde închis a mantoului. Din când în când, o rafală mai puternică decât altele aproape o făcea să-și piardă echilibrul. Terence îi oferi brațul său. Ea ezită puțin înainte de a se sprijini de el, liniștită de soliditatea care emana din această siluetă înaltă. Au ajuns la marginea falezei, unde marea își rostogolea valurile sale cenușii-verzui. Terence ținea în continuare brațul tinerei femei. Ea se întoarse către el.

– Ce frumos...

Dar cuvintele i-au murit pe buze când a văzut fața atentă a lui Terence apropiindu-se încet, până când buzele lor se uniră într-un lung sărut.

Brusc, nu mai exista decât șuieratul vântului în urechile ei și căldura acestei îmbrățișări neașteptate, a acestui sărut fierbinte care o ducea aproape de leșin. Ea se abandonă fără rezervă magiei momentului, eliberată de orice gând. Când Terence îi părăsi buzele, nu putea decât să-și plece capul, copleșită de o emoție prea intensă.

El îi luă fața în mâini și o forță cu blândețe să-și ridice ochii. Într-un elan de orgoliu, Faye își compuse o expresie indiferentă.

– Știam bine că în spatele acestei voințe de fier se ascunde o femeie umană și sensibilă care nu cere decât să se dezvăluie.

Aceste cuvinte au fost ca un duș rece. Tânăra femeie se retrase un pas.

– Ești în stare de orice să-ți verifici teoriile stupide, domnule psihanalist.

Terence nu-și părăsi calmul său.

– Scutește-mă de răspunsurile de serial de televiziune, răspunse el. Ce găsești rău să fii considerată drept o femeie umană și sensibilă? Te-am insultat?

Nu asta este problema. Prefer să-mi păstrez sensibilitatea pentru mine, asta-i tot. Cum sunt în fond nu te privește nicidecum.

– Te-ai lăsat sărutată, totuși...

Un val de furie urcă pe figura lui Faye.

– Te urăsc. Încerci să mă descumpănești de când m-ai văzut. Ți-a intrat în cap ideea că nu sunt decât o persoană rece și calculată pentru că am fost incapabilă să-l apreciez pe scumpul dumitale Julius la justa lui valoare. Îți înțeleg limpede gândurile: după părerea dumitale, nu merit Brantye și vrei să-mi dai o lecție. Bravo! Ai făcut-o. Ești mulțumit?

Terence o fixă de la câțiva pași, fără un cuvânt. Ea crezu că citește în privirea lui un dispreț de nepătruns și-l detestă și mai mult.

– Te subestimezi, Faye. Crezi că am montat toate piesele unui scenariu complicat numai cu scopul de a te săruta? Nu, s-a ivit ocazia și eu am folosit-o, iată totul.

– Asta nu ușurează cu nimic grosolănia faptei dumitale.

El înaintă spre ea și-i prinse bărbia între două degete cu un zâmbet slab.

– Ce minte sucită ai... Ascultă-mă bine, Faye am dorit acest sărut și dumneata la fel. Tot restul nu este decât vorbărie goală.

Ea se abținu să protesteze. Singurul lucru de făcut era să uite acest incident cât mai repede posibil, fără să-i acorde cea mai mică importanță.

– Atunci să plecăm, sunt nerăbdătoare să ajung la Londra.

– Și la Paris, completă Terence.

Merseră până la mașină într-o tăcere apăsătoare. Faye regăsi cu ușurare torsul motorului și viteza care-i distrăgeau gândurile tulburate. De ce provocase această scenă ridicolă pentru un simplu sărut? Nu era prima dată când un bărbat o săruta. Slavă Domnului, nu făcuse niciodată din asta o asemenea dramă.

Ar fi trebuit mai curând să izbucnească în râs, se gândi ea cu regret. Dar știa prea bine că n-ar fi fost capabilă. În acest moment, încă mai simțea căldura acestor buze fără seamăn peste ale ei...

Terence fu cel care rupse tăcerea.

– Spune-mi, Faye, se pare că am pornit-o cu stângul. N-ar fi mai bine să uităm această ceartă?

– Eu am uitat deja incidentul, răspunse tânăra femeie.

– Mincinoaso...

Ea se încruntă, fără să răspundă.

– N-ai putut uita sărutul nostru. Nu încerca să mă faci să cred că ți-a displăcut.

– Iată un rezultat al modestiei dumitale legendare. M-ai sărutat, frumoasă ispravă. N-ai de ce să ridici un monument comemorativ. Așadar, să nu mai vorbim despre asta, accelerează ca să ajungem mai repede.

La aceste cuvinte, Terence clătină din cap cu un mic surâs și acceleră brusc motorul spre viteza maximă a vehiculului lui. Asfaltul alerga sub roțile mașinii și Faye, pe jumătate moartă de spaimă, se agăță de scaunul său.

– Nu fi copil, murmură ea cu o voce albă.

– Dumneata mi-ai cerut să accelerez.

– Pentru Dumnezeu, încetează să ai răspuns la toate.

Terence încetini și mașina reveni la viteza de croazieră. Tânăra femeie respiră ușurată.

– Ai darul să devii nesuferit, îi aruncă ea.

– De ce mă urăști într-atât? întrebă el cu un zâmbet ironic. Asta ascunde ceva.

– Nicidecum. Știi cum se întâmplă: cunoști oameni și spontan simți mai multă sau mai puțină simpatie pentru ei. Ei bine, dumneata nu-mi ești deloc simpatic.

– Adevărat?

Întrebarea lui răsună ca o amenințare în urechile lui Faye. Mașina se apropia de Brantye și nu mai erau din fericire decât câteva minute de mers. Dar împotriva oricărei așteptări, Terence frână și opri vehiculul pe marginea drumului.

– Adevărat? repetă el întorcându-se spre ea.

– Lasă-mă în pace.

– Pretind explicații.

Fața lui Terence se apropie periculos de a ei. Faye vru să protesteze.

– Nu! Lasă-mă.

– Nici nu se pune problema... murmură el punându-și buzele peste ale ei.

Un suspin involuntar, ca o aprobare, îi scăpă lui Faye. Era deja prizoniera unei plăceri prea intense, care-i anihila voința, Răspunzând cu pasiune săruturilor lui Terence, își ridică brațele în jurul gâtului lui și se abandonă magiei îmbrățișării în timp ce Terence îi murmura câteva cuvinte la ureche.

– Faye, pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că totul ne depășește? Încetează să te mai împotrivești.

În loc de orice răspuns, îl trase spre ea, sporind dovezile de tandrețe. Minutele se scurgeau ca într-o vrajă, marcată de sărutări. În cele din urmă, Terence se îndepărtă de ea.

– Am fi devenit excelenți vecini, glumi el. Dar că nu mai vorbim despre asta, am înțeles lecția. Totuși... voi fi la Paris la sfârșitul lunii. Îmi dai voie să-ți dau un telefon?

Ea răspunse printr-un zâmbet care spunea mult. Toată agresivitatea ei dispăruse ca prin farmec. Privea profilul întunecat și viril al bărbatului în brațele căruia se abandonase puțin mai devreme; ceva îi spunea că nu va fi ușor să se întoarcă la Paris, să fie despărțiți și să aștepte vești de la el. Renunță să judece această întâlnire tulburătoare pe care i-o rezervase destinul.

Își reluară drumul și curând mașina se angajă pe aleea conacului. Spre marea ei surpriză, Faye remarcă o altă mașină oprită alături de a ei. Se întoarse uluită spre Terence.

– Ai văzut mașina aceea? Aștepți pe cineva?

În loc de răspuns, el opri Rollsul și ieși să deschidă portiera lui Faye. Fața lui se înăsprise, părând preocupat. În clipa aceea, o femeie blondă, îmbrăcată într-un taior roșu, ieși din conac, agitând mâna în semn de bun venit.

Împietrită pe scaunul ei, incapabilă să se miște, Faye o recunoscu pe mama ei vitregă. Claudia se găsea la Brantye!

Capitolul 4

Claudia coborî treptele peronului cu o nepăsare studiată. Materialul roșu al taiorului îi punea în evidență pielea bronzată și părul de un blond cu reflexe prea cenușii pentru a fi naturale. Nu-și pierduse nimic din farmecul și nici din veninul ei, cum Faye urma să-și dea seama!

– Tu aici, draga mea! Dar este halucinant... Nu mă așteptam la o asemenea surpriză! exclamă Claudia observând-o pe fiica ei vitregă pe scaunul Rollsului.

Faye ieși din mașină și sărută timid obrazul care i se întindea.

– Credeam... În fine, Claudia, doar n-ai venit să mă vezi?

– Dar nu, ce crezi? Nu azi, în orice caz...

Cu aceste cuvinte, Claudia se îndreptă spre Terence și-i sări de gât. El se lăsă sărutat pe amândoi obrajii fără cea mai mică surpriză. Claudia își continuă sporovăiala cu vocea ei ascuțită.

– Terence, dragul meu, mi-a fost atât de greu să te găsesc. Am încercat la Lodge, dar totul era închis cu cheia. Recepția de la familia Smith a fost foarte reușită, toată lumea a regretat absența ta... Dar ce figură faci! Cel puțin n-ai uitat de întâlnirea noastră din această seară?

– Cum puteam uita? răspunse Terence cu galanterie. Dar este abia ora cincisprezece. Am dus-o pe Faye la plimbare prin împrejurimi, nu mă așteptam să te văd atât de devreme.

– Nu vă deranjați pentru mine, îi întrerupse tânăra femeie cu o voce gâtuită. Urc să-mi iau geanta de voiaj și plec la Londra. Vicky mă așteaptă.

La aceste cuvinte, Faye se repezi în hol.

Mii de întrebări se îngrămădeau în mintea ei. Încă sub șocul scenei „intime“ care avusese loc sub ochii ei, tânăra femeie de întreba cum putuse Terence să mintă astfel? În ajun procedase ca și cum n-o cunoștea pe Claudia și iată că ea îi sărea de gât și-i spunea „dragul meu“.

În timp ce Faye se pregătea să se ducă la etaj pentru a-și recupera bagajele, ușa se deschise lăsând loc mamei sale vitrege.

– Ce păcat că trebuie să pleci... Am fi putut discuta puțin în fața focului.

Terence intră în urma Claudiei.

– Claudia are dreptate, Faye. De ce să nu împuști doi iepuri dintr-un foc? Te poți duce la Londra mâine. Îți voi pregăti cina în casa mea de la Lodge.

– Ce idee bună! exclamă Claudia.

Dar Faye rămase ca de piatră.

– Nici nu se pune problema. Trebuie neapărat să mă întorc la Londra.

– Oh, înțeleg, chicoti Claudia. Afacerile, mereu afacerile. Știi, Terence, fiica mea vitregă și cu mine locuim în aceeași țară, dar nu ne vedem niciodată. Este o femeie foarte ocupată...

Faye tăcea, îndurând în tăcere situația, preocupată să nu lase nimic să se vadă. Flecăreala mondenă a Claudiei avea ceva extrem de enervant. Cu coafura ei impecabilă, cu costumul roșu fustă-taior cu o croială perfectă, Claudia o făcea pe Faye să arate ca o școlăriță stângace.

– Dar spune-mi, urmă Claudia, ce vei face la Londra? Te vei întoarce curând în Franța? Dacă am putea face călătoria împreună ar fi amuzant, nu-i așa?

Brusc, Faye nu mai putea suporta să se afle în aceeași încăpere cu ei. Terence tăcea, dar răspundea fără jenă privirilor complice ale Claudiei. Era prea mult!

– Voi petrece o zi sau două cu Vicky, aruncă tânăra femeie pe un ton repezit.

Apoi se răsuci pe călcâie și se repezi pe scară.

Dar când ajunse pe palierul de la primul etaj, auzi pașii lui Terence în spatele ei.

– Vin să te ajut să-ți duci geanta de voiaj, zise el destul de tare pentru a fi auzit de Claudia.

Apoi coborî vocea.

– Cred că știu ce gândești...

– Ce intuiție genială, răspunse Faye cu o strâmbătură. Lasă, pot să-mi duc singură geanta de voiaj. Nu este grea.

Inima ei bătea dureros, de ciudă și de încredere trădată. Cu câteva minute înainte era în brațele acestui bărbat și acum...

– Bine, reluă Terence, înțeleg. Ești așadar foarte grăbită... Atunci, la revedere și mulțumesc pentru aceste câteva ore petrecute într-o companie atât de fermecătoare.

Ea se stăpâni să nu-l pălmuiască. Cum îndrăznea să i se adreseze în acești termeni? Drept cine o lua? Drept una din acele tinere cu care te distrezi puțin? Într-o zi, o să-l facă să plătească pentru nerușinarea lui, își promise ea.

– Du-te și pornește-mi mașina, te rog, zise ea întinzându-i cheile de contact.

– Alerg. Și mai ales nu-ți uita trandafirii.

El coborî și tânăra femeie împinse ușa camerei sale fierbând de furie. Iată de ce Terence îi pusese atâtea întrebări despre Claudia. Era prietenul ei, poate chiar amantul ei, și ea, naiva, nu rezistase în fața acestei priviri de catifea. Spusese tot ce gândea, cu toată sinceritatea, unui bărbat nedemn de încrederea ei.

Faye își luă geanta de voiaj, aruncă o ultimă privire camerei unde petrecuse fără îndoială cea mai rea noapte din viața ei și coborî să-și ia trandafirii din salon, cu inima strânsă de ură.

Claudia era cocoțată pe canapea. Își scosese pantofii lucioși ca și cum se simțea la ea acasă și își masa degetele dureroase de la picioare.

– Pantofii ăștia, ce calvar... În fine, trebuie să suferi pentru a fi frumoasă... Dar spune-mi, draga mea, acești trandafiri sunt încântători! Un cadou de la Terence, poate? Galanteria acestui băiat îl va pierde...

– Nu, răspunse scurt tânăra femeie, nu sunt de la Terence.

– Un admirator misterios, atunci?

Faye nu răspunse. Terence tocmai intra.

– Mașina domnișoarei este la scară.

– Trandafirii sunt un cadou de la Christophe, logodnicul meu, îi aruncă Faye Claudiei. Ți-l voi prezenta când vei veni la Paris. La revedere, adăugă ea aplecându-se să-și sărute mama vitregă.

Apoi se întoarse spre Terence.

– Mulțumesc pentru tot, chiar dacă această primbare a fost puțin... decepționantă.

Terence se pregătea s-o urmeze, dar Claudia își strecură picioarele în pantofi pentru a-i însoți afară. Faye se simți ușurată că nu trebuia să înfrunte între patru ochi acest odios personaj. Se urcă în mașină după un ultim semn de adio. Claudia, care nu rata nici o ocazie să iasă în evidență, scoase o batistă și o agită.

– Drum bun, draga mea și pe curând. Voi veni să te văd la Paris.

– Fii prudentă, adăugă Terence.

– Nu vă faceți griji. Drumurile din Sussex nu sunt atât de circulate ca cele pariziene, răspunse Faye cu o privire întunecată.

Porni motorul și slăbi frâna de mână. Capul blond al Claudiei se ivi prin fereastra deschisă invadând mașina cu parfumul ei: „Revin", de Worth, un miros plăcut cu nume simbolic pe care fiica ei vitregă nu-l va uita atât de curând.

– Am uitat să-ți spun cât de fericită sunt pentru tine că ai primit această moștenire, susură ea. Vom vorbi la Paris.

– Da, murmură Faye.

Câteva clipe mai târziu, rula pe aleea mărginită de arbori, cu inima bătând disperată, cu gâtul uscat de tristețe. Drumul cenușiu defila în fața ei, câmpia râdea sub cerul albastru, dar ea nu-i acorda atenție. Mintea ei tulburată era frământată de întrebări fără răspunsuri.

Ce era de fapt între Terence și Claudia? De ce o îndemnase pe Faye să-i vorbească despre trecutul ei și în mod deosebit despre mama ei vitregă? Poate că era pur și simplu îndrăgostit de această femeie blondă și distinsă, cu trei ani mai mare decât ea. Poate că avea o dorință irezistibilă să audă vorbindu-se despre ea.

Dar atunci, ce însemnaseră sărutările pe care le schimbaseră? Terence era oare un banal Don Juan gata să savureze șansele care i se ivesc? Faye îl cucerise prin tinerețea și naivitatea ei, dar nu se putea îndrăgosti decât de o femeie matură și sofisticată. Claudia era și mai

seducătoare decât fusese la douăzeci de ani. Ea câștigase o siguranță de sine, o strălucire de femeie desăvârșită și cunoștea toate trucurile tipic feminine care plac bărbaților în societate.

Acest vocabular monden, excesiv și superficial, reprezenta fără îndoială culmea inteligenței în ochii unui bărbat. Faye își aminti propriile ei ezitări, bâlbâielile ei și accesele de furie stângace. Nesăbuită fusese! Cum putuse să creadă că se întâmpla ceva magic între Terence și ea? Îi era rușine pentru lipsa ei de experiență amoroasă.

„Câteva ore petrecute în fermecătoarea dumitale companie"... Nu însemnase nimic mai mult în ochii bărbatului care avea darul s-o tulbure atât de mult.

***

Faye ajunse la Londra la apusul soarelui. Apartamentul lui Vicky era în dezordine, ca de obicei și își folosi timpul ca să facă ordine. Se va simți mai bine într-un cadru primitor și ordonat. Activitatea fizică îi făcea bine și până la cină munci conștiincioasă, lucru de care sora ei se va bucura.

Spre orele douăzeci, coborî la un birtaș grec de la colțul străzii și cumpără câte ceva pentru cină: icrele și pateurile cu carne erau delicioase, dar ea se limită să ciugulească în fața unui film de televiziune american, care nu reușea s-o amuze.

Trandafirii roșii se deschideau într-o vază de formă complicată, noaptea înainta peste capitală.

Curând, programele de televiziune se încheiară și Faye se duse la culcare, cu inima grea și cu ochii arzând de lacrimi reținute.

În dimineața următoare, Vicky dădu buzna în apartament cu un buchet de margarete și cornuri calde, cum promisese.

– Oh, ce trandafiri frumoși! Să nu-mi spui că i-ai cumpărat pentru mine?

– Nu, surioară, dar ți-i dau din toată inima. Christophe este cel care mi i-a dat la aeroport.

– Privește ce bine se potrivesc cu margaretele mele!

Combinația era cel puțin neobișnuită, dar efectul era încântător. Vicky reluă, încruntându-și sprâncenele.

– Ai spus Christophe? Atunci, încă te vezi cu el?

– Da. De ce nu?

– Hm, nu știu prea bine, răspunse Vicky prăbușindu-se pe canapea. Este cam... plictisitor.

Faye izbucni într-un râs zgomotos. Sora ei avea gustul imaginilor expresive.

– Bietul de el, dacă te-ar auzi!

– Înțelegi, reluă Vicky, nu cred că este neapărat un defect. Dar există atâția bărbați care ți s-ar potrivi mai bine. Ție ți-ar trebui un bărbat adevărat, galant, strălucitor și totodată prevenitor, puțin periculos, care nu strică nimic. Mă urmărești?

– Ai niște idei! În fine, spune-mi mai curând cum s-a desfășurat audiția?

Vicky sări în sus de entuziasm.

– Era să uit! Ce aiurită sunt... Ei bine, am reușit, draga mea, sunt angajată. Nu-ți poți imagina ce poveste de necrezut: în mijlocul scenei mele, un lapsus cumplit în textul meu. Mă credeam pierdută. Și brusc, totul mi-a revenit ca prin minune, am jucat ca în transă și regizorul, cu aerul lui inhibat, mi-a spus zâmbind: „Cred că va merge. Bine ai venit în trupă, domnișoară Armitage". Am crezut că mor de bucurie!

De comun acord, hotărâră să sărbătorească acest eveniment mergând să mănânce lasagna într-un restaurant italian cu mare faimă. Pentru acest prilej, Vicky îmbrăcă un compleu verde aprins ornat cu motive geometrice și o vestă de lână. Faye purta ceva mai simplu: un pantalon de flanelă și un pulover din colecția sa de iarnă, bleu-cenușiu, decorat la gât cu perle.

Așezate în fața prânzului lor duminical, cele două surori vorbeau fără reținere, fericite că se regăsesc după o atât de lungă absență.

– Bunicul mi-a lăsat o frumoasă sumă de bani, spuse Vicky. Nu știu încă dacă voi profita de ea ca să mă mut. Repetițiile în vederea turneului încep într-o săptămână, și prefer să aștept puțin până mă întorc. Și tu, ce vrei să faci cu Brantye?

– Să-l vând, bineînțeles.

– Atunci, grăbește-te, înainte ca pereții să cadă în ruină, glumi Vicky. Ar cu siguranță o nebunie ca cineva să vrea să

transforme conacul în centru de conferințe. Și apropo, l-ai cunoscut pe faimosul Terence Mackenzie, protejatul și prietenul bunicului? Locuiește la Lodge, după câte știu.

– Da. L-am întâlnit la conac.

Vicky îi aruncă surorii sale o privire întrebătoare.

– Nu ți-a făcut cine știe ce impresie?

– Nu, de ce? minți Faye, bând o înghițitură de capucino.

– Ia spune, nu știu ce te-a deranjat. Terence Mackenzie nu este un oarecare, este un bărbat care atrage atenția. Este puțin cam bătrân pentru mine, desigur, dar cu silueta lui de colos și cu ochii lui negri, mai păstrează urme de frumusețe.

– Urme de frumusețe? Mergi prea departe, Vicky! Nu are decât treizeci și trei de ani!

– Treizeci și trei sau șaizeci și trei; pentru mine este aproape același lucru. În fine, este amabil, m-a condus cu mașina după înmormântare. De fapt, ai văzut Rollsul? Este senzațională, nu? O mașină ca asta mi-ar trebui și mie. Și dincolo de toate, vorbește cu mare ușurință.

Faye ținea să-și păstreze aerul serios în fața acestui portret delirant. Ea conchise.

– E bine, după cum se pare, este în întregime pe gustul Claudiei. I-am lăsat într-o situație cel puțin intimă ieri la Brantye.

Vicky își încruntă sprâncenele.

– Mă uimești. Puteam să pariez că nu este genul lui. În sfârșit, lumea este mică și oamenii fac ceea ce vor. Este cu

atât mai straniu cu cât mi-a făcut impresia unei văduve nefericite. A venit la mine într-o rochie cenușie și mi-a vorbit despre tata timp de o oră. Aveam chef s-o arunc afară, dar un rest de spirit de familie m-a reținut.

– La Brantye, ieri, își regăsise tot antrenul, crede-mă. Cu un deux-pieces, roșu aprins, coafură impecabilă și tot restul.

– Știi bine de ce a venit să mă vadă, replică Vicky. Nu mai are un ban. S-a ruinat într-o afacere cu magazine pe Coasta de Azur, care a căzut baltă și acum face turul familiei.

– Cum de-a aflat că Julius ți-a lăsat bani?

– De la Terence, desigur. Ceea ce mi-ai spus, mi-a deschis ochii. Bine, am vorbit destul despre Claudia. Ai terminat de mâncat? Atunci, ce-ai zice dacă dăm o raită prin magazine? Îmi vei spune ce se mai poartă la Paris, vreau să-mi cumpăr două sau trei fleacuri pentru a sărbători angajarea mea în trupă!

Faye scotocea în poșeta ei pentru a plăti nota, dar Vicky se împotrivi.

–Te rog, ești invitata mea. Vei face la fel când voi veni să te văd la Paris. Fără discuție!

Trei ore mai târziu, cu brațele încărcate de pachete și de cutii cu pălării, fericita aleasă avu o nouă inspirație.

– Urmează-mă, Faye. Vom cumpăra tot ce ne trebuie pentru o petrecere surpriză în onoarea ta. Ce părere ai?

Sora mai mare izbucni în râs și încuviință bucuroasă. Vicky avea darul s-o întinerească, să-i dea iluzia unei existențe simple și originale, fără supărări sau trădări.

***

Spre zece seara, pereții apartamentului se cutremurau de zgomotul unei muzici rock și de pașii dansatorilor care izbeau parchetul. Vicky adunase într-o oră peste cincizeci de prieteni, toți gata să vină la petrecere, și penru mai multă siguranță, invitase și vecinii.

– În felul acesta nu se vor plânge de zgomot, îi explică ea veselă surorii sale.

Petrecerea se anunța o reușită totală: în toate colțurile apartamentului, grupuri de invitați flecăreau, beau sau dansau cu însuflețire. Atâta animație încălzea inima lui Faye după cele douăzeci și patru de ore petrecute la Brantye, pe care le numea în sinea ei „trădarea“ lui Terence Mackenzie.

Tânăra femeie se apropie de Vicky și-i spuse la ureche.

– Nu poți să știi cât de bine îmi faci, surioară.

– Eu? răspunse privind-o uimită cu ochii ei albaștri.

– Ești o adevărată rază de soare.

Vicky părea sincer emoționată.

– Tu pari întotdeauna atât de... responsabilă, atât de sigură pe tine, Faye. Sunt bucuroasă să știu că prezența mea

te poate reconforta! Am simțit că această vizită la Brantye te-a deprimat. Și eu mă gândesc adesea la mama și la tata, să știi. Dar nu-ți face griji, îndată ce vei vinde conacul, vei putea avea un nou început de succes.

Faye oftă. Fusese tentată o clipă să-i mărturisească lui Vicky strania atracție pe care o simțise pentru Terence, dar era preferabil să uite această scurtă aventură și să nu se mai gândească niciodată la ea.

Se amestecă în mulțimea dansatorilor, învârtindu-se în rochia ei de crepdeșin albastru pe care o cumpărase în după-amiaza aceea la sfaturile surorii ei.

Fusta lungă își desfăcea domol volanele, dezvăluindu-i picioarele perfecte. Faye se unduia ca o dansatoare din „O mie și una de nopți", cu mintea eliberată de toate gândurile negre care o copleșiseră până acum.

Brusc, un ropot de aplauze o întrerupse și întoarse capul. Terence Mackenzie stătea în cadrul ușii, cu ochii ațintiți asupra ei.

– Bravo! zise el apropiindu-se. Ai ritmul în sânge...

Capul lui Vicky apăru în spatele lui.

– Privește cine a sosit, Faye. Un invitat de ultima clipă! Nu te mișca, Terence, mă duc să-ți aduc ceva de băut!

– Lasă, răspunse el. Faye mă va conduce la bucătărie, invitații te solicită.

Hipnotizată, tânăra femeie îl urmă ca un automat. Terence închise ușa bucătăriei după ei.

– Muzica era puțin prea zgomotoasă, nu crezi?

Acum, numai zvonul înăbușit al bașilor mai ajungea la ei prin ușa închisă, dar tăcerea o amețea pe Faye mai mult decât acordurile rockului.

– Vrei să bei ceva? întrebă ea politicos.

– Da, mulțumesc. Dar te rog, lasă tonul acesta ceremonios. Nu suntem străini, unul pentru altul, după câte știu.

Ea roși fără să răspundă.

– Ce-ai mai făcut de ieri? reluă el.

– Nimic special. Mai curând eu ar trebui să-ți pun această întrebare. Între prânzul nostru de ieri și seara petrecută cu Claudia la acea recepție, duci o viață mondenă.

– La drept vorbind, am sunat aici fără să știu că Vicky a organizat o petrecere surpriză.

– Evident! Atunci, de ce ai venit?

El o privea fără să răspundă, cu un surâs enigmatic pe buze.

– Ei bine? insistă tânăra femeie.

– Ai uitat un pieptene și un ruj de buze în camera dumitale de la Brantye, murmură el luându-i mâna.

Ea se desprinse prompt.

– Și ai făcut tot acest drum ca să mi le aduci? Foarte amabil din partea dumitale, dar nu era necesar. Am alți piepteni și alte rujuri de buze.

Terence nu se lăsă descumpănit atât de ușor. Căută în buzunar și scoase o mică scrumieră de porțelan roz pal.

– În plus, am găsit asta într-un dulap din conac. Vicky mi-a spus că-i place să colecționeze obiecte de porțelan roz. M-am gândit că asta îi va face plăcere.

– Va fi încântată, răspunse Faye în grabă. Să mergem să i-o arătăm imediat.

– N-am terminat. Există și un alt motiv al vizitei mele. Doream să te văd.

– M-ai văzut. Acum putem să ne întoarcem în salon.

Terence stătea în fața ușii. El nu făcu nici un gest. Cu un nod în gât, Faye îi măsură silueta înaltă, îmbrăcată impecabil, într-un costum de culoare închisă. Hainele cele mai clasice aveau drept rezultat că-i scoteau în evidență puterea și strălucirea exotică a părului negru. Mai mult ca niciodată, avea înfățișarea unui pirat romantic deghizat într-un perfect bărbat de lume.

Recunoscu mirosul picant al apei sale de toaletă și tremură ca înaintea unui pericol iminent. Cum să uite că abia în ajun o strânsese în brațe?

– Rochia aceasta îți vine minunat, zise el cu voce caldă și gravă.

– Mulțumesc, răspunse ea tăios. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea să mă duc să dansez. Nu mai avem nimic de făcut în această bucătărie.

La aceste cuvinte, el se îndepărtă de ușă și o prinse de braț. În același moment, cineva schimbă discul care se

terminase și o muzică blândă răsună în încăpere. Faye se trezi înlănțuită strâns de Terence, dansând obraz lângă obraz în mijlocul celorlalte perechi.

Simțea de-a lungul trupului mișcarea armonioasă a mușchilor lui în acțiune, căldura și parfumul ușor care emana din părul lui. Abandonul său nu dură decât câteva secunde, deoarece după primele măsuri, ea de îndepărtă.

– În cele din urmă, n-am deloc chef să dansez. Sunt puțin obosită.

– Vrei să ne așezăm?

– Nu, mulțumesc... Du-te și dă-i scrumiera lui Vicky, îi vei face plăcere.

Ea se întoarse pentru a dispărea pe un culoar. Ușa unei camere era la doi pași și putea să se închidă acolo câteva momente pentru a-și veni în fire. Dar Terence deja i se alăturase.

– De ce te temi? întrebă el brusc.

– Dar... de nimic. S-a făcut târziu și mi-e somn. Ar trebui să te întorci la Lodge, ai de făcut peste două ore de drum. Nu vreau să te mai rețin.

– Eu nu cer totuși nimic altceva. Oprește-mă.

– Nu-i deloc nostim, Terence. Pleacă. N-am chef să te văd, nici să vorbesc cu dumneata.

– Atunci, de ce ochii dumitale spun contrariul?

– Lasă-mă în pace. Petreceam o seară agreabilă și dumneata ai stricat totul!

– Uită-te la mine, Faye, murmură el prinzând-o de talie.

Ea ridică spre el o privire răvășită care spunea mai mult decât orice mărturisire și închise ochii, incapabilă să-și stăpânească tulburarea. Cu infinită blândețe, Terence se aplecă să-i sărute ploapele închise, fruntea, obrajii și, în sfârșit, buzele tremurătoare. Magia se produse din nou și Faye se abandonă acestui sărut cu o tandrețe disperată.

O tuse ușoară se făcu auzită. Unul din invitați pătrunsese din nefericire pe culoar, dispărând apoi imedat. Terence se încruntă.

– Nu putem rămâne aici. Vino cu mine.

– Unde?

– Am o cameră în oraș. Vino, repetă el pe un ton stăruitor.

Faye își reveni în fire. O cuprinse o furie de nedescris.

– Cum îndrăznești să-mi faci o asemenea propunere? Nu ești decât un seducător vulgar de joasă speță. Așadar, Claudia nu-ți ajunge!

Cu ochii strălucind de furie, îl măsură cu dispreț. El schiță un zâmbet triumfător.

– Ești geloasă...

La aceste cuvinte, furia lui Faye spori.

– Drept cine te crezi? Bădărănia de care dai dovadă n-are egal decât cu prostia dumitale. Eu, geloasă? Dar de ce, Dumnezeule! Nu însemni nimic pentru mine. Dacă am

cedat micului dumitale joc, este pentru că băusem prea mult, ieri ca și azi. Îți reamintesc că sunt logodită cu un bărbat pe care-l iubesc.

– Bineînțeles, uitasem că viața dumitale este reglementată meticulos. Paris, trandafiri roșii și sacrosancta dumitale siguranță...

– Nu-ți permit să-mi judeci viața privată. Ascultă-mă bine: tot ce-ți cer este să golești Brantye cât mai repede ca să-l pot vinde. Nu vreau să mai am vreodată de-a face cu dumneata. Du-te să-l vezi pe domnul Seymour pentru detaliile juridice. Este clar?

– Foarte clar, Faye, răspunse el încet.

Privirea lui se înăsprise. Își luă paltonul din cuier și-i întinse mica scrumieră.

– Dă-i asta lui Vicky din partea mea. Cât despre noi, este altă treabă. Ai într-adevăr talentul să domolești cele mai mici elanuri ale unui bărbat. Bravo, continuă astfel și vei trăi foarte liniștită.

Și cu aceste cuvinte, ieși închizând ușa cu precauție, lăsând-o pe tânăra femeie consternată, gata să plângă.

Capitolul 5

La semnalul stewardesei, își scoase centura de siguranță și privi prin hublou. Norii acoperiseră tot cerul. Oare ce timp va fi când va ateriza la Paris?

În această dimineață, la micul dejun, o anunțase pe Vicky că va lua primul avion după prânz.

– Ești sigură că nu mai poți rămâne o zi? o întrebase Vicky.

– Nu, draga mea. Mi-am luat deja două zile de vacanță, trebuie să fiu la lucru luni dimineață.

– De fapt, Terence Mackenzie a plecat fără să-și ia rămas bun ieri seară. Trebuie că era grăbit.

– Cred că ținea să se întoarcă la Brantye înainte de ivirea zorilor.

– A fost atât de drăguț să-mi aducă această scrumieră roz. Este atât de adorabilă! Dar spune-mi, v-am văzut dansând împreună. Formați o pereche frumoasă.

– Nu spune prostii Vicky. În orice caz, Terence Mackenzie este genul de bărbat care formează un cuplu frumos cu oricine.

– Un motiv în plus să profiți când te invită la dans...

Faye prefera să se oprească la asta. O costa prea mult să abordeze acest subiect. Și acum, în ciuda siguranței sale regăsite, în ciuda perspectivei întoarcerii la Paris, se simțea încă vulnerabilă și dezorientată. Terence reușise să semene îndoială în mintea ei, cel puțin într-o privință: la ideea să vândă Brantye, să rupă pentru totdeauna legăturile familiale cu trecutul, avea impresia că săvârșește o trădare.

Bărbatul acesta o rănise, știa că vindecarea risca să fie lungă și dificilă și, pentru a pune capac la toate, trebuia în plus să se teamă de vizita Claudiei. Cine știe ce mai era capabilă mama ei vitregă să inventeze? Vicky avea poate dreptate. Lăcomia legendară a Claudiei o va împinge fără îndoială să reclame o parte din moștenire, la care n-avea totuși nici un drept.

„Ești geloasă...“ Aceste cuvinte răsunau fără încetare în urechile tinerei femei. Își reproșa că o bănuiește pe Claudia fără dovezi. Și dacă totuși presimțirile lui Vicky erau întemeiate?

La douăzeci de ani, Claudia era o fumusețe strălucitoare. De ce oare își pusese ochii pe un văduv de treizeci și șapte de ani, îmbătrânit prematur de tristețe? Își calculase oare lovitura? Mai târziu, făcuse totul pentru a cuceri favorurile lui Julius. Oare numai din spirit de familie? Sau pentru a-și asigura o parte din moștenire?

Și mai cu seamă, cum intrase în legătură cu Terence? Faye refuza în mod conștient să-și pună întrebarea, dar fără voia ei, acest bărbat îi ocupa toate gândurile.

Avionul zbura acum deasupra coastelor normande.

„Slavă Domnului, se gândi Faye, îmi voi regăsi viața dinainte și toate astea nu vor mai fi curând decât o amintire urâtă!“

***

Soarele strălucea când taxiul o lăsă pe tânăra femeie în fața apartamentului său din bulevardul Saint-Michel. Urcă scara câte patru trepte o dată, atât de grăbită era să-și regăsească interiorul micii sale locuințe. În pragul ușii o aștepta un buchet de trandafiri roșii. Ah, dragul de Christophe! Ce romantic fără leac! Ce noroc să te poți bizui pe un bărbat atât de bun și de încredere.

Cu buchetul în mână, închise ușa apartamentului și se grăbi să deschidă ferestrele. Aerul proaspăt al primăverii invadă încăperea încărcat de zgomote și parfumuri. Porumbeii uguiau pe un acoperiș vecin și un miros plăcut de pâine venea de la brutăria din vecinătate. Curând, mușcatele vor înflori, Parisul se va umple de turiști, va fi fără îndoială o primăvară magnifică.

Faye se întorcea de la Brantye cu idei noi pentru colecția din vara viitoare. Din griuri trandafirii și din nuanțe subtile

de verde și de cafeniu amintind de câmpiile din Sussex, dorea să creeze rochii maiestuoase în culori ușor șterse, ca draperiile și tapiseriile conacului.

Cu inima ușoară, umplu o vază pentru a pune în ea trandafirii. Degetele deschiseră fără grabă plicul în care Christophe pusese o carte de vizită...

Dar nu recunoscu scrisul prietenului ei. O florăreasă anonimă notase mesajul următor: „Pe curând. Nu mă uita. Terence“

De surpriză, dădu drumul cartonului dreptunghiular, apoi ridică din umeri. Trandafiri roșii, iată ceva original! Terence nu găsise nimic mai fin decât să copieze delicatul obicei al lui Christophe. Și acest mesaj eliptic era destinat fără îndoială s-o tulbure încă o dată! Ei bine, nu! N-o să cadă în capcana grosolană a unui seducător notoriu.

Luă buchetul de trandafiri și-l aruncă orgolioasă la coșul de gunoi. Iată cum meritau să fie tratate florile lui Terence Mackenzie!

De fapt, acest buchet produsese un efect invers celui scontat de Terence. Faye dorea cu atât mai mult să-l sune pe Christophe, să cineze cu el pentru a regăsi în fine prezența lui calmă și liniștitoare.

Degeaba îl considera Vicky plictisitor; Christophe era un bărbat încântător, fin și cultivat. O căsătorie nefericită îl dusese la divorț în urmă cu trei ani, cunoștea așadar povara tristeții și pe cea a siguranței și de atunci, cum îi plăcea să spună, banca era principalul lui centru de interes... după Faye, bineînțeles.

Nu se logodiseră oficial, cum tânăra femeie îi spusese lui Terence și Claudiei, dar se cunoșteau și se frecventau de mai bine de un an și jumătate și niciodată Christophe nu încercase să obțină de la ea favorurile pe care nu era pregătită să i le ofere. Nu, Christophe era răbdarea întruchipată. Fără îndoială, se gândea s-o ceară în căsătorie și, la drept vorbind, va accepta bucuroasă să-și împartă viața cu el. Cel puțin ar fi sigură că se leagă de un bărbat responsabil și serios.

Chiar în seara aceea, Faye intra la brațul lui într-un restaurant elegant. Era atât de mulțumită să-l regăsească încât uită momentan problemele ei. Christophe o întrebă despre călătorie și ea îi povesti cu plăcere aproape în amănunt întâlnirea cu Terence.

– Voi vinde prin urmare conacul, conchise ea, deoarece viitorul meu este aici.

– Cuvintele tale îmi merg drept la inimă, scumpa mea. Dacă dorești, te voi ajuta să investești beneficiul vânzării în plasamente bune.

– Îți voi foarte recunoscătoare, răspunse Faye surâzând. Acum, povestește-mi cum ai reușit să supraviețuiești trei zile fără mine.

– Munca este un excelent antidepresiv. Am încheiat acorduri foarte interesante cu o companie privată. Pe scurt, sunt foarte mulțumit de rezultatul demersurilor mele.

Christophe se angajă într-o lungă explicație asupra tacticii pe care o folosise și Faye își dădu seama curând că

nu-l mai asculta. Pentru prima oară, îi lipsea ceva, în ciuda atmosferei călduroase și distinse a restaurantului și a excelentelor feluri de mâncare care li se serviseră.

Conversațiile sale cu Christophe se limitau întotdeauna la subiecte de interes general. El vorbea cu plăcere despre artă, despre literatură sau despre afaceri și de obicei erau de-ajuns pentru tânăra femeie. Dar în seara asta, i-ar fi plăcut ca discuția lor să ia o turnură mai intimă. Pe scurt, îl cunoștea foarte puțin pe acest bărbat cu care intenționa să se căsătorească. Era seducător, elegant și bine crescut, desigur, dar care erau pentru el valorile esențiale? El nu vorbea niciodată despre ele, nici despre emoțiile sau temerile sale.

Pentru o clipă, imaginea lui Terence se interpuse între Faye și bărbatul curtenitor din fața ei. Ce contrast! Terence, în pofida aurei de virilitale incontestabilă care plutea în jurul lui, nu ezitase să-i mărturisească dragostea lui pentru satele mici și pentru mașinile demodate, precum și prietenia lui cu acel bătrân excentric care fusese Julius Armitage... Vocea lui Christophe întrerupse această periculoasă comparație.

– Sunt așa de mulțumit că te revăd. Parisul este trist fără tine.

– Și eu sunt mulțumită că m-am întors, răspunse tânăra femeie.

– Nu prea ai poftă de mâncare, draga mea. Este ceva în neregulă?

– Nu, nu prea mi-e foame, asta-i tot.

– Dacă dorești, putem merge să bem un pahar în altă parte sau chiar să dansăm. Ți-ar face plăcere?

– Mulțumesc, dar sunt foarte obosită. Aș vrea să merg acasă și să mă culc.

Fața lui Christophe se posomorî, dar se forță să surâdă.

– Dar... Sperasem să petrec toată seara cu tine. Plec mâine dimineață pentru toată săptămâna în călătorie de afaceri. Dar dacă preferi să te întorci acasă, te însoțesc.

Plăti rapid nota și oferi brațul lui Faye. Când mașina lui se opri în fața locuinței ei, n-avu chef să-l invite să bea un ultim pahar, așa cum obișnuia. Fără să știe prea bine de ce, simți nevoia să-și ia rămas bun destul de repede.

– Trebuie să mă scuzi, Christophe. Nervii mei au fost puși la grea încercare cu toate aceste treburi de familie.

Christophe înțelegea. Înțelegea întotdeauna. Impecabilul Christophe!

– Somn ușor, draga mea! Te voi suna duminică seara, la întoarcerea mea.

***

A doua zi, când tânăra femeie intră în birourile pariziene ale casei „Bois de Rose“, cele două stiliste cu care împărțea marele atelier de desen o primiră cu căldură.

– Așadar, cum a fost vacanța în Anglia? Povestește-ne tot! îi ceru Nathalie.

– Pentru cineva care tocmai și-a luat patru zile de concediu, nu arăți prea bine! susținu Gisele cu un aer malițios. O fi ceva la mijloc?

– Ce-ți mai imaginezi! răspunse Faye roșind.

Se duse să se așeze la masa de desen, deja plină cu o grămadă de tăieturi din presă. Gisele izbucni în râs.

– Privește, Nathalie, Faye a noastră a roșit. Aveam dreptate! Ne ascunde ceva. Un nou iubit, poate?

– Nu spune prostii, replică Faye. Dacă roșesc, este pentru că s-a făcut o căldură incredibilă în acest birou. Povestiți-mi mai curând ce s-a întâmplat după plecarea mea.

– Marie și Suzie sunt la Hong Kong ca să studieze condițiile deschiderii unui nou magazin. Au noroc. Numai ele sunt trimise în toate cele patru colțuri ale lumii, și eu, biata de mine, rămân închisă la Paris.

– Ce plăcere să fiu din nou acasă, glumi Faye. Reproșurile tale îmi lipseau.

Gisele îi aruncă o gumă cu o exclamație de furie prefăcută și curând lucrau cu ardoare, aplecate asupra schițelor lor.

Dar Faye nu reușea să se concentreze asupra lucrului său! Era într-adevăr atât de fericită că se întorsese la Paris? Începând din ajun, nu reușea să-și reia obiceiurile în întregime. În ciuda hotărârii pe care o luase să nu se mai gândească la Terence Mackenzie, ceva stăruia în ea sub forma unei absențe imprecise și sfâșietoare.

Afacerile lui Christophe o plictisiseră, ieri seară și astăzi, chiar și atelierul însorit îi părea o închisoare. În noaptea precedentă, nu încetase să viseze conacul și pe Terence. Conținutul exact al viselor îi scăpa, dar se trezise cu capul plin de imagini fantastice și tulburătoare, a căror amintire nu reușea s-o alunge din minte.

Și Claudia, când se va hotărî oare să-i facă mica ei vizită? Tânăra femeie știa că nu va fi liniștită până nu va cunoaște intențiile mamei sale vitrege.

La ora prânzului, Gisele îi propuse să meargă să mănânce o pizza într-un mic restaurant din cartier. Faye acceptă bucuroasă. Compania prietenei sale o destindea și o oprea să se gândească la toate problemele nerezolvate.

În ziua aceea, lucră până la zece seara fără să simtă cum trece timpul, atât era de absorbită de creațiile ei. Întorcându-se acasă, abia își acordă timp să cineze, făcu o baie caldă apoi alunecă într-un somn fără vise. Toată săptămâna trecu la fel. I se părea că fiecare zi constituia o victorie asupra sentimentelor sale: încetul cu încetul, timpul își împlinea opera purificatoare.

Când sosi duminica, tânăra femeie, puțin speriată de perspectiva unei zile fără lucru, care risca s-o întoarcă la digresiunile ei periculoase, porni la o lungă curățenie a apartamentului.

La începutul după-amiezii, cineva sună la ușă. Nu putea fi Christophe: el nu trebuia să se întoarcă decât seara. Atunci, Claudia, fără îndoială. Pica bine.

Faye își trecu un pieptene prin părul roșcat și se duse la ușă cu un pas decis. Va afla în sfârșit, intențiile mamei sale vitrege.

Dar când deschise, inima îi tresări la vederea vizitatorului neașteptat aflat pe palier.

Terence era acolo, în fața ei, cu un zâmbet radios pe buze.

– Bună ziua, Faye, zise el cu o voce blândă.

Împietrită, tânăra femeie îl privea fără să răspundă.

– O să mă lași în fața ușii dumitale? Aș vrea să intru.

Cu răsuflarea tăiată, se îndepărtă pentru a-i face loc. Terence intră în apartament cu mersul lui elastic și se îndreptă spre salon.

– Ar fi trebuit să te sun înainte de a veni, dar nu știu numărul de telefon. Am participat la un prânz de afaceri, nu sunt în Paris decât pentru o zi. Pot să mă așez o clipă?

Tânăra femeie rămase mută. Un sentiment ciudat, între bucurie instinctivă și indignare, o țintuia locului. Cum îndrăznea să se prezinte la ea acasă după scena de săptămâna trecută?

Terence se așeză pe canapea.

– Simt un miros plăcut de cafea. Probabil că ești mediu: n-am avut timp să beau una la restaurant și îți poți imagina cât îmi lipsește.

– Dacă eram mediu, n-aș fi deschis această ușă, răspunse ea cu răceală.

– Bineînțeles. Mă așteptam să fiu întâmpinat astfel. Cu toate astea trebuie să fi primit florile pe care ți le-am trimis. Unde sunt?

– La gunoi.

– Ia te uită, aș fi jurat că vei aprecia trandafirii roșii, totuși.

– Sunt nebună după ei.

– Atunci, s-au ofilit deja?

– Nu.

– Văd de aici scena: descoperind buchetul de flori, inima dumitale a început să bată foarte tare, ai crezut că sunt de la altcineva și apoi, din nefericire cartonașul te-a informat asupra expeditorului. Ai leșinat de furie și, într-un mare elan dramatic, în maniera unui star hollywodian, le-ai aruncat. Greșesc?

Dar expresia lui Faye spunea destul și, fără să aștepte răspunsul ei, continuă:

– Gesturi demne de un roman...

– În orice caz, ai fi un excelent scenarist pentru drame de proastă calitate. Ce așteptai de fapt, trimițându-mi flori?

El ridică din umeri.

– Cu dumneata, răspunse el, nu știi niciodată la ce să te aștepți.

– Ei bine, tocmai, nu există nimic de așteptat de la mine!

– Nici măcar o ceașcă de cafea?

Dezarmată de umorul lui, Faye îl privi în ochi pentru prima dată după sosirea lui. Avea totdeauna aceeași privire sumbră și tulburătoare, plină de blândețe probabil prefăcută.

– Bineînțeles, pot să te servesc cu o ceașcă de cafea, dacă asta este tot ce dorești.

– Nu pot să-ți promit nimic, dar cafeaua mi se pare un început bun.

Blestemându-și lipsa de voință, tânăra femeie intră în bucătărie. Cafetiera fumega încă. Cum aflase oare Terence adresa ei? Nu fusese prea greu. Putuse s-o ceară lui Vicky, Claudiei, sau domnului Seymour, și Brantye îi furniza un pretext de aur.

Aduse cafeaua pe un platou și-l întrebă direct.

– Cum am aflat adresa dumitale? Foarte simplu: privind pe eticheta de pe sacul de călătorie.

Această descoperire îi produse un șoc tinerei femei. Așadar, de la Brantye plănuise s-o revadă?

– Am o memorie extraordinară, continuă Terence. Îmi amintesc totul: prima noastră întâlnire în holul conacului, cina la han. Dimineața următoare și plimbarea noastră pe faleză. Ai uitat deja?

Vocea lui avea un accent convingător și plăcut. Faye trebui să facă un efort pentru a răspunde cu răceală.:

– Există lucruri pe care nu doresc deloc să mi le amintesc.

– Mincinoaso...

Ea se retrase instinctiv. Lățimea mesei îi despărțea, dar era conștientă de puterea acestei voci grave asupra simțurilor ei.

– Acum, reluă ea, spune-mi pentru care motiv ți-ai permis să suni la ușa mea, într-o duminică?

– Așteptai pe altcineva, fără îndoială?

– Nu asta este problema. Răspundeți-mi.

– Bine. Voiam să reconsiderăm puțin scena deplorabilă care a avut loc sâmbăta trecută, acasă la Vicky. N-ai fost foarte amabilă cu mine. Am decis să-ți dau o a doua șansă, deoarece sunt sigur că arzi de dorința de a-ți cere scuze.

La aceste cuvinte, ea se ridică de la masă, cu ochii sclipind de furie.

– Cum îndrăznești să te gândești la așa ceva? Este îngrozitor! strigă ea. Ieși imediat din casa mea.

Umerii lui Terence se scuturau de râs.

– Unde ți-a dispărut simțul umorului? Era o glumă. Știu bine că dacă unul din noi doi trebuie să-și ceară scuze, acela sunt eu. Și te rog umil să le accepți.

Dar o mică licărire din ochii săi îi dezmințea cuvintele. Perplexă, Faye se abținu de la orice comentariu. De aceea, Terence profită pentru a continua:

– Iată ce-ți propun. Dacă n-ai nimic de făcut în această după-amiază, am putea s-o petrecm împreună. Bineînțeles, dacă logodnicul dumitale nu mi-a luat-o înainte.

– Christophe este plecat într-o călătorie de afaceri. Se reîntoarce în seara asta. Dar nu sunt sigură dacă vreau să petrec ziua cu dumneata.

– Ce ai de pierdut? Dacă trebuie să nu ne mai vedem niciodată, cel puțin să nu ne despărțim cu o impresie dezagrebilă. Am închiriat o mașină de la aeroport, pot să te duc unde vrei.

Tânăra femeie ezită. Un presentiment obscur o îndemna să refuze, dar dorea să se lămurească asupra acestui bărbat care-i ocupa gândurile fără voia ei. La urma urmei, ce risca dacă-și petrecea după-amiaza cu el?

– Bine, zise ea scurt. Nu pot inventa un pretext de ultima clipă pentru a refuza. Fiindcă n-am nimic mai bun de făcut, accept propunerea dumitale.

– Foarte bine!

Câteva momente mai târziu, era gata de plecare. Vremea era plăcută, dar o masă de nori cenușii întuneca cerul. Terence îi arătă mașina oprită la colțul străzii.

– Mașina mea te așteaptă, prințesă. Unde mergem?

– La Honfleur, se auzi răspunzând Faye.

De ce naiba alesese asemenea destinație? Marea îi lipsea, fără îndoială. Era o dorință stranie pentru o zi ciudată. Fără să se mai gândească, urcă în mașină.

– La drum spre Honfleur! exclamă Terence pornind.

Autostrada era practic pustie și mașina mergea repede, traversând peisaje câmpenești. Numai câteva camioane care mergeau în direcția Le Havre ocupau firul din dreapta.

– Ce-ai făcut de când te-ai întors? întrebă Terence.

– Mi-am reluat lucrul, l-am văzut pe Christophe.

– Christophe, desigur, uitasem... Logodnicul dumitale trebuie să fie un bărbat foarte distins.

– Într-adevăr. La drept vorbind, nu suntem oficial logodiți.

– N-are importanță. Îmi place mai mult să te aud vorbind despre munca dumitale. La ce lucrezi în acest moment?

– Desenez colecția pentru vara viitoare.

– Prevezi așadar cu peste un an înainte ce vor trebui să poarte femeile pentru a fi la modă? Ce gimnastică!

– Așa procedează toți creatorii de modă.

– Trebuie să fie amuzant. N-ai din când în când un sentiment de superioritate asupra tuturor acestor nefericite cărora le dictezi bunul gust?

– Bineînțeles că da! Sunt în culmea plăcerii și a gloriei, răspunse ea râzând. Sunt dictatoarea frumuseții!

– Fermecătoare dicta... toare într-adevăr, murmură Terence printre dinți.

Prefăcându-se că n-a înțeles nimic, ea replică:

– Dar cineva ca dumneata, care descoperă pictori necunoscuți pentru a face din ei valori sigure ale artei de mâine, trebuie să aibă același sentiment de putere. Tablourile pe care le remarci se vor vinde de zece ori mai scump într-un an sau doi. Greșesc?

– Nu, într-adevăr!

Schimbară un zâmbet.

– Sunt fericit să te văd astfel, zise Terence. Ți-ai pierdut acel aer afectat și furios. Relația noastră progresează cu pași de uriaș...

– Nu te încrede prea mult, răspunse ea tăios.

Urmă o lungă tăcere. Puțin înainte de sosirea la Honfleur, reluară discuția mai calmi.

Ajunseră la destinație după o oră și jumătate de mers. Terence opri mașina în Honfleur și se plimbară prin oraș înainte de a merge să se așeze pe terasa unei mici cafenele aflate pe țărmul mării.

– Ce vrei să bei? întrebă el.

– Nu știu… Un suc de fructe.

– Nu, te rog. În cinstea prietenei noastre regăsite, îți propun mai curând șampanie. Privește, până și timpul frumos este de partea noastră.

Într-adevăr, norii se răspândiseră și un soare radios strălucea deasupra mării.

– Îmi place mult acest loc, remarcă Faye. Am mai fost aici de câteva ori și am simțit mereu aceeași încântare.

– Dacă înțeleg bine, este o onoare pe care mi-o faci, sugeră Terence.

Faye îl privi cu o jumătate de surâs.

– De ce simți nevoia să te arăți atât de arogant? Voiam să spun doar că acest oraș tăinuiește un specific magic nealterat, în ciuda turiștilor și a vapoarelor de agrement care pleacă și vin.

A știut să-și păstreze farmecul liniștit. Privește marea, și această lumină unică... Mulți pictori vin aici să-și caute inspirația.

– Dacă încerci să mă seduci vorbind de pictură, este pierdere de timp. Prezența dumitale îmi este de-ajuns.

– Ești insuportabil.

Terence arată o masă mai la o parte, unde doi tineri cu blocul lor de schițe pus pe un scaun liber, degustau un platou cu fructe de mare.

– Pictorii vin poate să caute aici această lumină unică de care vorbești, zise el, dar presupun și pentru a aprecia plăcerile gastronomiei.

– Insuportabil și prozaic, completă Faye cu un aer critic.

– Nu face aprecieri în necunoștință de cauză. Asta mă hrănește, am dreptul să mă interesez la rândul meu ce mănâncă artiștii! Ai mai venit aici cu aproape logodnicul dumitale, cum îl cheamă? Ah, da, Christophe.

– Niciodată, răspunse tânăra femeie.

Christophe n-ar fi putut sta locului mai mult de zece minute fără să ceară un telefon să sunela biroul ei. Pentru el, numai Parisul și lucrul său contau.

Chelnerul se prezentă la masa lor și Terence comandă șampanie.

– Spune-mi, reluă el, ce faci de obicei duminica? Îmi închipui că te vezi cu faimosul Christophe.

– Rareori. El se sacrifică tradiției de a prânzi în familie.

– Fără dumneata?

Faye nu răspunse. Cu o lună în urmă, fusese prezentată oficial familiei Lefevre în timpul unui astfel de prânz duminical. Christophe avea trei frați mai mari și o soră mezină, toți căsătoriți, și tânăra femeie se trezise în capul unei mese lungi de veri, unchi și mătuși, toți din înalta societate.

Mama lui Christophe o primise cu o politețe puțin distrată, cum se cuvenea față de o străină. Atâta timp cât căsătoria nu fusese oficiată, Faye trebuia să fie considerată doar o „prietenă", cu tot ce insemna aceasta ca peiorativ.

Prânzul, preparat de o bucătăreasă și servit de un chelner, se dovedise delicios dar prea sofisticat după gustul tinerei femei. În mintea ei, o reuniune familială trebuia să fie mai presus de orice călduroasă.

În familia Lefevre, se considera altfel. Faye avea impresia că trece un test: voiau să verifice dacă nu confunda furculița de pește cu lingura de supă. Când scăpase de această probă și Christophe o sărutase și o felicitase, avusese un moment de stupefacție. Oare ce crezuse? Că va bea apa din vasul de clătit degetele?

Era limpede că dacă se căsătorea cu Christophe și dacă vor avea copii, nu va scăpa de ceremonia săptămânală. Această idee era departe de a o bucura.

Sosirea șampaniei întrerupse reflecțiile ei. Terence se aplecă spre ea.

– Ei bine, unde erai cu gândurile?

– La o sută de kilometri, răspunse ea roșind.

El luă mâna tinerei femei și o duse la buze.

– Ești adorabilă când roșești astfel.

Ea își retrase brusc mâna și Terence remarcă stinghereala tinerei femei.

– Iartă-mă, n-am putut rezista sărutării mâinii. Influența Franței, fără îndoială.

– Niciodată un francez nu mi-a sărutat mâna. Este mai mult un clișeu decât un obicei național.

– Nici chiar la aproape logodnicul dumitale?

– Dacă nu te superi, să nu mai vorbim despre Christophe.

– Dorințele dumitale sunt ordine, frumoasă prințesă. Despre ce să vorbim, atunci?

– Spune-mi ce mai face Claudia.

Faye se așteptase la o reacție violentă, dar aceasta nu veni. Terence răspunse nepăsător:

– Mai curând bine, cred. De ce îmi ceri vești despre ea?

– Nu știu. Poate te-a însărcinat cu vreun mesaj pentru mine. Așa am crezut când te-am văzut la ușa mea.

– Nu sunt mesagerul mamei dumitale vitrege, răspunse el cu nerăbdare. Nu știu ce ți-ai închipuit, Faye, dar nu-mi plac insinuările dumitale.

Cu inima bătând mai repede, Faye căută să-și domine emoția.

– Relațiile dumitale cu Claudia nu mă interesează absolut deloc, obiectă ea. Numai că v-am văzut împreună la Brantye și mi s-a părut că o cunoști bine...

– Bine. Înțeleg că vrei să vorbim despre Claudia, atunci să vorbim o dată pentru totdeauna. Asta vrei, nu-i așa?

Faye îi înfruntă privirea.

– Nu erai atât de grăbit să abordezi subiectul acesta când am cinat la han. M-ai determinat să fac confidențe, ascunzându-mi că o frecventai pe mama mea vitregă. N-a fost foarte elegant.

– Așa deci! Știam că ceva te sâcâie.

Un sentiment de panică o copleși pe tânăra femeie. Fața ei se întunecă.

– Câtuși de puțin. Ar fi mai bine să ne întoarcem la Paris.

După aceste cuvinte, încercă să se ridice.

– Nici nu se pune problema! protestă Terence. Stai jos și ascultă-mă. În timpul discuției care am avut-o referitor la Claudia, n-am căutat să-ți ascund nimic. Numai că, în momentul când aș fi putut să-ți spun că într-adevăr o cunoșteam bine, îmi povetiseși prea multe despre ea ca să nu mă tem că te vei simți stânjenită. Nu voiam să te las să crezi că eram împotriva dumitale, cum se pare că ți-ai imaginat de la început. Asta-i tot.

El își ridică ochii spre ea, dar nu întâlni decât o față de nepătruns.

– În fine, Faye, nu este totuși atât de complicat! Este clar că nu-ți iubești prea mult mama vitregă și este strict dreptul dumitale. În ceea ce mă privește, nu m-a ofensat niciodată personal. Eu n-o văd în aceeași lumină ca dumneata. Este oare o crimă?

– Bineînțeles că nu. Ai dreptul să crezi ce vrei. Claudia este fermecătoare, dumneata ești bărbat, nu este nimic mai normal.

– Atunci, care este problema?

– Nu există nici o problemă, replică tânăra femeie cu o răceală sporită. Acum că acest punct este lămurit, aș vrea să mă întorc la Paris. Se face târziu.

Terence scoase un oftat de nerăbdare.

– Ce se petrece în mintea dumitale? Ce-ți închipui, la urma urmei? Am fi putut petrece o după-amiază foarte plăcută, dar dumneata te încăpățânezi să strici totul.

Faye strânse din dinți. Părerea ei era făcută: Terence îi confirmase bănuielile în două-trei cuvinte, că nu era decât emisarul Claudiei și încercarea lui de a o fermeca avea drept scop s-o îmbuneze înainte de vizita mamei ei vitrege.

Înaintea mutismului ei, Terence se ridică brusc.

– De acord, zise el. Ne întoarcem.

Traversară aceleași străduțe pitorești pe care le străbătuseră la venire și regăsiră mașina. Farmecul se risipise! Terence conducea în tăcere, se lăsa seara și Faye își rumega necazul. După o jumătate de oră de tăcere, Terence declară brusc:

– Nu putem rămâne așa. Ascultă-mă: prima dată când am văzut-o pe Claudia...

– Lasă-mă în pace cu Claudia!

– Nici nu se pune problema. Trebuie să știi adevărul. Așadar, prima dată când am văzut-o pe Claudia, a fost acum câțiva ani, puțin după moartea tatălui dumitale. Venise să-l vadă pe Julius la Brantye.

Faye se întoarse spre el, uimită.

– La Brantye? Bunicul a acceptat s-o primească?

– Ei bine, da. Moartea tatălui dumitale l-a întristat foarte mult și căuta să repare atitudinea lui din trecut. Pe scurt, Claudia avea nevoie de bani pentru a deschide un magazin la Cannes. Julius a acceptat să-i dea.

– Incredibil! N-avea totuși nici o afecțiune pentru ea.

– Trebuie să fi crezut că dacă obține beneficii cu magazinul, Vicky și dumneata ați putea profita. Magazinul a dat faliment rapid și Claudia a revenit la Brantye un an mai târziu. De data aceasta, Julius a început prin a refuza s-o vadă, apoi, împins de remușcări, a decis să-i aloce o mică rentă de care a profitat până la moartea lui.

Faye asculta cu atenție această relatare care-i deschidea orizonturi nebănuite.

– Tata îi lăsase totuși bani Claudiei, obiectă ea.

– Aceia n-au fost suficienți. În fine, a venit la înmormântarea lui Julius, iar noi am simpatizat-o. În timpul zilelor care au urmat acestui doliu, Claudia m-a ajutat. Aveam nevoie de companie. Eram foarte trist. Înțelegi așadar că prietenia noastră este destul de recentă: câteva săptămâni, mai mult sau mai puțin. Acum mă crezi?

Tânăra femeie clătină încet din cap. Lucrurile erau diferite de ceea ce-și imaginase.

Au ajuns la Paris la căderea serii. Terence o însoți pe Faye până la blocul ei și declară de-a dreptul:

– Ai fi amabilă să mă inviți să beau o ultimă ceașcă de cafea?

Și, cum tânăra femeie rămânea nehotărâtă, el se scuză:

– Bineînțeles, dacă îți pune cea mai mică problemă, nu insist.

– Urcă, răspunse ea grăbită. Pot să-ți fac o cafea.

Cerul era acoperit de nori negri. Amenințarea unei furtuni pândea acest sfârșit de zi. Se grăbiră să urce la apartamentul lui Faye. Intrând, ea vru să aprindă lumina.

– Nu face asta, murmură el.

– De ce nu?

– Și nu pune întrebări inutile, adăugă el apropiindu-se.

Ea vru să protesteze, dar un sărut îi înăbuși murmurul. După aceste ore când se găsiseră față în față, rând pe rând dușmani și complici, îmbrățișarea lor pecetluia în sfârșit un adevăr neîndoielnic: armonia sentimentelor și aviditatea lor reciprocă. Faye primi acest sărut ca o lumină la capătul unui tunel și se abandonă cu mulțumire, suspendată de buzele acestui bărbat straniu pe care-l cunoștea atât de puțin.

Brusc, el întrerupse îmbrățișarea lor.

– N-am timp să beau cafeaua pe care mi-ai promis-o, zise el, rămâne pe altă dată. Trebuie să plec.

În clipa următoare, ușa se închidea după el. Faye rămase în antreu, cu răsuflarea tăiată, incapabilă să reacționeze. Își aminti că avea încă mantoul pe ea, îl scoase și se duse să-l pună în șifonierul din camera ei.

Capitolul 6

În ziua următoare, instalându-se în fața mesei sale de desen, Faye înțelese cât de necesară era munca pentru echilibrul ei. Dormise prost, răvășită de evenimentele din ajun. Ce să creadă oare despre vizita lui Terence? Îi spuse el însuși că se afla la Paris pentru afaceri, dar îi consacrase toată după-amiaza, până la acea plecare precipitată, de neînțeles...

Plimbarea lor la Honfleur, încrederea regăsită și lunga lor conversație pe terasa micii cafenele fuseseră momente de bucurie pentru tânăra femeie, dar nu putea să ignore că o ostilitate fundamentală continua să otrăvească relațiile lor.

Nu îndrăznea să-și ducă gândul prea departe, de teamă să nu descopere în sine sentimente de o intensitate îngrijorătoare. Cât despre Terence, purtarea lui enigmatică nu reclama decât probleme fără răspuns. Tânăra femeie își

plecă ochii asupra schițelor sale, negândindu-se la nimic, binecuvântând destinul care-i asigura o meserie atât de pasionantă.

Christophe, revenit la începutul săptămânii, contractase o gripă rea. Faye se hotărî să-i facă o vizită.

Când intră în camera lui Christophe cu un buchet de trandafiri în mână, găsi tot interiorul plin de flori, ciocolată și fructe. El n-o lăsă să se apropie prea mult de teama contaminării și purtară o discuție puțin cam afectată, întreruptă adesea de aparițiile doamnei Lefevre sau ale secretarului lui Christophe.

Așezată într-un fotoliu, Faye se plictisea în fața acestui bărbat mereu amabil și îndatoritor, deși se aștepta la mai multă căldură și pasiune. „Ce să-i cer, în definitiv? își zise ea ieșind. Îl cunosc bine, totuși. Nu pot să mă aștept de la el să-și schimbe subit caracterul!“

Faye trebui să se încline în fața evidenței: dacă era mereu același și ea îl plictisea însemna că ea era aceea care se schimbase.

Departe de a o liniști, această idee trezea în ea un sentiment de panică, încât o doză dublă de muncă zilnică abia era suficientă s-o smulgă din gâdurile ei.

Munci întreaga săptămână din greu, fără să se mai gândească la Terence. Vineri seara, se culcă pe la ora unu dimineața, epuizată de atâtea eforturi.

Când se trezi dimineață, soarele era deja sus pe cer. Își făcu un duș, își prepară micul dejun fredonând și se instală să-și bea cafeaua aproape de o fereastră deschisă privind spre stradă și spre cer.

Când soneria răsună la ușă, un presentiment absurd o făcu să se înfioare. Nu aștepta pe nimeni. Dacă era...

Terence, într-adevăr, se afla pe palier. Regăsind această figură pe care o alungase metodic din gândurile ei toată săptămâna, tânăra femeie fu cât pe ce să leșine.

– Bună... murmură ea cu o voce slabă. Ești într-adevăr imprevizibil!

„La naiba, se gândea ea, trebuie că am aerul unei proaste!"

Dar Terence o privea cu ochii săi negri mai limpezi decât soarele.

– Ce spui? Te-am avertizat totuși că voi veni să-mi beau cafeaua. Desigur, n-am precizat nici ziua și nici ora, adăugă el cu un aer fals rușinat.

– Cunoști acest istrument modern și de largă folosință, relativ răspândit de zeci de ani, care se cheamă telefon? El servește tocmai pentru avetizarea oamenilor înainte de a le face o vizită.

– Da, dar cum spune proverbul, o femeie avertizată face cât două, completă Terence sprijinit neglijent de tocul ușii. Personal, prefer să n-am decât un singur exemplar din dumneata.

– Hm! Foarte nostim, răspunse tânăra femeie înfrânându-și un zâmbet. Să știi că aș fi preferat să fiu anunțată de vizita dumitale. În fine, pentru că ești aici, intră.

El o urmă în salon. Faye se simțea parcă goală în neglijeul de mătase roșie și căuta un pretext pentru a se duce să-și ia capotul. Terence nu părea să țină peste măsură la asta.

– Ești încântătoare în acest neglijeu. Iată avantajul unei vizite neanunțate.

– Mulțumesc, bâgui ea. Ești tot în călătorie de afaceri?

– Într-adevăr, vin de la Lyon. Am decis să fac un ocol pe la Paris înainte de a mă întoarce seara acasă. Cumpărături și diverse lucruri de făcut, știi cum este... În fine, dacă ești liberă în această după-amiază, aș fi încântat să fiu la dispoziția dumitale.

– Ei bine... Vrei cafea? întrebă ea brusc.

Dispăru în bucătărie pentru a căuta cafetiera. Ce întâmplare stranie! Terence era din nou la Paris și-i propunea să-și petreacă ziua cu el. În vârtejul emoțiilor sale, nu mai știa dacă dorea sau nu. Ce aștepta oare de la ea? Să-și lase baltă toate planurile pentru a-și petrece după-amiaza cu el?

Aducând tava cu cafea, remarcă:

– Nu mi-ai spus că vii atât de des în Franța pentru afaceri.

– La drept vorbind, nu este ceva obișnuit. Câteodată, rămân în Anglia luni de zile, alteori călătoresc toată săptămâna. Atunci, spune-mi, ai câteva ore să-mi consacri în această după-amiază? Ești liberă să refuzi, n-aș vrea ca sosirea mea neprevăzută să-ți dea planurile peste cap.

Ea îi aruncă o privire pe sub gene. Avea talentul de a preîntâmpina orice critică.

– Nu, zise ea încet, n-am nimic special de făcut azi.

– Atunci, te duc să vizitezi locurile pe care le prefer la Paris! Fugi să te îmbraci.

În după-amiaza aceea, Faye descoperi în compania lui locuri din oraș unde nu călcase niciodată, mici muzee care ascundeau minunății și un salon de ceai încântător unde au mâncat prăjituri cu frișcă. Râdeau ca niște copii, nepăsători și bine dispuși, curioși de tot ce descopereau împreună.

Spre șase seara, Terence declară:

– Am făcut destul pentru azi. Să ne întoarcem.

Faye nu se formaliză de acest ton pe care odinioară l-ar fi calificat drept autoritar. Începea să înțeleagă că, sub comportarea lui cam repezită, Terence ascundea o mare suplețe de spirit.

Se întoarseră pe jos, pe malurile Senei. Faye abia simțea oboseala, fericită de această frumoasă zi în care Terence manifestase atât entuziasm s-o facă să descopere lucruri care-i plăceau. Se gândea să-l invite să cineze la ea, dar când urcau spre bulevardul Saint-Germain, păreau brusc foarte preocupați.

– La naiba, este mai târziu decât credeam. Abia avem timp să bem un ultim pahar la „Deux Magots“ și trebuie să alerg la aeroport.

Ascunzându-și decepția, tânăra femeie îl părăsi câteva minute mai târziu cu o strângere de mână. Relațiile lor păreau că se stabilizaseră într-o prietenie sinceră.

Nu era oare ceea ce dorise? Terence se arăta pritenos și cald, într-un cuvânt respectuos. Ar fi trebuit să se bucure. Când afacerile sale îl aduceau la Paris, profita de ocazie s-o vadă. Era foarte normal.: într-un anume fel, nu erau din aceeași familie?

Ajunse să se teamă că activitatea nu-l va mai aduce în Franța. La această idee, o deprimare stranie puse stăpânire pe ea. Dar, două săptămâni mai târzu, el reveni.

Primăvara era deja înaintată. Parisul strălucea de soare și răsuna de cântecele păsărilor. De data asta, Terence își luase precauția să telefoneze și Faye l-a așteptat acasă, cu inima bătând mai repede. Când îi deschise ușa, prezența lui o tulbură din nou.

Purta sub braț o mică pânză despre care îi spuse că fiind de foarte mare valoare, nu dorea în nici un caz s-o lase în mașină. Faye suferi să constate că aceste călătorii de afaceri nu erau pretexte. Dar, în fine, era aproape de el și nimic nu conta deocamdată.

De data aceasta, o conduse în Montmarte, unde pictori cu talente diverse își exercitau arta în stradă, sub privirea uimită a profanilor. Se opriră să admire talentele unui cântăreț de stradă care se acompania cu o orgă primitivă, băură o cupă de șampanie într-o cafenea mică aproape de Sacre-Coeur, apoi se întoarseră extenuați și mulțumiți în Cartierul latin.

De astă dată, Faye nu riscă să-i propună o cină la ea acasă și de altfel Terence nu părea să se aștepte la așa ceva. El urcă la ea să-și ia tabloul să-i strânse mâna prietenește, mulțumindu-i pentru „această zi extrem de plăcută“.

– Și pe altă dată, răspunse Faye pe același ton.

Ascultă pașii lui coborând rapid scara, ca și cum se grăbea să plece. Se simțea nefericită și frustrată, fără nici un motiv. Terence se împrietenise cu ea, ce putea fi mai plăcut?

Acest bărbat îi oferea compania lui, cultura și simpatia sa. Ce voia mai mult?

Două zile mai târziu, un comisionar îi aduse acasă un buchet enorm de flori primăvăratice. Buchetul era atât de mare încât Faye a trebuit să folosească toate vazele din dulapurile ei. Nu exista nici o carte de vizită printre flori, dar un singur bărbat din cunoștințele ei putea să le trimită.

Terence... Cine altul ar putea alege această masă pestriță de lalele, zambile, irișsi, narcise galbene și frezii? Exista oare un mesaj ascuns printre flori?

Tot aranjând florile în vaze, Faye făcea fel de fel de presupuneri. Curând, apartamentul era în întregime înmiresmat de parfumul freziilor. Părea că însăși prezența lui Terence emana din aceste flori.

De acum înainte, trebuia să recunoască evidența: era îndrăgostită de acest bărbat. Toate obiecțiile legitime pe care judecata i le prezenta dispăreau în fața unei iubiri prea puternice pentu a rămâne ignorată. Se trezea cântând, salutând irișii și narcisele, nu avea nevoie de nimeni, nu mai deschidea nici televizorul.

Dragostea sa, oricât de nebună și de periculoasă putea fi, umplea în întregime toată această casă plină de flori, și se impunea ca singurul adevăr pe care-l cunoscuse vreodată.

„Cât eram de naivă, își spunea ea. Mă fixasem asupra lui Christophe pentru că de el nu mă temeam, deoarece nu-l iubeam cu adevărat. Voiam ca totul să se desfășoare potrivit unor planuri bine stabilite. Nu știam, nu știam..."

Mângâia cu vârful degetelor corola violetă unui stânjenel, cu un surâs plutindu-i pe buze.

***

Când Claudia sosi câteva zile mai târziu, își găsi fiica vitregă urcată pe un taburet de bucătărie, cu părul strâns într-o bentiță, agățând perdele noi la camera ei. Apartamentul strălucea în întregime. Noi abajururi de culoarea caisei aruncau umbre portocalii pe pereți.

– Ei bine! exclamă Claudia. Ce harababură, Faye! Sper că nu te deranjez!

– Nicidecum, răspunse ea, scuturându-și minunatul ei păr castaniu-roșcat. Mai am doar o ultimă perdea de pus. Privește, ce părere ai?

– Este drăguț, bineînțeles. Puțin boem. Personal, mie nu-mi place acest cartier. Prefer arondismentul șaisprezece.

– Ei bine, eu sunt fericită aici. Cu ce să te servesc? Un Martini?

Claudia acceptă. Tânăra femeie îi servi un pahar, puțin uimită. Primise un telefon de la mama ei vitregă în după-amiaza aceea, dar nu știa niciodată la ce să se aștepte din partea ei. Deocamdată, Claudia sporovăi cu însuflețire, pe

temele cele mai diverse: prieteni comuni pierduți din vedere, condițiile de pe Coasta de Azur comparate cu cele din regiunea pariziană, decorarea casei sale de la Cannes...

– Nu-ți imaginezi cât mă costă această vilă, spunea Claudia cu vocea ei ascuțită. Dar, în sfârșit, mă descurc. Prietenii care merg în voiaj mă plătesc ca să le supraveghez casa și eu în acest timp îmi închiriez vila. Asta este foarte rentabil. Slavă Domnului, sunt în contact cu toată această mișcare neîntreruptă.

Faye nu răspundea decât dând din cap, așteptând ca vizitatoarea ei să se hotărască să abordeze adevăratul motiv al vizitei sale, toate astea nefiind decât o introducere pentru a intra în subiect.

În fine, acum că bietul Julius a murit, continuă ea, lucrurile sunt mult mai dificile pentru mine. N-am nici o pregătire deosebită, nu pot aspira prin urmare la o profesie serioasă. Tu ai avut noroc, draga mea, de a fi urmat cursuri de desen și de croitorie!

La aceste cuvinte, Faye simți cum o părăsește calmul. Claudia nu era lipsită de tupeu! Ea care se opusese întotdeauna ca fiica ei vitregă să îmbrățișeze o carieră de stilist!

– Norocul n-are nimic de-a face cu asta, Claudia. Am dat dovadă de voință, amintește-ți și am muncit din greu.

– Bineînțeles, bineînțeles... În sfârșit, ce-i făcut este făcut. Am regretat adesea că tatăl tău s-a încăpățânat în

această stupidă ceartă cu Julius. Lucrurile ar fi fost altfel, astăzi. Și tu, draga mea, ai moștenit Brantye. Nu-mi spune că nu este un noroc! Știi că acest conac înseamnă mulți bani...

„Iată-ne ajunși la problemă!“, se gândi tânăra femeie.

– Da, presupun că este un noroc, răspunse ea nepăsător. Nu știu încă dacă-l pot vinde.

Claudia era cât pe ce să se sufoce.

– Cum? Brantye nu este încă pus în vânzare? Dar la ce te gândești? Dacă aveam norocul să primesc o asemenea moștenire, îți garantez că aș fi evaluat rapid valoarea lui financiară. Îl vei vinde, firește?

– Ei bine... Cred că da.

– Bineînțeles că-l vei vinde. În fine, continuă Claudia cu un mic râs gutural, o persoană rezonabilă ca tine nu-și va lua pe cap o casă veche plină de lilieci!

Urmă un moment de tăcere, apoi Claudia reluă cu voce joasă:

– Știi Faye, m-am gândit mult la trecut după moartea lui Julius. Aceasta mi-a provocat, cum se spune, un șoc. Mi-am sacrificat tinerețea tatălui tău, tu știi că nu era ușor să trăiești zi de zi cu el și a trebuit în plus să vă fac educația, ție și lui Vicky.

„Ce rușine! se gândi Faye. Cum îndrăznea să vorbească așa?“ Dar tăcu.

– Da, suspină Claudia, mi-am sacrificat tinerețea. Ne lipseau adeseori banii...

– Credeam că bunicul plătea ceva tatei ca să ne ajute.

– Bineînțeles, dar nu era suficient. În fine, asta arată ce mult înseamnă, într-o familie, să te susții reciproc. Vicky și cu tine sunteți singura mea familie de acum înainte. Știi, mi-am petrecut mult timp încercând să-l împac pe tatăl tău cu Julius.

Claudia ridică ochii nevinovați spre Faye, care nu se lăsă păcălită: „Mincinoaso, își spunea ea furioasă, oare ce mă reține să te dau afară?"

Urmă încă o tăcere lungă, în timpul căreia Claudia își drese glasul.

– Iată, cred că nu vei fi șocată dacă, în consecință, îți cer... o mică parte din această moștenire care ți-a căzut în brațe. Am chiar un prieten care realizează plasamente judicioase. Și dacă dorești, în schimbul unui capital mic pe care mi-l vei vărsa, pot să ți-l prezint.

Își însoți cuvintele cu un surâs și Faye fu o dată mai mult frapată de perfecțiunea trăsăturilor mamei sale vitrege. Anii nu-i micșoraseră cu nimic frumusețea, stăpânea la perfecție arta de a se coafa și de a se machia. Claudia avea totul pentru a suci capul unui bărbat.

Văzând că fiica ei vitregă o privea fără să răspundă, ea reluă.

– Știi, mi-am sacrificat într-adevăr cei mai frumoși ani...

Era pur și simplu șantaj. Claudia își puse paharul gol pe masă și lumina electrică provocă strălucirea unui diamant

enorm pe care-l purta pe inelarul drept. Pantofii săi verzui în ton cu taiorul, proveneau dintr-un magazin de lux. Totul respira bunăstare financiară.

– Ascultă, zise Faye, nu sunt încă pe deplin hotărâtă în legătură cu Brantye.

Se detestă. De ce își lua atâtea precauțiuni în loc s-o dea afară pe această femeie și să-i reproșeze deschis ipocrizia? Ar fi trebuit s-o dea afară și să n-o mai vadă niciodată, dar în loc de asta inventa pretexte stupide ca să n-o jignească.

Claudia își ascunse de minune decepția.

– Nu există nimic care să te grăbească, replică ea. De altfel, trebuie să plec. Cinez cu niște prieteni. Mâine mă întorc la Londra și alerg să-mi întâlnesc niște prieteni în Scoția, pentru weekend. Poate mă voi duce s-o văd pe Vicky, piesa ei se joacă în regiune în acest timp. Cel mai simplu este să te caut la telefon când voi trece iar prin Pris.

– Asta este, murmură Faye.

Tot ce o interesa, era ca această femeie să-i părăsească apartamentul. Până va reveni, va găsi cuvintele potrivite pentru ai spune că vânzarea conacului n-o privea și că nu va primi nici un ban din moștenire.

Faye o conduse pe mama ei vitregă până la intrare. Un ultim buchet rămas din florile primite de la Terence, înmiresma locuința.

– Ce drăguț, zise Claudia strâmbând din nas. Mici flori de câmp... Sunt de la logodnicul tău francez, presupun?

– Nu, răspunse imprudent Faye. De la Terence Mackenzie.

Claudia se întoarse încruntată.

– Cum?

Imediat apoi, cu un aer blând și complice:

– Oh, nu-mi explica nimic. Terence este capabil de aceste atenții emoționante... El adoră să răsfețe femeile, chiar dacă duce o viață mai presus de posibilitățile lui. Ce don Juan! L-ai văzut recent?

– De două sau trei ori. Era în trecere prin Paris.

– Ciudat. Nu mi-a spus nimic.

– De ce... l-ai văzut și tu?

– Da, desigur, în ultimul sfârșit de săptămână. Mă duceam în Țara Galilor s-o văd pe Margaret Farrand, o prietenă. Terence avea treburi în regiune, așa că am călătorit împreună, cu Rollsul lui, evident. Familia Farrand l-a găsit încântător, a petrecut tot sfârșitul de săptămână cu noi. Ce plăcere să cinezi cu un bărbat atât de seducător... Și acea aură de putere ce plutește în jurul lui îi sporește și mai mult farmecul. Nu găsești?

Faye fu cât pe ce să-și piardă cumpătul, dar își reveni rapid.

– Nu știu...

– Ei bine, crede-mă, draga mea. Terence Mackenzie este un om puternic. Obține întotdeauna ce vrea, indiferent ce mijloace folosește.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Se pare că-l prezinți drept un bărbat calculat și fără scrupule.

Claudia izbucni într-un râs cristalin.

– Ce naivă poți să fii, câteodată! De ce s-ar împiedica Terence de scrupule? Îi cunoști ca și mine pasiunea pentru antichități. Cum crezi că a găsit o mașină atât de frumoasă? Și satul Lodge, pe care l-a cumpărat în întregime pentru a-l restaura când era amenințat de distrugere? Este practic ruinat datorită răscumpărării a tot ce-i accesibil în regiunea Brantye. Când dorește ceva, obține în mod sigur. Este teribil de captivant. Dar bineînțeles, pentru o inimă sensibilă ca a ta, acest gen de bărbat poate face ravagii. Fii atentă, draga mea.

Faye se forță să râdă.

– De ce ar trebui să fiu atentă, pentru Dumnezeu?

– Nu știu. Cu florile acestea, ești în pericol să-ți pierzi capul.

– În fine, Claudia, n-am nici un motiv să supraestimez locul modest pe care Terence Mackenzie îl ocupă în viața mea.

– Cu atât mai bine pentru tine, iubito. Cel puțin, dacă îți pierzi iluziile, eu te-am prevenit.

Faye deschise ușa și zâmbi pentru ultima oară mamei sale vitrege.

– Nu te neliniști pentru mine. Știu exact ce trebuie să fac sau nu.

Și după ce depuse cu vârful buzelor un sărut rapid pe obrazul oferit de Claudia, Faye închise ușa cu ușurare și se rezemă de ea.

Capitolul 7

După vizita Claudiei, moralul lui Faye era la pământ. Nu voia să acorde nici un credit insinuărilor mamei sale vitrege, dar fără să vrea îndoiala se insinua în mintea sa. Toate argumentele în favoarea lui Terence cădeau unul după altul în fața reputației de seducător pe care i-o prezentase Claudia. Chiar și florile care o bucuraseră atât de mult nu mai constituiau o dovadă a afecțiunii lui pentru ea.

Tânăra femeie cheltui energie excesivă spălând vasele și trânti ușa dulapului în care aranjase paharele curate. Întoarsă în salon, deschise aparatul de radio unde un concert clasic îi oferi un fond sonor adecvat pentru a-și concentra toată atenția asupra schițelor de veșminte pe care le realizase în aceste zile.

Joia următoare, colega sa Gisele îi propuse să meargă la cinematograf. Faye acceptă din toată inima.

– Apropo, ce s-a întâmplat cu Christophe? întrebă Gisele. Nu te-am mai auzit vorbind despre el, în ultimul timp.

– A fost bolnav. Este aproape o săptămână de când a plecat în sud la Menton, unde mama lui trebuie să i se alăture. Vor face o croazieră pentru a-i grăbi convalescența.

Gisele clipi din ochi.

– Dacă ai de gând să te căsătorești cu Christophe, ar trebui să n-ai încredere în mama lui. Mi se pare prea posesivă.

– Deja m-am gândit la asta, admise Faye.

Dar nu mersese mai departe cu confidențele. Se găsea într-o asemenea confuzie sentimentală, încât prefera să nu discute pe tema asta.

De fapt, absența lui Christophe era o ușurare pentru ea. N-ar fi putut să-i ascundă mult timp tulburarea ei. Dacă doamna Lefevre căuta să-l îndepărteze pe fiul său de tânăra femeie, ceea ce era posibil, i-ar face fără să știe un strașnic serviciu.

***

A doua zi, telefonă Terence.

– Sosesc mâine seară la Paris, zise el. De data asta vreau să văd cu ochii mei ce-ai făcut cu florile mele.

– Mi-am transformat apartamentul în seră, iată ce am făcut. Oricum, când florile se ofilesc, trebuie să le arunci.

Terence izbucni în râs.

– Evident, dar anunță-mă și-ți voi oferi altele.

Conversația lor era veselă și liniștită, inima lui Faye tresărea de bucurie la idee de a-l revedea, dar punerile în gardă ale Claudiei îi reveniră curând în memorie.

– Vii într-o călătorie de afaceri, presupun?

– Nu. De data asta, pe dumneata vin să te văd. Nu găsești că merit puțină vacanță? De altfel, îți aduc o mică surpriză. Făcând ordine în podul conacului, am găsit niște documente vechi. Este vorba despre buletine trimestriale, precum și documente care au aparținut tatălui dumitale. M-am gândit că ți-ar face plăcere să le vezi.

– Oh, da, mulțumesc mult. Atunci, pe mâine?

– Pe mâine. Voi trece să te iau spre ora opt seara.

În ziua următoare, la ora șapte, Faye era sub duș când Terence sună la ușă. Cu părul încă umed, îmbrăcată într-un capot, alergă să-i deschidă.

– Scuză-mă, zise el, am venit mai devreme. Dar am reținut o masă la Montmartre! Îmi vei spune acolo noutățile. Grăbește-te!

– Ce dictator ești! remarcă ea surâzând.

– Este adevărat. Ține, iată hârtiile despre care ți-am vorbit.

Ea întinse mâna pentru a primi punga de hârtie pe care i-o întindea, dar în mișcarea ei, un rever al capotului alunecă, dezvăluind o clipă curba unui sân.

Faye se grăbi să-și strângă decolteul și vru să se facă nevăzută, dar Terence o reținu de braț.

– Vino aici.

O cuprinse cu brațele, într-o îmbrățișare neașteptată.

– Mică vrăjitoare, îi murmură la ureche înainte s-o sărute.

Surprinsă și fascinată de această creștere a senzualității între ei, Faye se abandonă cu încântare sărutului. Dar bucuria ei fu de scurtă durată: el o îndepărtă curând.

– Du-te ți îmbracă-te, repede. Altfel vom întârzia.

Stupefiată, alergă să-și îmbrace o rochie de pânză de in gri-argintiu a cărei croială sobră avea avantajul să compenseze confuzia sentimentelor sale. De ce o respinsese oare în felul acesta?

Când intră în camera în care o aștepta, simți privirea lui Terence asupra ei.

– Ceva nu este în ordine, Terence? Rochia mea...

– Nu căuta complimente. Știi bine că rochia aceasta îți vine de minune.

Terence rezervase o masă pe terasa unui restaurant fermecător prin fața căruia trecuseră în timpul uneia din plimbările lor. Domnea o căldură plăcută în această seară de mai, temperată doar de o briză ușoară care limpezea ideile tinerei femei.

Mâncarea a fost delicioasă. Terence vorbea cu ușurință și părea evident că-i face plăcere să fie cu ea. Atunci, de ce întrerupsese sărutul lor, adineauri? Faye se pierdea în presupuneri.

O singură umbră a tabloului: el evita cu grijă să vorbească despre Caludia și excursia lor în Țara Galilor, iar Faye nu îndrăznea să abordeze subiectul de teamă să nu strice unul din aceste rare momente prețioase pe care le petrecea cu Terence.

Ajunși la cafea, privind soarele care apunea desupra capitalei, tânăra femeie suspină.

– Este atât de frumos... Mi-ar plăcea să vin să locuiesc în Montmartre.

– Este frumos, într-adevăr, te înțeleg. Dar, apropo, ce-ai hotărât cu Brantye? L-ai pus în vânzare?

– Nu încă. Intenționez s-o fac, totuși, dar mi-e greu să mă decid. Povara trecutul este uneori atât de grea... Într-o dimineață îmi voi aduna curajul să-i telefonez domnului Seumour și afacerea va fi încheiată. Cred că nu voi mai întârzia.

Terence încuviință cu un aer gânditor și ceru nota de plată. Apoi se plimbară puțin înainte de a opri un taxi. Faye se temea că n-o va conduce acasă, ci se va duce direct la hotelul lui din strada Balzac, dar nu părea grăbit. Taxiul îi depuse pe amândoi în fața casei lui Faye.

– Îmi oferi un ultim pahar? întrebă Terence clipind din ochi.

– Cu plăcere.

Cu inima bătând mai repede, îl precedă pe scară. În fine, pentru prima dată Terence nu se grăbea. Poate că dorea să rămână mai mult timp cu ea? Poate începe să se atașeze de ea?

Intrară împreună în apartamentul tăcut. Curtenitor, Terence o ajută să-și scoată mantoul, dar mâinile lui întârziau mai mult decât era nevoie pe umerii ei. Cu un gest plin de senzualitate, degajă ceafa tinerei femei și depuse mici sărutări senzuale. Emoționată și încântată, Faye îl lăsă s-o facă.

Simțea răsuflarea lui foarte aproape. În culmea fericirii, se strânse lângă el. Atunci, el o prinse în brațe.

– Vei fi a mea, Faye. O vreau.

Tânăra femeie își ridică spre el ochii întrebători. El continuă zâmbind:

– Vreau să ne căsătorim, îngerul meu. Ce spui?

Uluită de această schimbare radicală, tânăra femeie bângui:

– Dar nu înțeleg... de când ne-am revăzut, n-ai...

– N-am fost tentat niciodată să te strâng în brațe, asta vrei să spui? Într-adevăr, am păstrat în memorie acea scenă acea scenă odioasă de la serata lui Vicky, când urgența dorinței m-a împins să-ți fac o propunere cam necuviincioasă. Dacă ai ști cât regret! Dacă ai ști cât de mult mi-am reproșat!

– Asta aparține trecutului, murmură ea.

– Pentru a nu mai risca niciodată să te mai ofensez, mi-am jurat să fiu cumpătat cu tine, până în ziua în care îți voi face declarația. Acum, este fapt împlinit.

– Prin urmare, de aceea ai plecat atât de repede, seara aceea.

– Da. N-ar fi trebuit niciodată să te sărut astfel, prin surprindere. Aștept consimțământul tău...

Faye își reluă respirația. Această scenă suprarealistă o depășea puțin. Tremura de fericire la ideea că Terence dorea s-o ia în căsătorie, dar în același timp, o voce mică din conștiința ei îi șoptea că era ciudat de lipsit de ardoare pentru un bărbat îndrăgostit. Ce ciudată personalitate avea!

– Așadar, reluă ea cu o voce gâtuită, vrei să te căsătorești cu mine...

– Mai mult decât orice e lume, Faye, răspunse el cu blândețe.

Se aplecă spre ea și o îmbrățișă cu tandrețe. Magia acestui contact o învălui din nou pe tânăra femeie și se lăsă copleșită de valul de pasiune care creștea în ea. Terence știa să se arate tandru și în același timp imperios, un foc irezistibil creștea sub mângâierile lui cele mai tandre și Faye își părăsi toate ezitările pentru a se preda cu totul voluptății dragostei lor împărtășite.

Ușa dormitorului era deschisă. În obscuritatea apartamentului numai lumina albăstruie reflectată de marea oglindă părea să invite în mod misterios acest cuplu îmbrățișat. Încet, ținându-se de mână, pătrunseră în cameră.

***

Trebuia să fi fost ora unu noaptea când Faye se trezi. Capul ei pe odihnea pe pernă, părul era în dezordine și sub lumina palidă a lunii, Terence o privea zâmbind.

– Mi se pare că... ai venit să bei un ultim pahar, glumi ea.

– Asta a fost de mult, îngerul meu.

Se întoarse spre el, recunoscând cu plăcere atingerea pielii lui calde și catifelate.

– Spune-mi, Terence... au existat multe femei înaintea mea, nu-i așa?

– Câteva. Fără îndoială, mult mai puține decât îți închipui. Dar nici una nu se poate compara cu tine, adorabila mea vrăjitoare.

La aceste cuvinte, el aruncă cearșaful și făcu gestul să se ridice.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Faye cu o voce somnoroasă.

– Trebuie să plec, îngerul meu.

– Oh, nu!

Protestase spontan, cu un suspin în voce. Nu-i spusese că de data asta era în călătorie de plăcere? Sperase în mod nelămurit că își va petrece tot sfârșitul de săptămână cu ea.

– Iartă-mă. Să știi că plec fără nici o tragere de inimă. Nu ți-am spus că mâine am un seminar foarte important? Trebuie să prind avionul în această noapte.

Ea se sili să zâmbească în întuneric. La urma urmei, nu era nimic dramatic. Terence se aplecă spre ea cu tandrețe.

– Nu mă uita, Faye. Voi reveni curând.

– Când?

– Foarte curând, îngerul meu. Și, în ceea ce te privește, ce intenționezi să-i spui lui Christophe?

– Adevărul, simplu. Vom rupe legătura, la întoarcerea lui.

Terence o sărută tandru, parcă liniștit.

– Îmi place mai bine așa. N-am intenția să te împart cu oricine ar fi.

Cinci minute mai târziu, era plecat.

***

Terence veni să-i petreacă următoarele două sfârșituri de săptămână la Paris. De data asta, n-a mai reținut cameră la hotel și dormi la tânăra femeie.

Aceste zile petrecute împreună au fost o încântare pentru amândoi. Hoinăreau pe străzile însorite, cinau la lumina lumânărilor, mergeau la concerte și se întorceau apoi acasă, schimbând mângâieri pasionate. Dragostea lor înflorea ca o floare fabuloasă, radiind amândoi de fericire.

Apoi, când Terence se întorcea în Anglia, se grăbea să-i trimită lui Faye imense buchete de flori, mereu mai fastuoase, care parfumau casa până la întoarcerea lui.

Nu exista decât o singură umbră pe tablou.

Terence n-a mai vorbit niciodată despre căsătorie după seara care pecetluise unirea lor carnală. Pe Faye n-o preocupa prea mult: începea să cunoască firea capricioasă a viitorului ei soț. Spre deosebire de Christophe, care planifica cu minuțiozitate cele mai mici detalii, Terence era perfect capabil s-o conducă într-o zi la biserică fără s-o anunțe din ajun.

Ei îi plăcea mai presus de orice acest amestec de siguranță și de neprevăzut pe care să-l întrețină în viața lor. Se purta ca un magician care scoate iepuri din pălărie și ea îl privea cu ochii unei fetițe uimite.

De fiecare dată, după plecarea lui, Faye era cuprinsă de o neliniște penibilă, dar trecea peste slăbiciunile ei cu speranța să-l revadă curând.

Într-o duminică totuși, el a anunțat-o că nu va putea veni înainte de trei săptămâni.

– Din păcate! zise ele trebuie să-mi câștig existența cu sudoarea frunții...

– Oprește-te! exclamă ea râzând. Mă faci să mă gândesc la Christophe!

– Apropo, în ultimele săptămâni l-ai revăzut?

– Nu, este încă plecat în croazieră cu mama lui. La drept vorbind, mă tem puțin de întoarcerea lui. O scenă de despărțire nu este niciodată un lucru ușor.

– Iată că mica noastră inocentă vorbește ca o femeie experimentată, hohoti Terence. Vrei să mă faci să cred că ai avut sute de despărțiri?

Faye izbucni în râs.

– Bineînțeles că nu, dar în fine, știi despre ce vorbesc!

– Să nu ne pierdem timpul vorbind despre Christophe, replică el cu tandrețe. Aceste trei săptămâni fără tine mi se vor părea trei secole.

În seara aceea, se iubiră cu energia disperării. În ziua următoare, Terence a luat avionul și Faye începu să se

întrebe cum va supraviețui așteptându-l. Apoi surâse în oglindă, gândindu-se că perspectiva revederii lui Terence va fi pentru ea cea mai bună rațiune de a trăi.

El îi telefonă de multe ori, de la Dublin, Amsterdam, Bruxelles... Distanța dădea convorbirilor lor telefonice un ton afectat, lipsit în mod straniu de căldură.

Faye lăsa de fiecare dată receptorul cu un suspin, cu inima grea, dornică să-l regăsească pe bărbatul iubit în carne și oase nu numai prin acest instrument impersonal care este telefonul. Pentru a se distrage, decise să cineze într-o seară cu prietena ei Gisele. Model aparținând mediului de tinere femei eliberate de constrângeri, puțin prea liberă după gustul lui Faye, se grăbi să-i facă acesteia confidențe despre propria ei viață privată. Cunoscuse un nou prieten cu care, spunea ea, trăia o poveste de dragoste „spumoasă ca șampania".

– Eu nu sunt îndrăgostită la drept vorbind, explica ea, cu ochii strălucitori. Arnaud și cu mine, nu ne vedem decât o dată pe săptămână și ne este de-ajuns. Dormim împreună, facem o mulțime de lucruri pasionante, este un amant minunat.

La aceste cuvinte, Faye roși, puțin șocată de tonul direct al confidenței și mai ales speriată de comparațiile pe care le făcea cu propria ei poveste.

– Nu te gândești să te căsătorești cu el? își întrebă ea prietena.

– Să mă căsătoresc cu Arnaund? Mai degrabă mor. Toată prospețimea poveștii noastre ar dispărea. Am începe să

facem calcule și să privim împreună la televizor, mâncând cipsuri... Și mai ales, el ar avea puterea să mă facă să sufăr. Nu, nu-l iubesc destul pentru asta. Situația mă mulțumește pe deplin așa cum este.

Revenind acasă în seara aceea, Faye era în prada demonilor îndoielii. Nu era oare și ea pentru Terence decât o aventură, „spumoasă ca șampania"? Nu-i spusese niciodată că o iubește. N-a mai vorbit niciodată despre căsătorie. Se mulțumea doar s-o vadă o dată pe săptămână, să împartă cu ea momente intime și după aceea să plece.

Îi propusese oare căsătoria numai cu scopul de a-și atinge scopul? Vocea Claudiei răsună în urechile tinerei femei. „De ce s-ar împiedica de scrupule? Când dorește ceva, obține cu siguranță..."

Faye stătea lângă fereastră, împietrită de spaima pe care i-o provoca această descoperire subită. Nu-l cunoștea pe acest bărbat, în ciuda dragostei pentru el. Știa într-adevăr ce se ascunde în spatele acestor ochi negri și de nepătruns?

Când se trezi în dimineața următoare, aceste gânduri sumbre nu mai erau decât o amintire urâtă. Christophe îi telefonă la birou în acea după-amiază. Sosise din croazieră și dorea s-o vadă. Tânăra femeie acceptă cu o teamă surdă să cineze cu el.

Se bucură să-l vadă sănătos, cu fața bronzată, la fel de elegant într-unul din costumele lui închise la culoare. Cu toate acestea, nu mai înțelegea cum a putut intenționa să-și petreacă viața cu el. Era atât de diferit de Terence.

Așezată pe bancheta tapițată cu catifea roșie a unei braserii de lux, comandară masa. Christophe începu conversația.

– Ce-ai făcut în timpul absenței mele, draga mea?

– Ei bine...

Sosirea chelnerului o întrerupse pe tânăra femeie. Christophe reluă:

– Oh, Am uitat. Ești invitată la cină la mama, mâine.

De data asta, Faye își luă inima în dinți. Sosise ora mărturisirilor.

– Ascultă-mă, Chrstophe. Îmi pare rău, dar trebuie să refuz această invitație.

Își ridică spre el o privire sinceră. El vru s-o întrerupă:

– Ce păcat! Voiam să profit de această ocazie pentru a anunța...

– Oprește-te! Știu ce urmează să spui. Nu trebuie să te mai gândești la asta. Îmi placi mult, dar, cum să spun... Nu este destul pentru a întemeia o viață în doi. Trebuie să mă înțelegi. Îmi pare rău.

Christophe nu răspunse nimic. Își începură masa în tăcere, apoi, pe nesimțite, el schimbă subiectul discuției. Faye cunoștea bine această tactică pe care o întrebuința adesea în afaceri. Voia să lase să treacă furtuna.

După cafea, el reluă pe tonul lui cel mai serios:

– Ce-i drept, Faye, am sperat la o primire mai călduroasă. Înțeleg că, în absența mea, ai avut timp să intri la idei.

Această moștenire și toate acele povești de familie te-au obosit mult. Îți trebuie timp să reflectezi și eu te înțeleg foarte bine.

– Nu este asta, răspunse ea. S-au întâmplat multe în timp ce nu erai aici...

– Sst! Nu vreau să aud mai mult în seara asta. Ne cunoaștem de luni de zile. N-o să distrugi totuși relația noastră în câteva minute.

O conduse la mașina sa. În timp ce mergeau pre Cartierul latin, Faye făcu o ultimă încercare de a-l face să înțeleagă.

– Nu vreau să-ți faci iluzii. Povestea noastră este într-adevăr terminată, chiar dacă voi avea întotdeauna multă stimă deosebită și afecțiune pentru tine, Christophe.

– Așteaptă puțin. Marile decizii cer reflecție. Cine îți spune că mâine nu-ți vei schimba părerea?

Tânăra femeie suspină.

– Nu-mi voi schimba părerea nici mâine, nici poimâine, niciodată. Christophe, ceea ce încerc să-ți spun, este că am cunoscut pe altcineva. Nu știu încă unde mă va duce asta, dar este limpede că tu și cu mine nu trebuie să ne mai vedem.

– Înțeleg... zise Christophe pe un ton glacial. Acest domn este englez, fără îndoială?

– Da.

– Atunci, mă înclin. Ai dreptate, nu este nimic de adăugat.

O lăsă în fața casei ei fără un cuvânt în plus. Puțin întrisată, Faye se aplecă să-l sărute pe obraz.

– Nu fi nefericit, Christophe. Povestea noastră n-ar fi mers oricum foarte departe. Nu eram într-adevăr eu însămi... Fii fericit. Vei găsi o femeie demnă de dragostea ta și de calitățile tale, sunt sigură.

Se îndreptă spre scară cu lacrimi în ochi. O pagină din viața ei se întorcea pentru totdeauna. La ușurarea ei se adăugă o compasiune instinctivă: spera ca prietenul ei Christophe să nu sufere prea mult.

Intrând în apartament, Faye fu cuprinsă brusc de dorința irațională de a-l căuta pe Terence. În principiu, nu trebuia să revină decât în ziua următoare, dar nu se știe niciodată.

Cu degete tremurânde, formă numărul de telefon de la Lodge. Oh, dacă ar fi acolo! Avea nevoie să-i audă vocea și să-l anunțe că era în sfârșit complet liberă.

După ce a sunat de trei ori, cineva a ridicat receptorul. Nebună de bucurie, exclamă:

– Alo?

– Cine este? răspunse o voce de femeie.

Era vocea Claudiei.

Faye trânti din nou telefonul, ca și când îi arsese brusc degetele, apoi alunecă în genunchi, pe podea, cu ochii plini de lacrimi, cu fruntea sprijinită de colțul ascuțit al mesei joase.

Capitolul 8

Cu ochii arzând de oboseală, Faye privea ceasul electric pe care defilau misnutele. Trebuia să se întindă în pat și să doarmă. Cu puțin noroc, somnul va pune capăt disperării sale, cel puțin pentru câteva ore.

Executa ca un automat gesturile obișnuite de fiecare zi. O întrebare dureroasă îi chinuia mintea. Ce căuta Claudia la Terence, răspunzând la telefon ca o stăpână a casei?

Răspunsul era, din păcate prea evident!

Prin urmare, Terence făcea joc dublu de la început. Se chinui astfel ore întreg și, în sfârșit epuizată, decise să nu se mai gândească la nimic. Terence trebuia să revină la Paris zilele acestea. Va afla care este adevărul.

Zilele treceau, triste și posomorâte în ciuda timpului frumos, și Terence nu-i telefona, nu-i trimitea flori. Poate că nu va mai reveni nicodaă.

De la Vicky sosi o scrisoare plină de anecdote amuzante. Îi povesti turneul ei în amănunt. Câteva rânduri o frapară pe Faye în mod special.

„Nu vei ghici niciodată pe cine am văzut venind în culise săptămâna trecută: Claudia, îmbrăcată toată în mov, extrem de elegantă ca întotdeauna, care venise să asiste la reprezentație. Nu mi-a făcut nici cel mai mic compliment, tu o știi, dimpotrivă și-a petrecut timpul vorbind despre Terence Mackenzie. Și-au petrecut chiar un weekend împreună, în Scoția, draga mea! Văzuseși bine, există probabil ceva între ei. Bravo ție, nimic nu scapă ochiului tău de linx".

Aceste câteva cuvinte aduseră lovitura fatală tinerei femei. Era convinsă că Terence nu va mai reveni, că inventase această călătorie de afaceri pentru a petrece zile liniștite cu Claudia.

Vineri seara, data stabilită pentru reîntoarcerea lui la Paris, se instală în fața televizorului cu o salată verde în față. Purta aceleași haine pe care le avusese la lucru, nesimțind necesitatea de a se schimba.

Totuși, în jur de ora opt, se auzi soneria de la ușa de la intrare. Faye se ridică, își puse pantofii pe care-i scosese când intrase în acasă și se îndreptă spre ușă. Poate că era Terence. Și ce-i cu asta? Venea fără îndoială s-o rupă cu ea.

Deschise și, fără un cuvânt, el înaintă spre ea ca s-o îmbrățișeze. Părea atât de fericit s-o revadă, încât își înghiți un suspin. Ce însemna oare asta?

Terence o privea tandru, cu un aer puțin neliniștit.

– Ce ai Faye? Ceva nu-i în ordine?

– Nu, nu-i nimic, zise Faye evitând să-l privească. Nu te așteptam azi, asta-i tot.

Terence intră în salon și își reluă locul obișnuit pe canapea. Avea sprâncenele încruntate, dar o licărire de amuzament strălucea în ochii lui.

– Cum așa, nu mă așteptai? Haide, domnișoară Armitage, știai bine ce bărbat punctual sunt!

– N-ai telefonat în aceste zile...

– Am încercat, imaginează-ți, dar n-a răspuns nimeni. Și cu toată munca asta, nu eram liber să te sun la orele pe care le voiam. Dar în fine, prevedeai că voi fi aici seara asta?

– La drept vorbind, nu, răspunse ea tăios.

Terence deveni brusc serios.

– Ce tot spui? Să nu-mi spui că ai alte planuri pentru acest sfârșit de săptămână!

În fața tăcerii tinerei femei, se ridică și izbucni.

– Este din nou Christophe!

Faye scutură din cap. Toate astea erau ridicole, și Terence nu era cel mai în măsură să-i facă scene de gelozie.

– M-am despărțit de Christophe, replică ea cu calm. Și pentru cunoștința ta, să știi că nu „prevăd“ niciodată prea departe ceva care include o altă persoană decât mine fără a avea asigurări din partea acelei persoane.

Avea impresia că vorbea fals, dar cum să lămurească această poveste sumbră cu Claudia?

– În sfârșit, adevărul este că weekendul meu este în întregime liber.

– Bun, încuviință Terence, care se potolise.

Își depuse bagajele în cameră în timp ce Faye îi servea o băutură. Atmosfera dintre ei era încă apăsată de subînțelesuri, dar încetul cu încetul se regăseau. Faye lupta cu prea marea tandrețe care o îndemna, în ciuda furiei sale, să meargă să se cuibărească lângă el. Tentația devenind prea puternică, atacă direct.

– Am auzit spunându-se că ai călătorit adesea cu mama mea vitregă în acest timp.

Terence nu păru deloc impresionat.

– Claudia? Oh, o cunoști. Este mereu între două trenuri. Am zărit-o din când în când în Lodge sau la Londra, în casa unor prieteni comuni. Asta te supără?

Faye se forță să râdă.

– Nu, bineînțeles că nu. Suntem liberi de faptele noastre, tu și cu mine, nu-i așa?

– Îi vorbise pe un ton ridicat, neobișnuit.

Terence deveni atent.

– Vrei să-mi spui ce-mi reproșezi, la urma urmei? Nu cred că suntem niște străini unul față de celălalt! Ce ai, Faye?

– Nimic special. Dar sosești atunci când nu te așteptam și...

Terence se ridică brusc și dispăru din cameră. Când reveni cu sacul de călătorie în mână, Faye a înțelese că o

părăsea pentru totdeauna. Avea un moment de disperare, dar își reveni imediat. Era preferabil decât o relație degradantă pe seama căreia să-și facă iluzii.

Dar spre marea ei surpriză, Terence își puse sacul pe canapea, îl deschise și scoase o sticlă de șampanie.

Faye scoase un mic chicot amintindu-și cuvintele Giselei despre legăturile „spumoase ca șampania".

– Ce sărbătorim? întrebă ea pe un ton acru. Este oare aniversarea ta?

Terence se apropie de ea și-i luă fața în mâni. Ochii lui negri reflectau toată blândețea lumii.

– Totul depinde de tine, zise el. Crezi într-adevăr că poate să ne despartă ceva? Claudia, Christophe, zilele când n-am reușit să-ți telefonez, toate astea nu înseamnă nimic, Faye.

Învinsă, ea se cuibări lângă el.

– Ai dreptate, murmură ea. Nu vreau să ne certăm. Atunci, spune ce sărbătorim?

– Îți voi spune când vei fi îmbrăcată și gata de plecare. Vreau s-o duc la cină pe cea mai frumoasă femeie din tot Parisul!

Ea se îndreptă spre sala de baie, sub privirea complice a lui Terence. Fără îndoială, în orice caz, un duș îi va face bine.

Când se află sub jetul fierbinte al dușului, închisă în sala de baie, Faye constată că o oboseală supraomenească pusese stăpânire pe ea. Câte emoții, câte incertitudini... Și acum, deși liniștită, nu mai știa ce să creadă.

Absorbită de gândurile ei și prin zgomotul apei, nu auzi când ușa se deschise. Terence se strecură malițios înăuntru.

– Vrei să-ți dau un prosop?

– Cu plăcere, mulțumesc.

Îi întinse un cearșaf de baie și o prinse de mâini ca s-o tragă spre el. Ținând-o strâns lângă el, îi freca viguros spatele și brațele. Sub efectul acestui masaj neașteptat, Faye își recăpătă încetul cu încetul energia. Terence termină cu un sărut tandru pe gât. Ea riscă o remarcă timidă.

– Este prima dată când sunt tratată ca o păpușă.

– Sper.

– Este foarte plăcut.

– Și încă n-ai văzut nimic... Dar acum grăbește-te să te îmbraci, suntem în întârziere.

– Bine, generale!

– Rupeți rândurile! încheie Terence într-un hohot de râs.

Zece minute mai târziu, când intră în salon, Terence citea o revistă. La vederea tinerei femei îmbrăcată în întregime în catifea neagră, se ridică de pe canapea cu un aer admirativ.

– Ești superbă!

Ea se înfioră de plăcere la acest compliment și ieși la brațul lui, fericită totuși să-l regăsească.

Terence rezervase o masă într-un mic restaurant rusesc unde cântau violoniști țigani. Atmosfera era intimă și călduroasă, comandară caviar și mâncăruri tipice pe care le savurară cu plăcere. Faye regăsea încetul cu încetul

încrederea și tandrețea care-i uneau. Terence alese momentul desertului ca să abordeze subiectul dureros. Surâzând pe deasupra înghețatei de lămâie, atacă de-a dreptul.

– Nu vreau să existe nici cea mai mică bănuială între noi. Să-mi spui exact ce întrebări îți pui în legătură cu relațiile mele cu Claudia.

– Ei bine... Se pare că ați petrecut amândoi un sfârșit de săptămână în Scoția.

– Nu este în întregime exact. Acum cincisprezece zile aveam o întâlnire de afaceri importantă în regiune și Claudia se găsea și ea acolo, la niște prieteni. Amicii în chestiune voiau să facă evaluarea colecției lor de tablouri. Claudia mi-a cerut așadar să trec pe la ei cu titlu de consultant profesionist, și ca urmare m-au invitat la cină pentru a-mi mulțumi. Am plecat la Dublin la sfrâșitul serii.

– Înțeleg... murmură tânăra femeie.

Claudia se pare că se lăudase puțin exagerat. Îndoielile lui Faye se șterseră ca prin minune. Ea insistă totuși.

– Și acel sfârșit de săptămână la Margaret Farrand, în Țara Galilor? Era tot pentru afaceri?

Terence făcu ochii mari.

– Cine ți-a vorbit despre asta?

– Chiar Claudia, când a venit să mă viziteze la Paris.

– Nici tu nu mi-ai vorbit despre această vizită.

– Haide Terence, nu este același lucru și tu o știi foarte bine.

– Bun. Este adevărat că am însoțit-o pe Claudia în Țara Galilor acum ceva mai mult de o lună. Nu-mi place să conduc singur mult timp și aveam ocazia să-i fac un serviciu. De ce nu i l-aș fi făcut? Îți amintesc că pentru mine este o prietenă, nimic mai mult, desigur, dar totuși o prietenă. Mai ai alte întrebări?

Faye luptă împotriva unei dorințe absurde de a plânge. Terence trebuie să fi remarcat, deoarece luă mâna tinerei femei în a lui.

– Această neînțelegere este absurdă, îngerul meu. Să știi că te-am căutat de zeci de ori la telefon în această săptămână, dar nu erai acasă niciodată.

– Am lucrat până târziu...

– Asta mi-am spus și eu, în loc să-mi închipui ce-i mai rău, cum se pare că faci tu cu atâta ușurință!

Această discuție o liniștise pe tânăra femeie. Toate îndoielile din ajun îi păreau acum ridicole și fără temei. S-au întors în apartamentul din Carterul latin, dornici să fie singuri.

Chiar în hol, Terence o cuprinse în brațele lui.

– Ești atât de frumoasă, murmură el.

– Datorită ție mă simt frumoasă.

– Sst...

Depuse un sărut pe buzele ei și o trase spre el. Li se părea că trecuseră secole de când fuseseră lipsiți unul de celalalt. Nebuni de fericire, se amețeau de sărutări și de mângâieri. Deodată, Terence o ridică pe Faye ca pe un fulg

și, cu țipete și râsete, o duse în dormitor. Ea i se oferi cu gravitate, conștientă că-i aparține cu trup și suflet. Nu mai conta decât această iubire supraomenească pe care o trezise în ea.

***

Zâmbeau fericiți și potoliți, între cearșafurile cam șifonate. Ce oră putea să fie? Faye nici măcar nu se întreba, fericită doar să simtă lângă ea căldura bărbatului pe care-l iubea. Brusc, el se ridică.

– Așteaptă-mă și nu profita pentru a fugi.

Faye izbucni în râs.

– Să nu fug? Dar unde să găsesc forța?

El nu răspunse nimic și dispăru. Cinci minute mai târziu, se întorcea, cu sticla de șampanie rece și două cupe.

– Oh, uitasem, exclamă Faye. Ce sărbătorim, atunci?

Terence se așeză pe pat și deschise cu precauție sticla. Întinzând tinerei femei o cupă plină cu nectar sfârâitor, răspunse grav:

– Poate îți amintești că acum câtva timp, te-am cerut în căsătorie. Nu mi-ai dat nici un răspuns pe loc. Astă seară, aștept răspunsul.

Faye îl privi minunându-se, cu ochii strălucind. Atingea în acest moment culmea fericirii.

– Este oare posibil? Vrei într-adevăr să ne căsătorim?

– Desigur. Nu ți-am cerut-o destul de clar?

– Nu știu. Păreai puțin... ciudat, în ziua aceea.

A fost rândul lui Terence să izbucnească în râs.

– Era inevitabil, sufletul meu. Era prima mea cerere în căsătorie.

– Mai este ceva, bâgui Faye. Nu mi-ai spus niciodată dacă... mă iubești.

El se aplecă spre ea și-i prinse ambele mâini.

– Ce brută sunt, draga mea. Am fost crescut la internat, printre profesori taciturni, obișnuiam să nu-mi exprim sentimentele. Te iubesc la nebunie, poți să te îndoiești? Te iubesc cum n-am iubit niciodată o altă femeie și vreau să te căsătorești cu mine.

– Și eu te iubesc, Terence, murmură ea cu emoție.

– Atunci, vrei să devii soția mea?

– Da.

– Să considerăm asta drept logodna noastră oficială.

O strânse în brațe. Brusc, ea remarcă:

– Este un moment straniu pentru logodnă. Privește, se face ziuă...

– Ziua în care am fost sigur că erai femeia vieții mele, a fost aceea când ne priveam ca niște câini de porțelan, într-un han din Sussex. Totul în povestea noastră este puțin extraordinar, dar asta este pentru că ești o femeie ieșită din comun, dragostea mea.

Capitolul 9

Sfârșitul de săptămână trecu cu viteza fulgerului, cu cine la lumina lumânărilor, îmbrățișări languroase și treziri tandre. Duminică dimineața, puțin înainte de plecarea logodnicului ei, Faye îi mărturisi.

– Ideea despărțirii îmi este de fiecare dată mai grea. Nu vreau să mai trăiesc departe de tine.

– În curând, dragostea mea, vom fi împreună pentru totdeauna. Să suportăm cu resemnare.

– Ești extraordinar, Terence. Cum poți să fii atât de rezonabil? Eu am impresia că mi se învârtește capul de atâtea emoții puternice.

Fără să răspundă, el îi luă mâna dreaptă și o sărută. Apoi, scotocind în buzunarul hainei, scoase o cutiuță de catifea neagră.

– Încearcă asta, pentru ca așteptarea să fie mai ușoară, zise el cu un aer malițios.

Cu degete tremurânde, Faye deschise cutiuța. O rază de soare dezvălui ochilor ei uimiți scânteierea albăstrui-închisă a unui safir oval și sclipirile multicolore a unei duzini de mici diamante.

– Un inel de logodnă, pentru mine... bâgui ea.

– Pentru cine alta, Dumnezeule? exclamă Terence râzând. Să știi că și eu sufăr din ce în ce mai mult la despărțirea noastră. Va trebui să analizăm serios modalitățile vieții noastre comune. Crezi că vei putea părăsi Parisul ca să vii să locuiești la Lodge sau la Brantye, cu mine?

– Pe cuvântul meu... mi se pare foarte atrăgător. Ciudat, înainte de a te cunoaște, consideram că pentru nimic în lume n-o să părăsesc Franța. Tu m-ai făcut să-mi schimb părerea.

– Și îți voi demosntra cum, murmură el atrăgând-o în brațele sale.

***

Gisele scoase o exclamație de invidie văzând inelul de pe degetul lui Faye, luni dimineață.

– Secretoasă mică! Ai întâlnit așadar bărbatul vieții tale și nu mi-ai spus nimic? Iată de ce erai atât de ciudată în ultimul timp! Povestește-mi tot. Este francez?

– Nu, Terence este englez. Mă voi numi doamna Mackenzie și mă voi întoarce să trăiesc în Anglia.

– În conacul tău?

– Da.

– Ce romantic! Din ce vei trăi?

– Intenționez să-mi creez propria mea colecție de îmbrăcăminte. Pulovere, pentru început...

– Viitorul tău soț este de acord?

Faye surâse malițios.

– El însuși mi-a sugerat această idee acum câteva luni, în timpul primei noastre întâlniri.

Începu să viseze la viitoarea ei instalare. Erau multe de făcut la Brantye, dar va putea să trăiască la Lodge până la terminarea lor. Cum spunea atât de bine Terence, aveau viața înaintea lor.

– Vei fi amabilă să nu vorbești nimănui, Gisele. Terence și cu mine n-am stabilit încă data căsătoriei. O vom fixa săptămâna următoare și voi vorbi eu însămi cu directorul.

Zilele se scurgeau într-o euforie minunată. Fidel obiceiurilor sale, Terence i-a trimis tinerei femei un buchet de crini însoțit de un bilet fermecător. Faye adormea în fiecare seară privind florile de pe noptieră.

Miercuri seara, Claudia telefonă fiicei sale vitrege și-i propuse să prânzească împreună a doua zi. Faye acceptă cu nepăsare, jubilând la ideea veștii pe care i-o va da.

A doua zi la prânz, Claudia se prezentă punctuală în restaurantul din strada Rivoli unde aveau întâlnire. Era mai elegantă ca niciodată în rochia ei de mătase grej, cu părul coafat impecabil. Părea scoasă dintr-o revistă de modă.

Claudia comandă o farfurie cu crudități fără condimente și o sticlă de apă minerală. Faye era speriată la ideea tuturor sacrificiilor pe care mama ei vitregă le făcea pentru a-și păstra o siluetă impecabilă. În ceea ce o privea, nu vedea necesitatea...

În momentul când Faye își ducea paharul la buze, Claudia remarcă inelul.

– Ei bine, draga mea! Iată un mic secret cu care nu eram la curent. Logodnicul tău francez te-a cerut în căsătorie, nu-i așa?

Faye surâse.

– S-a întâmplat recent, dar nu este exact ce-ți imaginezi.

– Nu te căsătorești?

– Nu cu „logodnicul meu francez“ la care te gândești.

– Oh, oh! Un frumos misterios, atunci?

– Frumos, da. Misterios... dacă vrei. Este brunet, cu ochi negri și-l cunoști.

Buzele subțiri ale Claudiei se strânseră într-un surâs forțat.

– Haide, haide... Doar nu este vorba de Terence?

– Ba da! exclamă tânăra femeie cu entuziasm. Asta te miră?

– Trebuie să fii nebună, micuța mea. În fine, n-ai ascultat ce ți-am spus?

Faye îi arătă mamei sale vitrege, pe deasupra mesei, o față extaziată.

– Terence m-a cerut în căsătorie, spuse ea simplu. Îl iubesc și mă iubește. De ce să refuz?

Claudia izbucni într-un râs isteric.

– Te iubește! repetă ea scuturându-și pletele blonde. Iată cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată. Cum poți fi atât de naivă?

Apoi, cu un aer prietenos și sincer consternat:

– Faye, micuța mea, ești gata să faci cea mai mare greșeală din viața ta. Nu înțelegi de ce Terence te-a cerut în căsătorie?

Faye scutură din cap.

– Și Brantye, te-ai gândit la el? insistă Claudia.

Dintr-o dată, certitudinile lui Faye începură să se clatine.

– Ce legătură are Brantye? întrebă ea cu o voce nesigură.

– Este limpede ca lumina zilei. Știi că până la moartea lui Julius, Terence a trăit practic întotdeauna acolo? Casa lui de la Lodge nu era decât o locuință provizorie. El adoră Brantye. Se aștepta în mod vădit ca Julius să-i lase prin testament atât zidurile, cât și mobilierul.

– Și tu crezi că se va căsători cu mine pentru a pune mâna pe conac? Dar este absurd. Ascultă-mă, Claudia. Știu că nu m-ai iubit niciodată prea mult, dar te sfătuiesc să rămâi departe de această poveste. Nu mă cunoști bine dacă tu crezi că sunt atât de naivă încât să înghit orice.

– Poate că nu te cunosc bine, răspunse calm Claudia, dar un lucru este sigur, îl cunosc pe Terence mai bine decât tine...

– Ce vrei să spui?

– Ghicește.

O nerăbdare crescândă colora obrajii lui Faye.

– M-am săturat de insinuările tale, Claudia! Dacă ai ceva de spus, fă-o cel puțin limpede.

– Foarte bine, reluă mama ei vitregă cu o ridicare din umeri. N-ai de ce să te superi. Mă surprinzi, Faye. Ai fost întotdeauna o fată rezonabilă și iată că te lași înșelată amarnic de declarații de dragoste mincinoase. Îl cunosc bine pe Terence, cum ți-am spus. Ți-a vorbit despre week-endurile noastre petrecute împreună?

– Da. Mi-a spus că în una sau două ocazii, v-ați întâlnit ici și colo...

– Înțeleg. A fost imprecis. Și ți-a spus că locuiam la el? Nu, bineînțeles! Mi-e jenă să abordez acest subiect cu tine, draga mea, deoarece sunt ca o mamă pentru tine.

Faye își mușcă buzele. Amintirea acelui telefon dat pe neașteptate îi reveni în minte cu o intensitate dureroasă, dar nu spuse nimic. Voia să afle.

– Terence nu este chiar un sfânt și tocmai asta îmi place la el, urmă Claudia. După câte înțeleg, a încercat să joace pe lângă tine rolul unui îndrăgostit atent și onest, iar tu ai căzut orbește în cursă. Dar ascultă-mă bine: tot ce vrea este să pună mâna pe Brantye. Cu atât mai rău pentru tine dacă nu mă crezi.

– Este absurd, protestă Faye. Dacă vrea conacul, n-are decât să-l cumpere. El însuși m-a făcut să-mi schimb hotărârea de a-l vinde.

Claudia schiță un zâmbet triumfător:

– Încă un lucru pe care ți l-a ascuns: în ciuda Rollsului și a safirului pe care ți l-a oferit, este ruinat. N-are mijloacele pentru a cumpăra un conac ca Brantye. Are doar cu ce să trăiască. Nu știai nimic despre asta, nu-i așa?

– Nu, răspunse Faye în șoaptă.

– Și ceea ce nu știi încă este că acum câteva zile, un cumpărător potențial s-a prezentat la domnul Seymour. Terence este la curent. Ți-a vorbit despre asta?

Faye rămase tăcută și Claudia insistă:

– În ce zi exact ți-a oferit acest inel?

Cerul se prăbușea peste umerii tinerei femei. Într-adevăr, schimbarea de atitudine a lui Terence data abia de câteva zile. Cu o voce slăbită, spuse:

– Dar cum se poate gândi să-și lege viața de mine cu singurul scop de a dobândi această casă?

Claudia izbucni în râs.

– Crezi că Terence este bărbatul care să ia căsătoria în serios? Visezi... Unde și cu cine crezi că era în ultimul timp, când tu îl așteptai la Paris?

Asta era prea mult. Nebună de durere și de furie, Faye se ridică brusc și părăsi restaurantul fără să-și salute mama vitregă și de acum înainte rivală.

Cum putuse oare Terence să facă un astfel de lucru? Desigur, nu-i putea mărturisi aventura lui cu Claudia. Asta ar fi distrus toate planurile diabolice pe care se străduia să le construiască pentru a dobândi conacul. Oh, monstrul! Ce priceput era să simuleze sentimentele cele mai sincere!

Fără îndoială, o găsea pe Faye agreabilă de privit. Nu-i displăcea să-și petreacă o noapte cu ea, când avea prilejul. Dar n-o iubea, iată adevărul și îndrăznea chiar s-o înșele cu propria ei mamă vitregă. Ce infamie!

Faye se întoarse acasă și-i telefonă Giselei că nu se simțea bine și că nu se va întoarce la lucru în această după-amiază. Cu toate astea, nu reușea s-o creadă în întregime pe Claudia. Terence putea fi oare atât de josnic? Totuși, îi spusese că o iubește!

Brusc, se făcu lumină în mintea tinerei femei. Terence nu-i mărturisise dragostea lui decât în ultimul sfârșit de săptămână, după ce aflase că Brantye risca să fie vândut. Nu simțise niciodată nevoia înainte să-i declare iubirea lui, limitându-se la câteva complimente și să-i spună „îngerul meu"...

Claudia nu mințise. La ce puteai să te aștepți de la un bărbat care se declară subit îndrăgostit de tine după două luni de când l-ai cunoscut? Nu exista nici un mijloc să-l demaște. Dacă-i va relata discuția pe care o avusese cu mama ei vitregă, el va tăgădui sălbatic pentru a nu pierde șansa de a pune mâna pe conac, apoi o va lua în brațe pentru a tăia scurt orice discuție și ea, nebună de iubire pentru el, nu va avea forța să-i reziste.

Ce tortură! Faye își dădu seama că singura cale de scăpare era ruptura clară și netă, fără explicații. Aici ajusese cu reflecțiile ei când sună telefonul.

În receptor răsună vocea lui Christophe.

– Bună seara, Faye. Sper că nu te deranjez.

– Deloc. Ce mai faci?

– Vreau să-ți cer un serviciu, zise el. Sper să nu mi-o iei în nume de rău... Iată, mâine seară am un dineu de afaceri foarte important și ar fi preferabil să fiu însoțit. Cele două interlocutoare ale mele vor fi însoțite de soții lor și am fost rugat să invit pe cineva. Vrei să-mi faci serviciul să... În fine, înțelegi. Suntem prieteni vechi, la urma urmei.

– Cu multă plăcere, răspunse Faye cu amabilitate.

În noua viață pe care o va începe fără Terence, avea mare nevoie să-și adune toți prietenii în jurul ei. Atunci, de ce să nu înceapă cu Christophe, care avea inteligența să nu-i poarte pică?

***

Dineul de afaceri a fost foarte plictisitor. Spre orele unsprezece, Christophe o aduse acasă pe tânăra femeie, cu nesfârșite mulțumiri. Ea suspină gândindu-se la apartamentul ei tăcut și întunecat, la gândurile sumbre care nu vor întârzia s-o asalteze îndată ce va rămâne singură.

– Vrei să urci și să bei un ultim pahar? își întrebă ea prietenul.

– Ești amabilă. Vreau, mulțumesc.

El parcă Mercedesul și coborî să-i deschidă portiera. Faye nu avu timp decât să-și pună picioarele pe trotuar și simți că leșină.

În capătul străzii, o mașină închiriată înainta spre ei. Terence era la volan. Îi văzuse.

Christophe oferi brațul tinerei femei. Nu remarcase nimic. În același moment, Terence trecu prin fața lor și încetini. Faye nu făcu nici un gest în direcția lui. Atunci, el acceleră și dispăru spre capătul străzii într-un scrâșnet puternic de pneuri. Scena n-a durat decât câteva secunde.

Faye urcă scara la brațul lui Christophe, îi servi o cafea și reuși chiar să glumească timp de o jumătate de oră cu el.

Când închise ușa după el, epuizată, cu mintea goală, se felicită cu amărărciune: „Sunt la fel de bună actriță ca și Terence“.

Capitolul 10

Era ora opt de dimineață și Faye storcea mașinal portocale în timp ce se prăjea pâinea. Știa bine că nu va putea înghiți nimic, dar trebuia să-și ocupe mintea cu ceva. Ceea ce trebuia să urmeze, veni curând: Terence sună la ușă.

Se duse să-i deschidă, știind că sosise momentul ultimei scene. Avea o figură întinecată, cu maxilarele încleștate și cu ochii strălucind de furie.

– Îndrăznești să pretinzi că nu m-ai văzut ieri seară? strigă el în loc de introducere.

Faye se simți ciudat de ușurată. Deoarece adoptase acest ton, lucrurile vor fi mai ușoare.

– Te-am văzut, răspunse ea calm. N-am nici un motiv să neg. Dar nu te așteptam înainte de această după-amiază.

– Într-adevăr, se pare că aveai alte planuri pentru seara trecută!

Tonul lui urca. Faye ridică din umeri.

– Mi-ai spus că vei veni în această sâmbătă. Nu te așteptam aseară, asta-i tot.

– Ei bine, se întâmplă că o reuniune importantă a fost anulată, iar eu am sărit în avion ca să te văd. Am avut naivitatea să cred că vizita mea îți va face plăcere!

Amărăciunea și furia o copleșiră pe tânăra femeie. Ea explodă:

– Bineînțeles! De ce ar fi altfel? Ai luat obiceiul să dai buzna în viața mea la orice oră, fără a mă preveni, și de fiecare dată se presupune că te aștept cu devotament până te întorci. Sunt la dispoziția ta, nu-i așa, și ușa mea îți este întotdeauna deschisă!

Terence avansă spre ea, cu maxilarele încleștate.

– Și ce găsești anormal în asta? Suntem logodiți, îți reamintesc, trebuie să ne căsătorim!

– Așa fusese convenit, într-adevăr, dar de fapt am intenția să revin asupra angajamentului meu.

Faye trebuise să se forțeze ca să rostească această frază pe care o răsucea în minte de joi. Deoarece curajul îi slăbea, continuă pentru a-și consolida propria ei decizie:

– N-am fost decât o proastă. Am intrat în jocul tău, dar acum văd lucrurile mai clar. Refuz să-ți fiu soție.

El îi prinse brutal încheieturile mâinilor. Față de atâta violență, tânăra femeie tresări, dar nu acordă atenție.

– Ce înseamnă asta? șuieră el printre dinți.

– N-am nevoie să-ți explic! Lasă-mă. Mă simt înșelată în privința ta și nu mai vreau să mă căsătoresc cu tine, atâta tot. Slavă Domnului, este încă timp să evit această greșeală.

– Nu vei scăpa așa! exclamă Terence. Îmi datorezi o explicație. Cine era tipul care era cu tine ieri seară? Era faimosul Christophe, nu-i așa, acela care oferă tradafiri roșii! Acest domn ți se pare poate un soț mai atrăgător decât mine?

Faye îl fixa cu răceală:

– Posibil!

Terence își plecă ochii. Avea aerul unui războinic învins. Pentru o clipă, Faye fu cuprinsă de îndoială, dar își aminti crudul adevăr și păstră tăcerea.

El reluă cu o voce scăzută:

– Înțeleg. Îmi spuseseși, totuși, că totul se terminase între voi. Cum poți să mă minți până într-atât? Așadar, pentru tine nu eram decât o aventură, amantul de week-end...

Luptând împotriva primejdioasei compasiuni care o gâtuia în fața acestui număr de comedian, Faye își adună toată energia pentru a replica:

– Nu inversa rolurile, Terence. Nu mă mai poți înduioșa astfel. Știu foarte bine ce ai în minte: Brantye te interesează, nu eu. Tu nu m-ai cerut în căsătorie decât pentru a pune mâna pe conac.

– Cum? strigă el furios. Ai înnebunit? Ce legătură are Brantye cu toate astea?

– Știi foarte bine. Nu încerca să negi, ar fi inutil.

– Faye, atitudinea ta mă revoltă. Tu ești aceea care mă trădează, care inviți bărbați acasă în absența mea, și în loc

de orice explicație, vii și mă acuzi pe mine că ți-am propus o căsătorie din interes. Drept cine mă iei?

– Drept cineva cu care nu vreau să mă căsătoresc, pe care nu vreau să-l mai văd. Este clar?

Se îndreptă spre comodă și scoase cutiuța de catifea neagră în care pusese inelul de logodnă.

– Ia-l înapoi, zise ea întinzându-i-l.

Terence închise mâna peste micuța cutie.

– Este ultimul tău cuvânt? zise el cu o voce surdă.

Faye clătină din cap.

Nici măcar nu protestase când îi vorbise de Brantye. Se mărginise s-o acuze pe ea de trădare. Asta era o mărturie deghizată.

O teribilă senzație de gol se strecura încetul cu încetul în ea și nu se mai gândea decât să se țină bine până când Terence va ieși pe ușă. El o privea cu o expresie de dispreț și de ură în ochi. „Iată adevărata lui față", se gândi ea.

– Dacă acesta este ultimul tău cuvânt, zise el, mă înclin. Adio. M-ai dus de nas. Dintre noi doi, escrocul ești tu, nu te supăra.

Acestea fiind zise, ieși. Faye auzi ușa trântindu-se. Totul se sfârșise. Se învârti câtva timp prin apartament ca o fantomă, tentată să se convingă că totul era cât se poate de bine, apoi se prăbuși pe pat, scuturată de hohote de plâns.

***

Două ore mai târziu, cu ochii roșii și umflați de plâns, se așeza la masa de lucru pentru a-i scrie domnului Seymour să pună Brantye în vânzare. Un capitol din viața ei, bogat în frumuseți înșelătoare și amare deziluzii, se încheia pentru totdeauna. Acum trebuia să încerce să trăiască.

În timpul săptămânilor următoare, Faye își folosi toată energia pentru a îndeplini treburile zilnice cele mai simple. Prietena ei Gisele avusese tactul să nu spună nimic când constatase dispariția inelului. I-a fost foarte recunoscătoare pentru asta.

În mod straniu, tânăra femeie găsi în suferință o sursă de energie artificială care o făcea să lucreze mereu mai mult și să iasă pentru a căuta uitarea în distracție.

Nu pierdea nici o ocazie să meargă să danseze, să bea sau să cineze cu prieteni și paloarea ei romantică atrăgea privirile admirative ale bărbaților.

Dar în adâncul ființei, o singură imagine se impunea cu încăpățânare: fața răvășită a lui Terence în timpul scenei de despărțire și acea privire disprețuitoare pe care i-o aruncase înainte de plecare. Ceea ce luase drept singura iubire a vieții ei se transformase într-un climat de ură sordidă. Cum va putea oare să uite într-o zi?

Încetul cu încetul, totuși, modul ei de viață dinainte de Terence își relua drepturile. Nu-l mai vedea pe Christophe, a cărui prezență i-ar fi readus în memorie amintiri neplăcute, dar nu pierdea nici o ocazie de a pleca în

călătorie de afaceri. Vicky i-a scris ca s-o anunțe că turneul său se va termina curând și că va veni atunci pentru a-și petrece câteva zile la Paris.

O scrisoare a domnului Seymour o înștiință că primise o ofertă interesantă pentru vânzarea conacului și că acolo rămăsese o ladă cu lucruri personale ale familiei Armitage. Puțin doritoare să se ducă în Sussex, tânăra femeie își promise să-i scrie surorii sale, alăturând și o copie a acestei scrisori, ca s-o roage să recupereze ea însăși lada în cauză, dar înainte să aibă timpul s-o facă, firma Bois de Rose o trimise în călătorie de afaceri la New York.

Câteva zile mai târziu, când s-a întors din călătoria epuizantă din Lumea Nouă, sună telefonul. Interlocutorul se prezentă ca fiind Nick, vecinul de palier al lui Vicky.

– Sora dumneavoastră și-a rupt un picior, zise el. Este la spital și mi-am permis să vă sun. Se va întoarce acasă mâine dimineață...

– Vă mulțumesc că m-ați anunțat. Sosesc mâine seară, spuse Faye.

– Perfect, m-ați liniștit. Încerc, fără succes, să vă găsesc de două zile și acum trebuie să plec în Australia pentru trei săptămâni, sunt foarte mulțumit să știu că există cineva care să se ocupe de Vicky.

– N-aveți nici o grijă. Mă voi ocupa de toate. Mulțumesc încă o dată că m-ați sunat. Spuneți-i lui Vicky să nu se neliniștească.

– Ei bine, tocmai în privința asta... Vicky nu voia să fiți deranjată. Nu-i spuneți că v-am anunțat, lăsați-o să creadă că veniți în vizită pe neașteptate.

Faye zâmbi. Recunoștea firea surorii ei mai mici.

– Voi inventa eu ceva. Chiar am câteva probleme de rezolvat în Anglia...

După ce a închis telefonul, anunță la birou că o chestiune urgentă o cheamă în străinătate și își făcu din nou valiza. Va pleca a doua zi seara.

Un scurt telefon i-a permis să obțină o întâlnire cu domnul Seymour. La ideea de a revedea pentru ultima dată Brantye, inima i se strânse. Va fi fără nici o îndoială o încercare pentru ea, dar accidentul lui Vicky i se părea un semn al destinului. Nu putea delega mereu răspunderile sale altcuiva. Trebuia să încheie ea însăși acest capitol al vieții ei.

Pentru a se încuraja, hotărî s-o ducă pe sora ei într-o croazieră în jurul lumii cu banii rezultați din vânzarea conacului.

A doua zi seara, sosind la aeroport, Faye telefonă surorii sale și se prefăcu foarte surprinsă când Vicky îi vorbi despre piciorul ei rupt. Sări într-un taxi și Nick îi deschise ușa apartamentului o oră mai târziu.

Vicky, îmbrăcată toată în roz aprins, era lungită pe canapea, puțin palidă, dar mereu zâmbitoare.

– Bună ziua, soră mai mare, exclamă ea veselă.

– Te-ai aranjat bine, după cum văd, replică Faye pe același ton. Voi profita ca să rămân puțin și să mă ocup de tine.

Vicky îi arătă cu mândrie ghipsul pe care un amic pictor îl decorase cu diverse desene.

– Este frumos, nu-i așa? Va fi o adevărată durere când mi se va scoate. Mă gândesc să le pun într-o ramă.

– Serios, cum ai ajuns în starea asta?

– Țopăind pe scara monumentală care servea drept decor în piesa pe care am jucat-o în aceste ultime luni. Slavă Domnului că s-a întâmplat la sfârșitul ultimei reprezentații. Am făcut săritura îngerului sub privirile admirative ale colegilor mei și hop! direcția spital.

Faye dispăru în bucătărie și reveni cu un ceainic plin.

– Spune-mi, reluă ea, m-am gândit la ceva. Ți-ar plăcea să mergi în croazieră cu mine după ce ți se va scoate ghipsul?

– Mi-ar plăcea la nebunie, răspunse Vicky cu un zâmbet strălucitor. Dar n-avem mijloacele s-o facem! Cu atât mai mult că această pățanie îmi interzice să joc cel puțin șase luni.

Faye se așeză lângă ea și-i turnă o ceașcă de ceai.

– Eu plătesc.

– Și cu ce bani?

– Cei rezultați din vânzarea conacului, firește! Domnul Seymour mi-a scris pentru a mă informa că s-a făcut o ofertă. Trebuie să-l văd vineri ca să semnez hârtiile referitoare la vânzare și să recuperez o ladă cu lucruri care au aparținut tatei.

– Atunci, este vândut?

– Aproape, răspunse Faye cu un suspin.

În locul ușurării sperate, această idee o făcu să cadă într-o tristețe de nespus. Dar avea ceva mai bun de făcut decât să-și expună stările sufletești. Trebuia s-o vegheze pe Vicky.

***

Ziua de vineri sosi. Era o zi frumoasă de iulie, limpede și călduță, dar Faye tremura la volanul mașinii sale cu care părăsise Londra pentru a merge în Sussex. Domnul Seymour având o altă problemă, întâlnirea fusese amânată pentru seară, dar ea hotărâse să profite ca să se ducă să caute lada care o aștepta la Brantye.

O ciudată oboseală îi cuprinse toată ființa, când se apropia de țintă. Va avea oare curajul să revadă aceste locuri unde, cu câteva luni în urmă, viața ei fusese cât pe ce să-și schimbe cursul?

Curând, se angajă pe aleea conacului. Marii arbori aruncau o umbră ușoară asupra drumului. Lodge nu era decât la câteva sute de metri de acolo. Terence Mackenzie era oare acasă? Era preferabil să nu se gândească la asta.

Faye opri mașina în fața peronului. Se gândea că nu-i trebuie decât un minut pentru a aduce faimoasa ladă. Apoi se va duce să predea legătura de chei domnului Seymour și nu va mai auzi niciodată vorbindu-se despre Brantye.

Introduse cheia în broască. Ca și prima dată, avu surpriza să constate că ușa nu era încuiată de două ori. Răcoarea din hol o surprinse. Unde putea fi oare lada aceea? Nu era nici o urmă de ea la intrare. În schimb, mobilele erau la locul lor. Terence Mackenzie ar face bine să se grăbească dacă

voia să le ia înainte de vânzare. Afară de cazul când se hotărâse să le vândă și el, pentru a-și satisface nevoile financiare?

Un zgomot ușor, ca pasul unei fantome, o făcu pe tânăra femeie să tresară.

– Cine este acolo? strigă ea.

Instinctiv, își ridică ochii spre galeria primului etaj. O ușă se deschise, lăsând loc unui bărbat înalt și Faye își înăbuși un țipăt. Nu putea fi Terence!

Brusc, i se păru că un coșmar cumplit se suprapunea realității. Dar trebui curând să admită evidența: tăcut, pe picioarele lui lungi, cu fața sumbră și impenetrabilă, Terence Mackenzie cobora scara, venind în întâmpinarea ei.

Ar fi vrut să alerge, să-și regăsească mașina și să fugă, dar picioarele refuzau s-o asculte. La capătul puterilor, se rezemă de perete.

– Ei bine..., murmură Terence înaintând spre ea. Nu te așteptai să mă găsești aici, nu-i așa?

– Nu. N-aș fi venit dacă aș fi știut.

– Asta nu mă miră.

– Ai venit să-ți cauți mobilele? reluă ea cu o voce nesigură. Cred că știi că acest conac urmează să fie vândut. Eu am venit numai pentru a căuta o ladă cu lucruri care au aparținut tatălui meu.

– Știu, zise încet Terence. Eu l-am anunțat pe domnul Seymour. Lada se găsește în bibliotecă. În ea există buletine școlare, fotografii ale lui Vicky bebeluș și o mulțime de alte lucruri.

– Mulțumesc, spuse ea cu jenă.

De ce o privea oare atât de intens și implorator? De ce trebuia să-l găsească atât de frumos, să fie la fel de sensibilă ca altădată la farmecul lui?

– Cum se simte Vicky? întrebă Terence.

– Foarte bine... În fine, nu! Are un picior rupt, se corectă tânăra femeie în culmea confuziei.

– Biata micuță. Să-i transmiți că-i voi păstra cea mai frumoasă amintire. Acesta este, prin urmare, motivul pentru care ești aici?

– Da. Mă voi ocupa puțin de ea.

– Și Claudia, reluă Terence, ai vești de la ea?

Faye se înfioră.

– Nu. Dar de ce îmi pui această întrebare? Cred că trebuie s-o vezi mai des decât mine.

– Mi-ar fi greu. A plecat să trăiască în Bahamas.

– Ah, da?

Cu un aer absent, Faye luă o statuetă de fildeș și o învârti între degete. Claudia era în Bahamas. Stranie noutate.

– Și Christophe, întrebă Terence, ce mai face?

– N-am nici o idee. Nu l-am mai văzut după acea faimoasă vineri seara, când ne-ai surprins împreună.

– Adevărat?

O notă de interes răzbătea în vocea lui Terence. El continuă:

– Atunci, s-ar putea să te fi acuzat pe nedrept? Dar în acest caz, se poate spune la fel despre tine.

Faye îi aruncă o privire piezișă. Cuvintele lui trezeau în ea o speranță absurdă și periculoasă. Cu toată răceala de care era în stare, replică:

– Nu cred.

– Știi cine cumpără conacul? reluă Terence cu un aer nepăsător.

– Un agent imobiliar, după câte mi-a spus domnul Seymour.

– Un agent a făcut o ofertă, într-adevăr, dar eu am supralicitat. Eu sunt cel care cumpără Brantye.

Această revelație răsună ca o lovitură de gong în urechile lui Faye. Uluită, repetă:

– Tu? Tu cumperi Brantye?

– Sigură că da. De ce nu? întrebă Terence cu un surâs.

Fața lui Faye se îmbujoră. Incapabilă să scoată un cuvânt, se clătină din cauza șocului. Dar atunci, Claudia minți se. Dacă Terence avea mijloace financiare să cumpere conacul, asta punea din nou în discuție toate calomniile acestei femei. Faye simți că pământul îi fuge de sub picioare. Cu inima bătând să se rupă, găsi totuși forța de a bâigui câteva cuvinte:

– Dar atunci... te-am acuzat pe nedrept! Mi-e rușine de mine, Terence. Știind ce mult iubeai această casă... în fine, îmi pare rău. Vei putea oare să mă ierți?

Terence o privea cu atenție, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor. Nu îndrăznea să-și imagineze ce gândea despre ea. În fața tăcerii lui, ea reluă timid:

– Dar... ce vei face cu conacul? Vei locui aici?

– Nu. Este prea mare pentru un bărbat singur. Voiam numai să-l apăr de buldozere. Ai dreptate, Faye, iubesc foarte mult Brantye.

Tânăra femeie suspină.

– Doamne, dacă aș fi știut că mama mea vitregă...

Brusc, își dădu seama de greșeala ei și își reproșă amarnic că acordase încrederea ei Claudiei mai curând decât lui Terence.

El interpretă greșit sensul acestei fraze neterminate.

– Ce legătură are Claudia cu treaba asta? Când vei înceta să mi-o opui de Claudia la tot pasul?

– Nu-i nimic, nu acorda atenție.

Terence ridică o sprânceană, vizibil intrigat.

– Ba da, dimpotrivă. Explică-mi ce are de-a face Claudia cu toate astea. Mi a-i adus o acuzație gravă și nu te voi lăsa să pleci de aici fără să aflu adevărul. Claudia are, din întâmplare, vreun amestec în această neînțelegere?

Faye își ridică ochii plini de tristețe. La ce bun toată această poveste? Întâlnind privirea poruncitoare a lui Terence, se hotărî totuși să vorbească.

– Ei bine... cu două zile înainte de întoarcearea ta la Paris, am prânzit cu Claudia. Ea m-a lăsat să înțeleg că erai ruinat, că n-aveai mijloacele necesare pentru a cumpăra Brantye și că, în plus, aveați amândoi o aventură. Argumentele sale erau fără replică. Mi-a spus că locuia la

tine și este adevărat că într-o seară, încercând să te găsesc la telefon, am dat peste ea, încheie tânăra femeie într-un murmur.

– Dar este monstruos! exclamă Terence. Ai crezut, așadar, că nu căutam să mă căsătoresc cu tine decât pentru a pune mâna pe conac? Ce nebunie! Claudia știa foarte bine că sunt destul de bogat pentru a cumpăra de zece ori Brantye. Dacă ar fi aici în clipa asta...

– Nu trebuie să-i porți pică, protestă slab tânăra femeie.

– Așteaptă numai să auzi pontul. De câteva săptămâni, aveam impresia că încerca să devină mai mult decât o prietenă pentru mine. Este adevărat că-i împrumutasem casa mea de la Lodge pe timpul călătoriei mele de afaceri, dar intimitatea noastră n-a mers niciodată mai departe. Pe scurt, la puțin timp după... mica noastră ceartă, mi-a făcut propuneri pe față, pe care bineînțeles le-am refuzat. Această femeie voia, evident, numai banii mei. Pe moment am fost decepționat să pierd ceea ce credeam că este o prietenă. Dar cu ceea ce mi-ai dezvăluit azi...

Faye făcu ochii mari de uimire. Așadar, geniul rău al mamei sale vitrege se exercitase o dată mai mult, cu un machiavelism stupefiant!

– Jignită de refuzul meu, continuă Terence, s-a grăbit să accepte oferta unei prietene de a conduce cu ea un hotel în Bahamas. Este aproape o lună de când a dispărut. Dar, pentru Dumnezeu, Faye, cum ai putut să crezi balivernele pe care ți le-a înșirat?

– Nu știu, murmură tânăra femeie. Erai absent de mai multe zile, totul era încurcat în capul meu și mă temeam atât mult să nu te pierd încât nu mai știam ce să cred.

– Este vina mea că te-am lăsat prea mult timp singură, zise el cu o voce mângâietoare. Spune-mi, Faye, oare totul este definitiv pierdut, sau crezi că mai avem o șansă?

În fața durerii din privirea lui, ea fu cât pe ce să izbucnească în plâns.

– Nu știu, nu mai știu, zise ea într-o suflare.

– Vino, te duc la mine, la Lodge. Amândoi avem nevoie să bem ceva cald, declară brusc Terence.

El o luă de mână.

– Dar tremuri! Mâinile tale sunt înghețate.

Faye nu spunea nimic, fericită să regăsească doar simplul contact al acestor mâini cu ale ei.

Terence o ținu de mână până la Lodge. Epuizată de emoție, Faye se lăsă condusă, dornică să-și revină în fire.

Intrând în casa lui Terence, văzu vag o cameră mare cu mobile rustice și canapele confortabile. Terence o rugă să se simtă comod și lipsi puțin pentru a face cafeaua.

Câteva minute mai târziu, erau așezați față în față, cu o ceașcă în mână.

– Așadar, reluă tandru Terence, ce spui? Vei accepta să încerci încă o dată experiența? Avem oare o a doua șansă?

– Trebuie să mă disprețuiești, murmură ea. Te-am acuzat pe nedrept, te-am lăsat să crezi că-l preferam pe Christophe pentru a grăbi ruptura noastră...

– Să nu mai vorbim despre asta, draga mea. Știu cât de mult trebuie să fi suferit ca să ajungi la asta. Acum ține de trecut.

– Dacă ai ști cât mă învinuiesc!

– Și tu, dacă ai ști cât de mult te iubesc, răspunse el într-un murmur.

Tulburată, tânăra femeie se întoarse spre el.

– Nici eu n-am încetat să te iubesc, zise ea.

– Am să-ți fac o mărturisire. N-a fost o întâmplare că mă găseam la Brantye în această după-amiază. I-am cerut secretarei domnului Seymour să mă anunțe dacă trebuia să treci pe la conac. Te așteptam, Faye.

– Dar, de ce?

– Pentru că nu mă puteam hotărî să cred că povestea noastră era terminată. Știam în mod confuz că încă mă iubeai. O iubire atât de profundă ca a noastră nu se alungă cu un gest al mâinii. Este mult mai puternică decât propria noastră voință.

– Mă așteptai, murmură ea, în ciuda a ceea ce-ți spusesem?

– Da, dragostea mea.

– Oh, Terence... Să nu mai lăsăm niciodată nimic și pe nimeni să ne despartă, zise ea cuibărindu-se în brațele lui.

El o strânse în brațe.

– Și, mai ales, completă el, să nu mai lăsăm să planeze nici cea mai mică neînțelegere între noi. Faye, vrei să ne căsătorim?

– Da, mai mult ca oricând.

La aceste cuvinte, el scoase din buzunar cutiuța de catifea neagră cu inelul de logodnă.

– Atunci, zise el cu un aer maliții os, îmi vei face onoarea de a accepta din nou acest inel?

Faye izbucni în râs.

– Ai prevăzut totul! Ești un adevărat vrăjitor.

– Tu ești mica mea vrăjitoare, murmură el punându-i inelul pe deget. Și te iubesc.

– Și eu la fel, Terence. Te iubesc mai mult decât viața mea, răspunse ea.

Ochi în ochi, în sfârșit reuniți, savurau împreună promisiunea unei fericiri eterne.

Sfârșit